

วิทยุสารบูรนย์

ปีที่ 1 ฉบับที่ 3 มิถุนายน 2542

AM 1575

ISSN 1513-105X

วิทยุสรามย์

AM 1575

อภินันทนาการจาก

สำนักจัดหาและบริหารทรัพย์สิน

วันที่ 29 มิถุนายน 2552

ประดูบัวแก้ว เดิมคิดตั้งที่ศาลาราชวัลลภ ในบริเวณพระบรมมหาราชวัง สันนิษฐานว่า นำจะสร้างขึ้นเมื่อครั้งที่พระบาทสมเด็จพระปุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดเกล้าฯ ให้ใช้ศาลาเป็นที่ทำการของกระทรวงฯ (พ.ศ. 2430-2469) ขนาดประดิษฐ์เป็นไม้สัก 4 ชั้น ล้านบานเป็นรูปโค้ง มีลายแกะสลักและฉลุสือทองเป็นตราบัวแก้วใหญ่ ตราบัวแก้วน้อยและดอกบัวหลวง ปัจจุบันประดูบัวแก้วได้รับการบูรณะและนำกลับมาติดตั้งเสมอในประดูบัวสู่ห้องพระโรงของวังสรามย์

ที่ปรึกษา

- ดอน ประมัตต์วินัย
- อุ้ม เมลาナンท์
- สุพัฒน์ จิตราวนุเคราะห์
- พิชณุ จันทร์วิทัน
- ประภัสสร เสวกุล
- สุวรรณ พองสมุทร
- กิตติศักดิ์ กล่อมจิตต์
- เปญญาภา ทับทอง
- บุญเกษมน เสริมวัฒนาภุล
- ปราสาท ดิษยทัต
- หทัยกานต์ ยะมาลี
- นุชรีย์ คล่องสั่งสอน
- กนกेश แண่งน้อย
- อุมา ศรีลajanทร
- วนิดา อุดมกิพย์
- กมลวรรณ สกนธรัตน์
- “ประตูบัวแก้ว” โดย อาจารย์ อินทรชิต
- บริษัท ที พี พรินท์ จำกัด

โทร. 433-0026-27

ภาพปก
พิมพ์ที่

หนังสือ “วิทยุสารัญรมย์” จัดทำโดย สถานีวิทยุสารัญรมย์
กองวิทยุกระจายเสียง กรมสารนิเทศ กระทรวงการต่างประเทศ
ตู้ ป.ณ. 27 ปท. กรุงเทพฯ 10206 โทร. 224-4904

๑.๓ ก.ค. 2552

พระบรมราชโฉ瓦ท

พระบารมีปักเกล้าฯ

- โครงการในพระราชดำริ เรื่องหญ้าแฟก ————— 11

ถ้อยແຄລງ————— 5

คำลั่งสารัญรมย์————— 7

๑ ปีวิทยุสารัญรมย์ฯ/ “ประมงภูเขา”————— 175

คติธรรม

- ธรรม/พระราชนิโรธรังสี (หลวงปู่เทศาฯ เทศกัรังสี)————— 16

ศิลปวัฒนธรรม

- ว่า————— 17

- เพลงกล่อมเนื้อเย็น————— 54

- ประเพณีท่านตุ่งในล้านนา————— 114

บทกวี

- จากเจ้าพระยาถึงฝั่งโงง/สนธิกาญจน์ กานยวนาสน์————— 50

- วันที่ดอกไม้บาน/พิมูลศักดิ์ ละครพล————— 176

ภาพชุด

- วังสารัญรมย์————— 37

- ๑ ปี วิทยุสารัญรมย์-กต.ไทยรับใช้ประชา————— 179

สมภาษณ์

- ดร. ชัยวัฒน์ วิบูลย์สวัสดิ์/ประภัสสร เสวกุล————— 65

- คุณหญิงจำангศรี รัตนิน (หาญเจนลักษณ์)/

ประภัสสร เสวกุล————— 135

สารคดี

- ตำนานเจดีย์ชเวดากอง ----- 43
- ต้นไม้ในพุทธประวัติ ----- 154

ประสบการณ์

- ชีวิตข้าราชการไทยในสังคมอิหร่าน-อิรัก/
หทัยกานต์ ยะมาลี ----- 99

เศรษฐกิจ

- E - Commerce : ช่องทางแห่งการค้าในอนาคต/
กรรมเนอริกาและแบบพิเศษได้ ----- 85
- WTO ----- 126

เกษตร

- ต้นขี้เหล็ก ----- 51
- ปุ๋ยหมักจากผักดบชวา ----- 173

สุขภาพ

- บุหรี่กับผลกระทบต่อสุขภาพ ----- 26

วิทยาการ

- ISO 9000 ----- 167
- ทำประชาสัมพันธ์แบบมืออาชีพ?
บุญเงชุม เสริมวัฒนาภูล ----- 183

สิ่งแวดล้อม

- เสื้อโคร์ง ----- 201

ปกนภก

- ชื่อต่าง ๆ ของประเทศไทย/
ทวี สว่างปัญญาภูร ----- 92
- ตำนานไช้อิว ----- 210

ท้ายเล่ม ----- 217

ก้อยแกลง

แนะที่วิทยุสร่ายรูมย์ฉบับที่ 3 อยู่ในเมืองท่าฯ คงเป็นเวลาเดียวกันกับการย้ายอาคารที่ทำการของกระทรวงการต่างประเทศจากวังสรายรูมย์สู่อาคารใหม่ถนนศรีอยุธยาที่เพิ่งสร้างเสร็จ

หากจะเรียกว่าหนังสือวิทยุสรายรูมย์ฉบับนี้เป็นฉบับ野心วังสรายรูมย์ก็อาจไม่ถูกต้องที่เดียว เพราะแม้กระทรวงการต่างประเทศจะย้ายไปที่ทำการแห่งใหม่ แต่วังสรายรูมย์ก็ยังคงถือเป็นศูนย์รวมใจของพวกเรา เป็นสัญลักษณ์ของการต่างประเทศไทยที่มีประวัติยาวนานกว่าศตวรรษ

ขอเรียนว่าสถานีวิทยุสารัญรมย์ของท่านก็จะย้ายไปอยู่ที่อาคารใหม่ถนนเครือข่ายด้วยสิ่งที่พากเราทุ่มเทกำลังทั้งหมดที่มีอยู่ในขณะนี้ก็คือการสร้างสถานีที่มีอุปกรณ์ทันสมัย ด้วยเทคโนโลยีด้านวิทยุที่เราเชื่อว่าสถานีวิทยุเล็กๆ ของกระทรวงการต่างประเทศแห่งนี้จะสามารถรับใช้ประชาชนตามนโยบายของกระทรวงการต่างประเทศไปอีกนานแสนนานในอนาคต

จำนวนผู้ฟังที่เพิ่มขึ้นทุกวันไม่ได้ทำให้เราหลงตัวเอง หากยังทำให้เราสำรวจตัวเองด้วยความเจียมต้นว่าเราเป็นสถานีเล็กๆ ที่ออกอากาศเพียงวันละสามชั่วโมงครึ่ง ข้าราชการที่ทำงานในสถานีของเราก็มิได้มีประสบการณ์ด้านนี้มากมายนัก เราจึงต้องปรับปรุงตัวเองอยู่เสมอ ดังนั้น สิ่งที่ท่านผู้ฟังได้เสนอแนะตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาเป็นสิ่งที่ช่วยให้เราสามารถทำงานได้อย่างอบอุ่นและมั่นใจ

เรากุมใจที่จะสามารถรับใช้ท่านผู้ฟังในฐานะที่เป็นสื่อสัมพันธ์หนึ่งระหว่างกระทรวงการต่างประเทศกับประชาชนไทย □

พิชิต จันทร์วิทาน
นายสถานี

สำราญรมย์

□□□□□□□

พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สร้างวังสารัญรมย์ขึ้นในตอนปลายรัชกาล และเมื่อทรงมีเวลาว่างก็มักจะเสด็จฯ มาทอดพระเนตรการก่อสร้าง ด้วยพระองค์เอง แต่การก่อสร้างยังไม่ทันแล้วเสร็จ พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวก็เสด็จสวรรคตเสียก่อนเมื่อปี 2411

ในตอนต้นรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานวังสารัญรมย์ ให้เป็นที่ประทับของสมเด็จเจ้าฟ้าจัตุรนต์รัศมี กรมพระจักร-พรดิพงศ์ ระหว่างวันที่ 7 มิถุนายน 2419 ถึง 15 พฤษภาคม 2424 เป็นที่ประทับของสมเด็จพระราชปิตุลาบรมพงศาภิมุข เจ้าฟ้าฯ กรมพระยาภาณุพันธุ์วงศ์วรวิชัย ในช่วงปลายปี 2427 ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพฯ ซ้อมแซมและตกแต่งเพื่อเป็นที่ประทับของเจ้าชายออสการ์ ดยุกออฟสก็อตแลนด์ พระราชโอรสในพระเจ้ากรุงสวีเดน ซึ่งเป็นพระราชอาคันตุกะ ระหว่างวันที่ 17-

23 พฤศจิกายน 2427 ในครั้งนั้น เจ้าชายօอสการ์ฯ ได้ทรงบรรยายสภาพของวังสรัญรมย์ไว้ดังนี้

“วังสรัญรมยَا หรือ วังสรัญรมย์ ซึ่งจะเป็นบ้านของพวกเราในนี้ เป็นตึกแบบตะวันออก มีลานกว้างอยู่หลังแต่งพื้นเป็นหินอ่อน มีเสาเรียงเป็นแท่ง บริเวรของฉันอยู่ตามห้องซึ่งจะมองลงมาเป็นชั้นาโน่ รอบชั้นาโน่เป็นระเบียงมีหลังคากลุ่ม แบ่งออกเป็นสี่ตอน เพราะมีระเบียงอื่นตัดผ่าน เราจึงได้อยู่ร่วมกันในที่แห่งเดียวกัน และอาจจะมาพบปะกันได้ตามระเบียงที่ร่มเย็นสบาย ซึ่งจัดเก้าอี้วางไว้ให้ หรือไม่ก็ไปพบกันในห้องบิลเลี่ยด.....บริเวณ “วังของเรา” ตามที่เรียกันนี้มีอุทยานที่งามแปลกดตา มีที่สำหรับเลี้ยงสัตว์ เช่น กวาง ลิง เสือดำตัวหนึ่ง กับสัตว์สี่เท้าอื่นๆ รวมทั้งนกด้วย”

ระหว่างวันที่ 8 มิถุนายน 2428 ถึง ตุลาคม 2430 ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้กระทำการต่างประเทศใช้เป็นที่ทำการ ตามคำกราบบังคมทูลขอพระราชทานของสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาเทวะวงศ์โภปการ ระหว่างปี 2430-2447 ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ใช้เป็นที่ประทับของพระราชนักนักตุกะจากต่างประเทศ ออาทิ พระจักรพรรดีนิโคลาสที่ 2 แห่งรัสเซีย ขณะดำรงตำแหน่งพระยศเป็นมกุฎราชกุมารและเจ้าชายจอร์จแห่งกรีซซึ่งเสด็จมากรุงเทพฯระหว่างวันที่ 18-22 มีนาคม 2433 และเป็นที่ประทับสำหรับพระราชโอรสที่เสด็จกลับจากทวีปยุโรปเป็นการชั่วคราว ออาทิ สมเด็จ

เจ้าฟ้าบริพัตรสุขุมพันธุ์ กรมพระนครสวรรค์วรวินิจ ซึ่งเสด็จกลับมาร่วมงานพระราชทานเพลิงศพเจ้าคุณจอมมารดาสาลี เมื่อเดือนตุลาคม 2445

สำหรับตัวอาคารวังสรัญรมย์นั้น เมื่อปี 2440 ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ซ้อมใหญ่และหันหน้าจากการด้านคลองหลอดมาสู่ทางพระบรมหาราชวัง ดังปรากฏในพระราชหัตถเลขาส่วนพระองค์ที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวพระราชทานนายังสมเด็จพระศรีพัชรินทราบราชนีนาถ จากเมืองปีเตอร์霍ฟ เมื่อวันที่ 16 กรกฎาคม 2440 ความว่า

“เป็นแน่แล้วในปีนี้แลปีหน้า คงมีเจ้านายไปเมืองไทยไม่ต่างกว่าสามสี่ครัว ขอให้คิดอ่านแก่ไขวังสรัญรมย์ รื้อโรงทหารทำเพิ่มเติมหันหน้าทางพระที่นั่งสุทธิยสวัրค์เสียให้จงได้ ขอให้ลงมือที่เดียว อย่าค่อยยั่นเลย จะไม่มีเงินทำ ฉันจะให้เงินพระคลังข้างที่ ท่านพวกรที่เคยเห็นวังฝรั่งคงช่วยคิดอ่านได้”

ในการซ้อมแซมจะปรับปรุงครั้งนั้น กระทรวงโยธาธิการเป็นผู้ดำเนินการ โดยมีนายอาแลกรี นายช่างชาติอิตาลีเป็นผู้ออกแบบ ใช้เวลาประมาณ 1 ปี

ในระหว่างปี 2447-2453 ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เป็นที่ประทับของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวซึ่งขณะที่ทรงดำรงพระยศเป็นสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช และระหว่างนั้นได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งโรงเรียนขึ้นที่ในวังสรัญรมย์ สำหรับข้าราชการรุ่นเล็ก โดยมีราชเลขาธุการ

ในพระองค์คนหนึ่งเป็นครูสอน

ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช เสด็จฯ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ใช้วังสราัญรมย์เป็นที่ประทับและรับรองพระราชอาคันตุกะต่างประเทศ ออาทิ จอมพลจอฟฟ์เรนซ์ แม่ทัพใหญ่ สมัยสงครามโลกครั้งที่ 1 ซึ่งมาเยือนประเทศไทย เมื่อเดือนธันวาคม 2464

ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช สำนักงานของกระทรวงการต่างประเทศที่ตีกราชวัลลภชารุดทรุดโตรม จึงได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ย้ายกระทรวงการต่างประเทศไปยังวังสราัญรมย์ เมื่อวันที่ 8 มิถุนายน 2469 วังสราัญรมย์ จึงเป็นที่ทำการถาวรของกระทรวงการต่างประเทศนับแต่นั้น เป็นต้นมา จนถึง พ.ศ. 2542 จึงได้ย้ายที่ทำการทั้งหมด (ยกเว้นกรรมการงสุล ซึ่งอยู่ที่ถนนแจ้งวัฒนะ) ไปอยู่ที่ถนนศรีอยุธยา □

“

ในการดำเนินชีวิตของคนเรา เราต้องเข้มใจไม่กระทำสิ่งใดๆ ที่เรารู้สึกด้วยใจจริงว่าช้าว่าเสื่อม เราต้องฝืนต้องคำนึงคิด และความประพฤติทุกอย่างที่รู้สึกว่าขัดกับธรรมะ เราต้องกล้าและบากบ้นที่จะกระทำสิ่งที่เราทราบว่าเป็นความดี เป็นความถูกต้อง และเป็นธรรม ถ้าเราร่วมกันทำเม่นนี้ให้ได้จริงๆ ให้ผลของความดีบังเกิดมากขึ้นๆ ก็จะช่วยค้าจุนส่วนรวมໄว้มให้เต็มลงไป และจะช่วยให้พื้นคืนดีขึ้นได้เป็นลำดับ...” □

พระราชทานแก่ที่ประชุมยุวพุทธิสมาคม ครั้งที่ 12 เมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 2513

พระบารมีปักเกล้าฯ

โครงการในพระราชดำริ เรื่องหญ้าแฟก

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงห่วงใยในคุณภาพชีวิต และความเป็นอยู่ของราษฎรของพระองค์ในทุกๆ ด้าน ทรงพระวิริยะอุตสาหะในการแก้ไขปัญหา อันเนื่องมาจากการเดือดร้อนของประชาชน โดยเฉพาะปัญหาความยากจนของประชาชนในชนบท พระองค์ทรงพระราชทานความช่วยเหลือ นำบัดทุกข์บำรุงสุขแก่พสกนิกรทุกคน เพื่อให้ราษฎรของพระองค์มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ดังนั้น ตลอดเวลาแห่งการครองสิริราชสมบัติจึงเกิดโครงการในพระราชดำริกว่า 2,000 โครงการ ทั่วทุกภูมิภาคของประเทศไทย และหนึ่งในโครงการเหล่านั้น คือ โครงการทดลองใช้หญ้าแฟกในการอนุรักษ์ดินและน้ำ

เมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2534 พระบาทสมเด็จพระเจ้า

อยู่หัวฯ ทรงพระหนักถึงปัญหาความเสื่อมโกร姆ของผิวน้ำดิน อันเป็นผลมาจากการที่ผิวน้ำดินถูกฝนกัดเซาะจะล้างหน้าดินออกไป ทำให้ดินขาดความอุดมสมบูรณ์บางครั้งยังก่อปัญหาดินพังทลาย ก่อผลเสียต่อพื้นที่ทำการเกษตรและสูญเสียทรัพยากรดินและน้ำ

ในวันที่ 9 กรกฎาคม พ.ศ. 2534 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชดำริเกี่ยวกับการอนุรักษ์ดินโดยการปลูกหญ้าแฟก ที่สวนหาดใหญ่ อำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ดังนี้.....

“พระหญ้าแฟกมีประโยชน์มาก ในการช่วยยึดดินไม่ให้พังทลาย ช่วยรักษาหน้าดิน โดยเฉพาะที่โครงการนี้มีที่ลาดชันหลายแห่ง นอกจากนี้หญ้าแฟกยังช่วยกักเก็บอนทริย์วัตถุไว้ในดิน ใบอ่อนของหญ้าแฟกยังเป็นอาหารสัตว์ได้อีกด้วย....”

ประมาณเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2534 ทรงมีพระราชดำริให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เร่งดำเนินการปลูกหญ้าแฟกครอบคลุมพื้นที่ทั่วประเทศภายในเวลา 2 ปี

หญ้าแฟก เป็นพืชตระกูลหญ้า มีชื่อทางวิทยาศาสตร์ว่า “*Vetiveria Zizanioides*” ลักษณะเด่นของมันคือ จะขึ้นเป็นกอหนาแน่นตามธรรมชาติ มีอยู่ทั่วทุกภาคของประเทศไทย มีความทนทานต่อสภาพอากาศต่างๆ เส้นผ่าศูนย์กลางก่อประมาณ 30 เซนติเมตร ลำต้นกว้างประมาณ 8 มิลลิเมตร รากลงลึกในดินถึง 3 เมตร หญ้าแฟกจึงเหมาะสมที่จะใช้ประโยชน์ในการป้องกันการกัดเซาะของดิน

โครงการในพระราชดำริต่างๆ ได้นำโครงการปลูกหญ้าแฟกไปดำเนินการตามพระราชประสงค์ ในส่วนของโครงการพัฒนาดอยตุง จังหวัดเชียงราย ได้ส่งเสริมให้ชาวเขาในพื้นที่โครงการฯ ปลูกหญ้าแฟกตามให้เล่า เนื่องจากพื้นที่ดอยตุงมีภูมิประเทศที่เหมาะสมกับการปลูกหญ้าแฟก เช่น ภูมิประเทศที่มีความชื้นและอากาศอุ่น รวมถึงความสูงที่เหมาะสม ทำให้หญ้าแฟกสามารถเจริญเติบโตได้ดี โครงการฯ ได้สนับสนุนให้ชาวเขาในพื้นที่ได้รับการฝึกอบรมและสนับสนุนงบประมาณเพื่อการดำเนินการ ทำให้เกิดความตื่นเต้นและกระตือรือร้นในการดำเนินการ

อย่างไรก็ดี ในช่วงฤดูร้อนใบของหญ้าแฟกจะแห้งมีโอกาสติดไฟง่าย ราชภัฏต้องตัดใบทิ้งเหลือไว้แต่โคนต้นและรากได้ดี ประมาณปี 2536-2539 โครงการพัฒนาดอยตุงได้ติดต่อขอความร่วมมือจากศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นหน่วยงานในสังกัดกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมให้ศึกษาทดลองนำใบหญ้าแฟกแห้งที่ไม่ใช้ประโยชน์มาพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ใช้สอยประเภทต่างๆ ทั้งยังเป็นการส่งเสริมอาชีพอุตสาหกรรมในครัวเรือนและหัตถกรรมให้แก่ราชภัฏในพื้นที่โครงการฯ ได้อีกด้วย □

ค/ต/ภ/ร/ร/ม

ธรรม

“ธรรมทั้งหลายมีอยู่ที่ตัวเราทุกคน
ผู้ธรรมคือใจ ที่จะรู้มาก รู้น้อย
หยาบ ละเอียด ก็แล้วแต่ความ
สามารถ บุญบารมีหรือการอบรม
ของแต่ละบุคคล”

พระมหาปานะ
(พระราชนิโรธรังสี)

ศิลปะวัฒนธรรม

ว่าว

ว

ว หมายถึงเครื่องเล่นอย่างหนึ่ง ซึ่งมีไม่ໄเ
เป็นต้นผูกเป็นโครงรูปร่างต่างๆ และปิดด้วย
กระดาษหรือผ้าบางๆ มีสายเชือกหรือป่านผูก
กับสายซุ้ง สำหรับชักให้ลอยตามลมสูงขึ้นไปในอากาศ มี
หลายชนิด เช่น ว่าวจุพา ว่าวปักเป้า ว่าววุ้ง สายซุ้ง หรือซุ้ง
หมายถึงเชือกที่ใช้ปลายทั้ง 2 ผูกกับอกว่าว หางกันพอสมควร
สำหรับตอกับสายป่าน เพื่อให้ว่าวต้านลมได้ตรงตัว

เรื่องราวเกี่ยวกับว่าเป็นตำนานเก่าแก่ ซึ่งยกต่อการตัดสินใจว่าใครหรือชาติใดเป็นผู้คิดประดิษฐ์ว่าวัวขึ้นเป็นครั้งแรก หลายชาติอ้างว่าเป็นผู้ริเริ่มประดิษฐ์ว่าวัวขึ้นมาก่อน แต่ก็มีเรื่องราวต่างๆ ที่กล่าวว่าชนชาตินี้บังชนชาตินั้นบังเป็นผู้คิดทำว่าวัวขึ้นเป็นพวกร่าง ซึ่งรวมทั้งเรื่องที่กล่าวว่าชาวแอลมลายูเป็นพวกร่างที่ประดิษฐ์ว่าวัวก่อน โดยนำไปอุ่นมาผูกเชือกเล่นสำหรับการเล่นวัวนั้น หากพิจารณาจากตำนานต่างๆ จะเห็นว่ามีเล่นกันในภูมิภาคเอเชีย โดยเฉพาะทางใต้ของไทย ไม่ว่าจะเป็นมาเลเซีย อินโดนีเซีย เล่นวัวกันทั้งนั้น เมื่อสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ เสด็จไปช华ในปี 2477 ได้ทรงพระนิพนธ์เล่าเรื่องว่าวัวไว้ว่า “พวกร้าวเมื่อมาเล่นวัวกันทุกวัน ถึงเวลาป่ายตั้งแต่ 15.00 น. ไป มีทั้งเด็ก ผู้ใหญ่มาประชุมกันวันละมาก ๆ ดูชอบเล่นวัวเหมือนกับไทยเรา แต่ว่าที่เล่นนั้นต่างกันตามถิ่น ในมณฑลเบรียงงา เช่นที่เมืองบันดุงนี่เล่นวัวอีสุน มีหางเป็นพู่ติดอยู่กลางหลัง ทางมณฑลเบนຍมาศตลอดไปจนเมืองยกยา รูปว่าว่าที่เล่นคล้ายกับวัวดุยดุย แต่กระบวนการที่เล่นไม่เห็นควรไขว่จะอะไร กันเหมือนว่าไทย ดูเป็นแต่ซักกลอยตัวอยู่พร้อมๆ กันหลายสายข้อแข่งขันบางที่จะอยู่ที่ว่าวของครล้อยอยู่ได้นานกว่าเพื่อน เป็นชนิดอกกระมัง”

คำว่าวัวนั้นเชื่อกันว่าเป็นคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ คำที่ออกเสียงใกล้เคียงคือ เว (Wau) ในภาษาลາຍ และคำว่า

“เวีย” ในภาษาอมญ ซึ่งแปลว่าว่าว่า ซึ่งหากพิจารณา กันแล้วจะเห็นว่าคำว่าเวากล้วยกับคำว่าวัวที่สุด แต่ก็มีข้อนำ สังเกตว่าก่อนที่ไทยจะตั้งถิ่นฐานอยู่ในดินแดนสุวรรณภูมิหรือ แหลมทองนี้ บริเวณนี้เป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของชนหลายชาติ ซึ่งรวมถึงอาณาจักรอมญ ซึ่งในขณะนั้นมีอาณาจักรตั้งคุณเมือง ท่าต่างๆ ที่ติดต่อกับชาวต่างชาติ เช่น อินเดีย เปรอร์เซีย และ อาหรับ อาณาจักรอมญจึงมีความเจริญรุ่งเรืองมาก และมีความ สัมพันธ์กับศาสนาพุทธที่ลังกา ตลอดจนได้เผยแพร่รัตนธรรม ต่างๆ เข้าสู่ลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา นอกจากนี้ ในอาณาจักรสุโขทัย สมัยพ่อขุนรามคำแหงก็มีความสัมพันธ์อันดีกับอาณาจักรอมญ มีการแลกเปลี่ยนค้าขายซึ่งกันและกัน หัวเมืองอมญได้เป็น ศูนย์กลางรับอารยธรรมจากอินเดียและเผยแพร่สู่แหลมทอง และเป็นศูนย์กลางการค้าคมที่สำคัญ ดังนั้น การที่ชาวไทย และชาวอมญมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดสนิทสนมมาตั้งแต่ครั้งโบราณ จึงทำให้มีการแลกเปลี่ยนรับเอาภาษาของกัน และกันมาใช้ และไทยอาจรับเอาคำที่ออกเสียงว่า “เวีย” ของ อมญมาแปลงเสียงเป็น “วัว” ก็ได้ นอกจากนี้ คำว่าเวียใน ภาษาอมญยังหมายถึงหน้า ซึ่งไทยเรียกับมาใช้ ดังที่หนัง สือประถม ก. ก บอกว่า “ลมว่าวหน้ากล้า ต้องห่มผ้าผวย” ลมว่าวก็คือลมที่พัดจากทิศเหนือไปทิศใต้ในช่วงต้นฤดูหนาว หรือลมหนาวนั้นเอง แต่ปัจจุบัน ลมเล่นว่าวก็คือลมตะเกา ซึ่ง พัดจากทิศใต้ไปทิศเหนือในกลางฤดูร้อน

ว่าเป็นสิ่งประดิษฐ์ที่มนุษย์ทำขึ้นสำหรับการล่าเส่นเพื่อความบันเทิงและอาจเพื่อประโยชน์อย่างอื่นมาบพันปีแล้ว ว่าเป็นนิยมเล่นกันมากในภูมิภาคเอเชีย ตำนานบันทึกจดหมายเหตุในเรื่องว่าส่วนใหญ่เป็นของบรรดาประเทศในเอเชีย มีหลักฐานที่กล่าวถึงว่าในประเทศญี่ปุ่น กองเป็นพระชารุณโปรดส่วนใหญ่ไม่เล่นกัน ทั้งนี้น่าจะเป็นพระลักษณะภูมิอากาศไม่อำนวย หาเวลาที่ห้องฟ้าแจ่มใสได้ยาก ถึงกับมีความเชื่อว่าจึงนำโชคดีมาให้กับคนที่เล่นกัน แต่ในประเทศไทย ไม่ใช่แค่เด็กๆ ที่เล่นกัน แต่เป็นผู้ใหญ่ที่เล่นกัน เช่น จีน เกาหลี ญี่ปุ่น อินเดีย ไทย มาเลเซีย อินโดนีเซีย พม่า กัมพูชา เวียดนาม ต่างก็มีเรื่องราวและประเพณีหรือการล่าเส่นที่เกี่ยวกับว่าทั้งนั้น

สำหรับการล่าเส่นของคนไทยเรานั้น ตามหลักฐานทางประวัตศาสตร์ที่มีอยู่คุณไทยรู้จักเล่นว่ามาตั้งแต่ครั้งสุโขทัย เมื่อกว่า 700 ปีมาแล้ว ในพงศาวดารเหนือกล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า “และยาร่วงขณะนั้นคนของนักมักเล่นเบี้ยแลเล่นว่า...ในกาลวันหนึ่งพระองค์ทรงว่าควาลงขาดลอยไปถึงเมืองตองอุ...แล้ววายาร่วงเจ้าขาดลอยไปตกอยู่บนปราสาท พระยาร่วงเจ้าตามไปถึงเมืองตองอุ...”

ในสมัยอยุธยา มีหลักฐานกล่าวไว้ว่าหลายแห่ง คือภูมิภาคชั้นตราขึ้นในสมัยสมเด็จพระรามาธิบดีที่ 1 ห้ามผู้ใดเล่นว่าข้ามพระราชวัง ใจดามาตุของลาลูแบร์ ราชทูตของพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 แห่งฝรั่งเศส ซึ่งเข้ามาเจริญพระราชนิเวศกับไทยในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช เมื่อ

พ.ศ. 2230 กล่าวว่า ว่าของพระเจ้ากรุงสยามประภูมิอยู่ในท้องฟ้าทุกคืน ตลอดระยะเวลา 2 เดือนของฤดูหนาว และมีขุนนางคอยผลัดเปลี่ยนเรกวันถือสายป่าน ในสมัยพระเพทราชา เจ้าเมืองนครราชสีมาเป็นกบฏ ครั้งแรกพระเพทราชาทรงส่งกองทัพไปตีเมืองไม่สำเร็จ ครั้งต่อมาแม่ทัพอยุธยาคิดอุบายน่าเมืองโดยใช้หม้อดินทำผูกสายป่านไว้จุดไฟลุกไหม้ให้หม้อดินแตก ข้ามกำแพงเมืองเข้าไป แล้วจุดชนวนไฟให้ถึงหม้อดินทำให้กระเบิดลุกเป็นไฟตกลงไปใหม่บ้านเมือง ชาวเมืองตกใจระสำราษัย ทัพอยุธยาจึงเข้าตีเมืองได้สำเร็จ

ในหนังสือลัทธิธรรมเนียมประเพณีต่างๆ ได้กล่าวถึงหน้าที่ของตำรวจสมัยกรุงศรีอยุธยา ซึ่งคาดว่าคงจะอยู่ในสมัยพระพุทธเจ้าเลือ หรือพระเจ้าอยู่หัวท้ายสระ ว่าในขณะที่พระมหากษัตริย์เสด็จไปทรงว่า ณ สวนกระต่าย ตำรวจมีหน้าที่วิงรองและคอยคำสายป่านไว้ ถ้าพานว่าปักเป้าติดเข้ามานั้นให้ทำบัญชีกราบบุลพระกรุณารายชื่อทุกครั้ง จากข้อความนี้ สันนิษฐานกันว่าที่ทรงน่าจะเป็นว่าจุพฯ เพระคอยคัวว่า ว่าปักเป้าอยู่ ในสมัยนี้จึงเชื่อกันว่ามีการล่าเส่นว่าเป็นกีฬาแข่งขันแล้ว นอกจากนี้ ยังมีการใช้ว่าในพระราชพิธีต่างๆ ดังที่ตำราพระราชพิธีเก่ากล่าวว่า “ให้ชี้พ่อพระมหาณ์เชิญพระอิศวร พระนารายณ์ มาตั้งยังที่ แล้วให้เจ้าพนักงานเตรียมว่าว่ามาเตรียมไว้ในโรงราชพิธี ครั้นได้ฤกษ์ดีให้พระโคมป์พาทย์ ฉ้องไชยเชิญเสด็จออกทรงชักว่า พระมหาณ์เจ้าพนักงานเอาว่าว

ถวายให้ทรงชักดามบุราณประเพณีเพื่อทรงพระเจริญแล้ว” และในหนังสือคำให้การชาวกรุงเก่ากล่าวถึงพิธีหนึ่งว่า “เดือนอ้าย พิธีแคลงว่าวหง่าวเรียกลม...” ซึ่งเมื่อพิจารณาจากข้อความนี้ แสดงว่าในสมัยก่อนนอกจากจะเล่นว่าวเพื่อความสนุกแล้ว ยังใช้ในพิธีเรียกลมอีกด้วย

เรื่องของว่าวนอกจากจะมีกล่าวไว้ในกฎหมายโบราณ และในหนังสือพระราชพงศาวดารแล้ว ยังปรากฏในวรรณคดีไทยหลายเรื่อง เช่น โคลงทวายคมาส ในสมัยอยุธยาตอนต้น ที่กล่าวว่า

ฤกษ์ดูว่าวค้าง	กลางหาว
เห็นว่าวห่วงอกสาว	ว่าวขึ้น
สายหรุ่งปั่นอกหัว	ทรงพี
เห็นละลักษัดพื้น	พื้นแดด

ต่อมาในสมัยรัตนโกสินทร์ การเล่นว่าวและกีฬาว่าวก็ยังเป็นที่นิยมกัน แม้พระมหากรชัตติย์ก็ทรงนิยมการเล่นว่าว กล่าวคือพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยและสมเด็จกรมพระราชวังบวรฯ เสนานุรักษ์ พระอนุชาธิราช ทรงโปรดการเล่นว่าวมาก สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ ทรงพระนิพนธ์ไว้ในหนังสือตำนานวังหน้าว่า “ครั้งนั้น กรมพระราชวังบวรฯ เสด็จลงมาพระราชวังหลวงเพลาเช้า ประทับที่โรงละครเก่า ที่อยู่ข้างวัดพระศรีรัตนศาสดาราม ทรงตรวจข้อราชการต่างๆ แล้วจึงเสด็จเข้าเฝ้าสมเด็จพระ

เชษฐาธิราชทุกวันมีได้ขาด แม้จันในการเล่นหัวเครื่องสำราญพระราชอิริยาบถ ก็โปรดที่จะทรงด้วยกัน เป็นต้นว่าในฤกษ์ดู สำเภา ถ้าปีได้ทรงว่าว วังหลวงทรงว่าวจุพา ชักที่หน้าวัดพระศรีรัตนศาสดาราม วังหน้าทรงว่าวปักเป้า ชักที่สนามหลวงเล่ากันมาแต่ก่อนดังนี้...” ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระองค์ทรงสนับสนุนกีฬาว่าว มีการจัดการแข่งขันว่าวจุพาและว่าวปักเป้า โดยมีกติกาการแข่งขันเป็นลายลักษณ์อักษร และมีนายสนามคอยดูและความเรียบร้อยจากนั้นมาการเล่นว่าวและกีฬาว่าวได้ดำเนินสืบมาจนถึงปัจจุบัน

นอกจากนี้ ยังมีหลักฐานทางประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นจิตรกรรมฝาผนัง ซึ่งเล่าถึงการเล่นว่าวอีกด้วย ซึ่งหลักฐานที่หลงเหลือนี้ล้วนแล้วแต่เป็นศิลปะสมัยรัตนโกสินทร์ เช่น ภาพจิตรกรรมฝาผนังที่พระอุโบสถวัดราชประดิษฐ์ฯ ในกรุงเทพฯ ซึ่งมีภาพเด็กๆ กำลังแข่งขันว่าวจุพาและว่าวปักเป้ากันอยู่กลางทุ่ง และที่วิหารลายคำ วัดพระสิงห์ เชียงใหม่ ซึ่งมีภาพว่าวจุพาซึ่งเป็นว่าวเสียงทวยหาคุ่ของสุวรรณหงส์ติดอยู่ที่ยอดปราสาทของนางเกศสุริยง

สำหรับฤกษ์เล่นว่าวในปัจจุบันนั้นนิยมเล่นกันในราวดีอน มีนาคมถึงเดือนเมษายน โดยอาศัยลมตะเกาซึ่งพัดจากทิศใต้ไปทางทิศเหนือในกลางฤกษ์ร้อน ซึ่งแตกต่างจากสมัยสุโขทัยและอยุธยาที่เล่นกันในฤกษ์หนาว โดยอาศัยลมว่าวซึ่งพัดจากทิศเหนือไปสู่ทิศใต้ในระหว่างเดือนพฤษภาคมถึงเดือนกุมภาพันธ์

ในปัจจุบัน ก็ยังคงมีการแข่งขันว่าaju พาและว่าปักเป้า ที่ห้องสนามหลวง ซึ่งจะมีการแบ่งเขตเด่นกัน โดยใช้แนว ถนนคอนกรีตกลางถนนหลวงเป็นแนว ว่าaju พาจะอยู่ทาง ด้านเหนือลอม ทางศาลาอุดมธรรมและวัดมหาธาตุ ส่วนว่าปักเป้า อยู่ด้านใต้ลอม ทางมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และแม่พระ รถนีบีบมวยผม

พูดถึงเรื่องว่าปักแล้ว ก็คงพูดถึงเรื่องปานกันบ้าง ว่ากันว่า ในสมัยก่อนนั้น ว่าของเด็กไทยมักจะถูกว่าอีล้มของเด็กแขก ตัดขาดโดยบ่อยๆ เพราะแขกใช้ปานคอม สมัยนั่นคนไทยยังไม่ รู้จักใช้ปานคอม เลยถูกตัดขาดเรียบ พอรุ่ห่าก็พาภันให้ฉายา ว่าอีล้มของแขกว่า “แขกตี้” และก็พยายามหาทางป้องกัน โดยใช้ลวดทองแดงแทน ต่อมาก็จับว่าอีล้มได้ ก็เลยรู้ว่าทำ ปานคอม

วิธีทำก็คือเอาเศษแก้วมาต่อให้ละเอียด แล้วละลายแป้ง เปียก เอาด้วยปานชูบแล้วตากแดดให้แห้ง ปานที่ได้ก็จะเป็น ปานคอม สามารถตัดเชือกได้ เด็กไทยก็ทำเล่นกันมาจนทุกวันนี้

พูดถึงว่าอีล้ม ก็จะมีลักษณะคล้ายๆ ว่าปักเป้า คือ จะมีรูปคล้ายสี่เหลี่ยม หรือสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน ไม่มีทาง แคคล่วคล่องว่องไว การเล่นก็ไม่ยาก เลยเป็นที่นิยมทั่วไป ส่วน มาก คนที่เริ่มหัดมักจะหัดเล่นว่าอีล้มกันก่อน คนเล่นใหม่ๆ มักจะซักว่าอีล้มไม่ขึ้น ก็จะใส่หาง เพื่อให้ช่วยพยุงขึ้น พօใส่ หางไปก็คล้ายว่าปักเป้า เพียงแต่ว่าปักเป้ามักจะมีโครงไม้

ใหญ่หรือแข็งแรงกว่าว่าอีล้ม ถ้าไม่ใส่หาง ก็จะเหมือนว่า ว่าอีล้ม แต่จะหมุนและบังคับໄได้ยาก

วิธีทำว่าเล่นง่ายๆ ก่อนอื่น ก็ต้องทำโครงว่ากันก่อน ถ้าจะให้เด็กควรใช้ไม้ไผ่สีสุก ซึ่งมีความเนียนยวาว มีสปริง น้ำหนักเบา และเนื้อสวย หากหาไม่ได้ก็ใช้ไม้ไผ่อื่น หรือไม้อื่นๆ พอดีไม่มาแล้ว ก็เหลา ทำโครงว่า แล้วปิดกระดาษ ถ้าเป็น ปักเป้าก็ต้องทำหาง ซึ่งมักจะทำด้วยผ้าขาวธรรมชาติ หรือผ้า ลินิน พอได้ว่าแล้ว ก็ต้องรักษาการผูกซุงให้ว่าวกินหนักกินหลัง พอดี เวลาจะซัก ควรใช้วิธีกระตุกให้ว่าวเดินหน้า เมื่อันนัก หมายเด้นสลับไปสลับมา ซึ่งเรียกว่าการโคลงว่าเพื่อช่วยให้ ว่าวตั้งตัวก่อนติดลม พอติดลมแล้วไครๆ ก็ซักได้ ต่อจากนั้นก็ สาวซัก เวลาสาวซัก จะสาวออกข้างตัว จะทำได้ถันดกกว่า เวลากระตุกต้องกระตุกไปทางเดียวกับลักษณะการเบนของหัว ว่าว เรียกว่า ต้องหัดนานพอสมควรที่เดียว จึงจะเล่นว่ากันได้ คล่อง

ไทยเรามีจำนวนซึ่งนำจากการเล่นว่าอยู่ 2 จำนวน คือ ‘ว่าวติดลม’ ซึ่งเป็นอาการของว่าวที่ลอยกินลมอยู่ในอากาศ แต่เมื่อเป็นจำนวนก็หมายถึง เพลินจนลีมตัว และคำว่า ‘ว่าว เหลิง’ ซึ่งก็คือว่าวติดลมนั่นเอง และเมื่อเป็นจำนวนก็หมายถึง เพลินจนลีมตัว □

จากรายการ “มรดกไทย” ดำเนินรายการโดย สุวรรณฯ พองสมุทร ออกอากาศทางวิทยุสารณรัมย์ วันศุกร์ที่ 22 มกราคม 2542

สุขภาพ

บุหรี่กับผลกระทบต่อสุขภาพ

งค์การอนามัยโลก ได้จัดการสูบบุหรี่เป็นการเสพย์ติด (Tobacco dependence syndrome : Classification F17.2 in the International Classification of Diseases, Tenth Revision) รายงานของนายแพทย์ให้สหราชอาณาจักรเมื่อปี พ.ศ. 2531 สรุปว่า “บุหรี่และการบริโภคยาสูบในรูปแบบอื่นๆ เป็นการเสพย์ติด ลักษณะของการใช้ยาสูบคือใช้เป็นประจำและไม่สามารถเลิกได้ การ

หยุดสูบมักจะตามมาด้วยอาการถอนยา กระบวนการทางยาและพฤติกรรมที่บ่งบอกถึงการติดบุหรี่จะเหมือนๆ กับการติดยาเสพย์ติดอื่นๆ เช่น เอโรอิน โคเคน “นิโคตินในยาสูบมีผลให้ความเพิงพอใจต่อสมองเช่นเดียวกับยาเสพย์ติดอื่นๆ เช่นเอโรอิน โคเคน แอมเฟตามีน และโคเคน ในการจัดอันดับยาเสพย์ติด ออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท ปรากฏว่า นิโคตินมีฤทธิ์ในการเสพย์ติดมากกว่า เอโรอิน โคเคน แอลกอฮอล์ คาเฟอีน และ กัญชา เสียอีก

ผลงานเภสัชวิทยาของนิโคตินส่วนใหญ่จะเป็นการกระตุ้นซึ่งจะมีผลต่อสมอง (electrocortical activation) ต่อหัวใจและต่อระบบต่อมไร้ท่อ นิโคตินจากการสูบบุหรี่ที่เข้าสู่ร่างกายจะมีผลกับอวัยวะที่ขึ้นกับระบบประสาทสมอง การได้รับนิโคตินติดต่อกันเป็นระยะเวลานานทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างในสมอง โดยจะมีการเพิ่มจำนวนตัวรับนิโคตินในสมอง (nicotinic receptors)

ผลที่เกิดขึ้นอย่างเฉียบพลันรวมถึงหัวใจเต้นเร็วขึ้น ความดันเลือดสูงขึ้น การไหลเวียนของเลือดจากหัวใจมากขึ้น และทำให้เส้นเลือดตีบลง ผลจากการสูบบุหรี่อื่นๆ เช่น การทำให้ระดับออกซิเจนในเลือดต่ำ ซึ่งเกิดมาจากการดับคาร์บอนออกไซด์สูงขึ้น กรดไขมัน น้ำตาล กลูโคส ออร์โนคอร์ติซอร์ และออร์โนอีนๆ ในเลือดสูงขึ้น และความเสี่ยงของการเกิดเส้นเลือดแข็งตัวและเลือดจับกันเป็นลิ่มเพิ่มขึ้น (ซึ่งจะนำไปสู่

อาการหัวใจวาย เป็นลมหน้ามืด) และมีสารก่อมะเร็ง ซึ่งอาจจะเนื่องมาจากองค์ประกอบอื่นๆ ของควันบุหรี่ ผลกระทบที่รุนแรงและเรื้อรังที่สุดในการติดนิโคติน คือ การหมดอิสรภาพ เมื่อติดบุหรี่ การจะเลิกนิสัยนี้เสีย เป็นสิ่งที่ทำได้ยากมาก เพราะเป็นการติดทั้งร่างกายและจิตใจ นอกจากจะติดทางกายแล้ว การสูบบุหรี่ก็ยังให้ความรู้สึกเพลิดเพลินทางจิตใจด้วย การจุดบุหรี่และพ่นควันบุหรี่ที่ทำเป็นประจำซ้ำๆ อยู่เสมอ ก็เป็นสิ่งที่จะยืนยันได้ว่า การสูบบุหรี่เป็นพฤติกรรมที่เลิกได้ยากยิ่ง

การเลิกสูบบุหรี่ซึ่งเป็นประเดิมหลักของการควบคุมบุหรี่ และส่งเสริมสุขภาพ มีส่วนเกี่ยวโยงไปถึงการเลิกนิสัยติดบุหรี่ และการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ การสูบบุหรี่นั้น เป็นนิสัยที่รักนดีอยู่แล้วว่า ยกที่จะเลิกได้ ผู้ที่ไม่มีความพยายามอย่างจริงจังยากที่จะประสบความสำเร็จในการเลิกสูบบุหรี่ ในประเทศไทยมีนิกันมีการศึกษาชิ้นหนึ่งพบว่า ผู้ติดบุหรี่จำนวนร้อยละ 87 ต้องการเลิกสูบบุหรี่ ในขณะที่ร้อยละ 67.5 เคยพยายามเลิกอย่างจริงจังอย่างน้อย 1 ครั้ง โดยสิ่งที่จะประสบความสำเร็จในการพยายามที่จะเลิกสูบบุหรี่ในครั้งแรก มีน้อยกว่า 1 ใน 100 นักวิจัยพบว่า การสังเกตผู้ที่เข้าโปรแกรมการเลิกสูบบุหรี่เป็นผู้ที่ใช้ความพยายามซ้ำแล้วซ้ำอีก ผู้ติดบุหรี่ที่อยาจะเลิกมีโอกาสที่กลับไปสูบบุหรี่ได้อีก ตัวอย่างของกลุ่มผู้ที่มีอัตราเสี่ยงสูงที่จะกลับไปสูบบุหรี่ใหม่คือกลุ่มสตรีหลังคลอดซึ่งเลิกสูบบุหรี่ขณะตั้งครรภ์ เมื่อสิ่งจุうใจภายในออกคือ ลูก ได้

คลอดออกจากแมลงวัน อาจจะสิ่งจุうใจภายในที่จะต้องต่อสู้กับความเครียดที่เพิ่มขึ้นของผู้เป็นแม่ที่ต้องดูแลทารกที่เกิดมา จึงเป็นสิ่งสำคัญมากที่พึงคำนึงถึงว่าผู้ที่สูบบุหรี่จะต้องใช้ความพยายามในการเลิกสูบบุหรี่อย่างน้อย 3 ถึง 4 ครั้งก่อนที่จะประสบความสำเร็จที่แท้จริง

หลักฐานทางวิทยาศาสตร์ได้ชี้ให้เห็นว่า การสูบบุหรี่ ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญของการเกิดโรคที่สามารถป้องกันได้หลายโรคที่เกิดขึ้นในโลกนี้ มีผลกระทบมากมายต่อสุขภาพของสารคนชน องค์กรอนามัยโลกได้ประมาณการไว้ว่า 1 ใน 3 ของประชากรโลกที่เป็นผู้สูบ หรือเท่ากับหนึ่งพันหนึ่งร้อยล้านคนสูบบุหรี่ และในจำนวนนี้ 200 ล้านคนเป็นผู้หญิง ข้อมูลนี้ชี้ให้เห็นว่า โลกในปัจจุบันผู้ชายสูบบุหรี่ร้อยละ 47 และผู้หญิงสูบบุหรี่ร้อยละ 12 โดยแยกเป็นในประเทศที่กำลังพัฒนาผู้ชายสูบบุหรี่ร้อยละ 48 และผู้หญิงสูบบุหรี่ร้อยละ 24 โดยทั่วไปแล้ว ความแตกต่างทางเพศ ทำให้อัตราร้อยละของการสูบบุหรี่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน ตัวอย่างเช่น ในประเทศไทยจำนวน จำนวนผู้ชายที่สูบบุหรี่ที่มีอายุเกิน 15 ปี เป็นตัวเลขที่สูงมากถึงร้อยละ 50 ในขณะที่ผู้หญิงเพียงร้อยละ 3 เท่านั้น ในทศวรรษที่ 1980 หรือช่วง พ.ศ. 2523-2533 ประมาณร้อยละ 20 ของผู้ชายในนครเชียงใหม่ต้องเสียชีวิตจากการสูบบุหรี่ ในขณะที่อัตราการเสียชีวิตของผู้หญิงจากการสูบบุหรี่มีน้อยกว่า 10% ตัวเลขนี้จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ พร้อมๆ กับ

การสูบบุหรี่ที่เพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะในกลุ่มเยาวชน

ในแต่ละปี บุหรี่ได้เป็นสาเหตุของการเสียชีวิตถึง 3 ล้าน 5 แสนคน หรือประมาณวันละ 1 หมื่น ในจำนวนนี้ 1 ล้านคน เป็นผู้ที่อยู่ในประเทศไทยกำลังพัฒนา ได้มีการคาดการณ์ไว้ว่า การแพร่ระบาดของบุหรี่ในโลกได้คร่าชีวิตของเด็กและเยาวชนก่อนวัยอันควรถึง 250 ล้านคน และ 1 ใน 3 เป็นผู้ที่อยู่ในประเทศไทยที่กำลังพัฒนา ยกตัวอย่างในประเทศจีน ได้มีการประมาณการไว้ว่า ผู้ชายที่มีอายุระหว่าง 0-29 ปี จำนวน 300 ล้านคนในปัจจุบัน ในจำนวนนี้มีถึง 200 ล้านคนที่สูบบุหรี่ ซึ่งประมาณ 100 ล้านคนจะต้องเสียชีวิตจากโรคที่เกี่ยวข้องกับการสูบบุหรี่ และจะเกิดขึ้นขณะอายุในวัยกลางคน และก่อนอายุ 70 ปี การวิจัยได้แสดงให้เห็นว่า การเลิกสูบบุหรี่ สามารถลดอัตราเสี่ยงจากโรคที่เกี่ยวข้องกับการสูบบุหรี่ได้อย่างมาก เพราะฉะนั้น การเสียชีวิตของผู้สูบบุหรี่จำนวน 100 ล้านคนนี้ ก็จะสามารถป้องกันมิให้เกิดขึ้นได้ หากมีการดำเนินการที่จริงจังเพื่อให้ผู้สูบบุหรี่สามารถเลิกสูบบุหรี่ เมื่อถึงปี พ.ศ. 2563 ได้มีการคาดการณ์ไว้ว่า บุหรี่จะกลายเป็นสาเหตุหลักของการเสียชีวิตและทุพพลภาพ และจะคร่าชีวิตประชากรทั่วโลกมากกว่า 10 ล้านคนต่อปี ในจำนวนนี้ 2 ล้านคนจะเป็นผู้ที่อยู่ในประเทศไทยเพียงประเทศเดียว นั่นคือ บุหรี่เป็นสาเหตุของการเสียชีวิตของประชากรทั่วโลก มากกว่าการตายจากเชื้อโรคเอดส์ วัณโรค การเสียชีวิตจากการตั้งครรภ์ อุบัติเหตุทางรถยนต์ การฆ่าตัว

ตายและการถูกฆาตกรรมรวมกัน

ผู้สูบบุหรี่ที่เริ่มสูบเมื่ออายุยังน้อยและสูบไปเรื่อยๆ ตลอดชีวิต ในที่สุดก็จะต้องเสียชีวิต 2 คน เนื่องจากโรคที่เกิดจากการสูบบุหรี่ โดยเฉลี่ยแล้วเยาวชนที่เริ่มสูบบุหรี่และสูบเป็นประจำ จะมีโอกาสเสียชีวิตจากการสูบบุหรี่ถึงร้อยละ 50 และในจำนวนนี้ ครึ่งหนึ่งจะเสียชีวิตในช่วงวัยกลางคนก่อนอายุ 70 ปี ซึ่งเป็นการเสียชีวิตก่อนอายุขัยปกติถึงประมาณ 22 ปี ถ้ายังคงสูบบุหรี่กันต่อไปเรื่อยๆ ผู้สูบบุหรี่ก็จะมีอัตราการเสียชีวิตสูงกว่าผู้ที่ไม่สูบบุหรี่ถึง 3 เท่า ในทุกกลุ่มอายุตั้งแต่เริ่มเป็นหนุ่มเป็นสาว จากการศึกษาขององค์กรอนามัยโลกพบว่า ในอีก 2 ทศวรรษหน้า อัตราการเสียชีวิตจากการสูบบุหรี่ของประชากรทั่วโลกอาจจะสูงขึ้นถึง 3 เท่าตัว ซึ่งเกิดจากโรคที่เกิดจากการสูบบุหรี่ที่ทราบกันในปัจจุบันว่ามีมากกว่า 25 โรครวมกันนั่นเอง

- ผลของบุหรี่ที่มีต่อสุขภาพอย่างเฉียบพลัน ได้แก่ เหนื่อยหอบ การเต้นของหัวใจถี่ขึ้น เต้นเร็ว จับหอบ หัดถีขึ้น เสื่อมสมรรถภาพทางเพศ เป็นหมัน และcarbbon monoxide ใช้ดีในเลือดเพิ่มขึ้น
- ผลของบุหรี่ต่อสุขภาพในระยะยาว ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดโรคและเสียชีวิตได้แก่ หัวใจวาย เส้นเลือดสมองแตก โรคมะเร็งปอดและมะเร็งอวัยวะอื่นๆ (เช่น มะเร็งกล่องเสียง มะเร็งช่องปาก มะเร็ง

หลอดลม มะเร็งหลอดอาหาร มะเร็งตับอ่อน มะเร็งกระเพาะปัสสาวะ มะเร็งปากมดลูก มะเร็งเม็ดเลือดขาว) และโรคปอดเรื้อรังต่างๆ (เช่น หลอดลมอักเสบเรื้อรัง และโรคถุงลมโป่งพอง)

- ผลของบุหรี่ต่อผู้อยู่ร่วมข้าง ไม่เพียงแต่สูบบุหรี่เท่านั้นที่ได้รับอันตราย ผู้ที่อยู่ร่วมข้างก็ได้รับอันตรายจากควันบุหรี่เช่นกัน ควันบุหรี่ทำให้เด็กทารกที่สูดควันบุหรี่เข้าไปเสียชีวิตได้ในทันที ทำให้เกิดโรคเกี่ยวกับระบบทางเดินหายใจ และโรคในหูชั้นกลางในทารกและเด็กเล็กทำให้เกิดโรคมะเร็งปอดและโรคหัวใจได้ในผู้ใหญ่เด็กที่มีพ่อแม่ผู้ป่วยของสูบบุหรี่เมื่อเดิบโตเข้มมีแนวโน้มที่จะสูบบุหรี่สูงขึ้น

การเลิกสูบบุหรี่ สามารถลดความเสี่ยงต่ออันตรายที่มีต่อสุขภาพอันเนื่องมาจากการสูบบุหรี่ได้ เพราะฉะนั้นการเลิกสูบบุหรี่จึงเป็นสิ่งที่เป็นประโยชน์ทั้งต่อสุขภาพของตัวเองและส่วนรวม

การผลักดันให้มีการร่วมมือกันในการเลิกสูบบุหรี่จะสามารถลดภาระที่เกิดจากโรคต่างๆ เช่น โรคหัวใจ โรคปอด โรคระบบทางเดินหายใจ และโรคมะเร็งได้ ผู้สูบบุหรี่ที่สามารถเลิกสูบบุหรี่ได้มีอายุ 30 ปีต้นๆ จะลดพ้นจากความเสี่ยงที่จะต้องเสียชีวิตก่อนวัยอันควร อันเนื่องมาจากการสูบบุหรี่ได้เกือบทั้งหมด และยังได้รับประโยชน์ด้านสุขภาพที่เห็นชัดเจน

อีก 7 ปี มีชีวิตที่ยืนยาวขึ้น หรือแม้แต่กับผู้ที่เพิ่งเลิกสูบบุหรี่ เมื่ออายุ 60 ปีก็เช่นเดียวกัน รูปแบบของของประโยชน์ทางสุขภาพที่ได้รับจากการเลิกสูบบุหรี่ขึ้นอยู่กับชนิดของโรคที่เป็นความเสี่ยงต่อการเป็นโรคมะเร็งปอดของผู้สูบบุหรี่จะเกี่ยวข้องโดยตรงกับจำนวน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับระยะเวลาที่สูบ แม้ว่าความเสี่ยงที่เกิดจากการสูบบุหรี่มาเป็นเวลา 20 ปี อาจจะไม่มากนัก แต่ความเสี่ยงนี้จะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วเป็นทวีคูณ ในปีถัดไป แม้ว่าการหยุดสูบบุหรี่จะไม่ทำให้ผู้ที่เคยสูบบุหรี่มีสุขภาพดีเท่าที่ผู้ที่ไม่เคยสูบเลยก็ตาม แต่ก็ทำให้ความเสี่ยงต่อการเป็นมะเร็งปอดไม่ lever ลงไปกว่าเดิม และจะเกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นอย่างรวดเร็วเมื่อหยุดสูบบุหรี่ ฉะนั้น เมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างการที่ยังคงสูบบุหรี่ต่อไป กับการเลิกสูบบุหรี่ก็จะเห็นชัดเจนว่า ความเสี่ยงต่อการเกิดโรคลดลงเมื่อเลิกสูบบุหรี่ สำหรับโรคหัวใจ ประโยชน์ที่จะได้รับเมื่อเลิกสูบบุหรี่จะรวดเร็วเช่นกัน แม้เลิกสูบบุหรี่เพียงวันเดียว ก็สามารถลดโอกาสที่จะเกิดหัวใจวายได้ หลังจากเลิกสูบบุหรี่หนึ่งปีโอกาสที่จะเกิดเป็นโรคเส้นเลือดหัวใจตีบก็จะลดลงครึ่งหนึ่ง เมื่อเทียบกับผู้ที่สูบบุหรี่ และหลังจากที่เลิกสูบได้ 15 ปี ความเสี่ยงก็จะเท่ากับผู้ที่ไม่เคยสูบบุหรี่เลย ดังนั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่สูบบุหรี่จัดเพียงใด หรือร่างกายได้ทรุดโทรมไปมากแค่ไหนแล้วก็ตาม หรือจะมีอายุเท่าใดก็แล้วแต่การหยุดสูบบุหรี่จะช่วยลดความเสี่ยงต่อการเป็นโรคที่เกี่ยวข้องกับการสูบบุหรี่ได้ทั้งสิ้น

ประโยชน์ส่วนตัวที่ได้รับจากการเลิกสูบบุหรี่ ได้แก่ การมีสุขภาพที่ดีขึ้น รenschaft อาหารอร่อยขึ้น จมูกรับกลิ่นได้ดีขึ้น ประหยัดเงินได้มากขึ้น มีความรู้สึกภาคภูใจในตัวเองมากขึ้น ล้มหายใจสะอาดขึ้น บ้าน รถยนต์ก็สะอาดขึ้น เช่นกัน ภายในเวลาไม่กี่สัปดาห์หลังจากเลิกสูบบุหรี่ ผู้ที่เคยสูบบุหรี่จะพบว่า ความเครียดที่เกิดจากการอดบุหรี่ ลดลงเรื่อยๆ ผู้ที่เลิกสูบบุหรี่ ได้จะเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับเด็กๆ บุตรหลานจะมีสุขภาพดีขึ้น ไม่ต้องห่วงกังวลว่าผู้ที่อยู่รอบข้างจะต้องสูดดมควันพิษเข้าไป มีร่างกายที่แข็งแรงขึ้นและได้รับอิสรภาพกลับคืนมาหลังจากที่ เคยตกเป็นทาสสิ่งเสพย์ติด

นอกจากในเรื่องของสุขภาพแล้ว การสูบบุหรี่ก็คือ การดูดกลืนหรือละลายทรัพยากรเงินตราของโลกอย่างมหาศาล และ เป็นตัวสำคัญที่คุกคามต่อความสำเร็จของการพัฒนาที่ยั่งยืน และสมอภาค

จากรายงานการศึกษาของธนาคารโลก เรื่อง การลงทุน ในอุตสาหกรรมบุหรี่ (The Economic Costs and Benefits of Investing in Tobacco) ผลได้และผลเสียอันเกิดจากการลงทุน ในอุตสาหกรรมบุหรี่ ได้ประมาณการณ์ไว้ว่า ค่าใช้จ่ายในการ ดูแลสุขภาพที่เกี่ยวกับโรคที่เกิดจากการสูบบุหรี่ทั่วโลกนั้นสูงถึง 2 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ต่อปี ครึ่งหนึ่งของความสูญเสียดัง กล่าวเกิดขึ้นในประเทศกำลังพัฒนา รายงานฉบับเดียวกันนี้ยัง ได้ชี้ให้เห็นว่า ในบรรดาการดำเนินการด้านสุขภาพทั้งหมดนั้น

การดำเนินการเรื่องการป้องกันการสูบบุหรี่เป็นการดำเนินการ ที่ให้ผลคุ้มค่าที่สุด ทั้งนี้เพื่อการบริโภคยาสูบกำลังทวีความ รุนแรงในฐานะที่เป็นต้นเหตุของความตายและทุพพลภาพ มากกว่าโรคภัยไข้เจ็บอื่นๆ รายงานฉบับนี้ยังได้เพิ่มเติมอีกว่า การลดอัตราความเสี่ยงต่อโรคโดยการป้องกันการสูบบุหรี่ให้ ผลคุ้มค่า และแม้เป็นการดำเนินการเพื่อเลิกสูบบุหรี่ก็ให้ผล เช่นเดียวกัน รายงานของประเทศไทยฉบับหนึ่งก็แสดงให้ เห็นว่าการดำเนินการให้เลิกสูบบุหรี่เป็นการกระทำการแพทย์ ที่ให้ผลคุ้มค่าที่สุดอย่างหนึ่ง (คิดเป็นตัวเงินได้ต่อคนต่อปีถึง ระหว่าง 107 ถึง 3,622 ปอนด์สเตอร์ลิง)

การได้รับควันบุหรี่ในเด็กอายุตั้งแต่แรกเกิดถึง 12 ปี ก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นและสามารถหลีกเลี่ยงได้ ตั้งแต่ 338,042 ถึง 991,591 เหรียญสหรัฐฯ ต่อปี ตามที่ปรากฏใน รายงานขององค์กรเมื่อไม่นานมานี้ การวิจัยพบว่า ผู้สูบบุหรี่ ก่อภาระค่าใช้จ่ายกับนายจ้างอย่างเห็นได้ชัดเจน จากอัตรา การขาดงาน การถูกเพิ่มเบี้ยประกันชีวิต ผลผลิตลดลงและค่า ใช้จ่ายในการบำรุงรักษาเพิ่มขึ้น รวมไปถึงผลกระทบวันบุหรี่ใน บรรยากาศแวดล้อมที่เพื่อนร่วมงานที่ไม่สูบบุหรี่ต้องสูดดมเข้า ไปด้วย การที่กฎระเบียบของที่ทำงานที่จำกัดการสูบบุหรี่ จะเป็นวิถีทางที่สำคัญขึ้นหนึ่งที่จะนำไปสู่การเลิกสูบบุหรี่ของ พนักงาน

ผู้เลิกสูบบุหรี่อาจมีเงินเก็บจากค่าใช้จ่ายที่เคยซื้อบุหรี่

และจากค่าวัสดุพยาบาลที่ลดลง ตัวอย่างเช่น ชาวเกาหลีคนหนึ่งอาจประหยัดเงินได้ถึงปีละ 285 เหรียญสหรัฐฯ ถ้าไม่ซื้อบุหรี่ และชาว农ร์เวอาจประหยัดได้ถึงปีละ 1,982 เหรียญสหรัฐฯ และถ้ามองอีกแง่มุมหนึ่ง ชาวเกาหลีจะมีเงินเท่ากับค่าแรงงาน 39 ชั่วโมง สำหรับทำอย่างอื่นแทนที่จะนำไปซื้อบุหรี่ และชาว农ร์เวก็จะมีเงินเท่ากับค่าแรงงาน 95 ชั่วโมงที่ไม่สูญเปล่า โครงการเลิกสูบบุหรี่จึงคุ้มค่ามาก ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการนั้นต่ำกว่าค่านละ 5,000 เหรียญสหรัฐฯ ต่อชีวิต ต่อปี ในขณะที่จะประหยัดค่ายาในการรักษาโรคไขมันในเลือดสูงอาจสูงถึง 20,000-520,000 เหรียญสหรัฐฯ ต่อชีวิต ต่อปี ก่อให้เกิดภัยหนึ่งก็คือ ในจำนวนเงิน 1 ล้านเหรียญสหรัฐฯ สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อสุขภาพนั้น อาจจะซวยยิ่ดอายุออกไปได้อีกถึง 20 ปี หรือเพียงแค่ 2 ปี ขึ้นอยู่กับว่าจะใช้เงินอย่างไร □

จาก สถาบันควบคุมการบริโภคยาสูบ กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข

gapachud
วังสรัญรอมย์

สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาเทวะวงศ์โรปการ (27 พ.ย. 2401 – 28 ม.ย. 2466) เสนอบดีกรีระหว่างการต่างประเทศ (8 ม.ย. 2428–28 ม.ย. 2466)
“พระบิดาแห่งการทูตไทย ผู้ได้ทรงช่วยพิทักษ์เอกราชของชาติ” *

ห้องพระโรง ตั้งอยู่บนชั้น 2 ด้านใต้ เดิมใช้เป็นห้องลงนามสนธิสัญญาระหว่างไทยกับต่างประเทศ +

ห้องไตรதศ ตั้งอยู่บนชั้น 2 ด้านเหนือ เดิมเป็นห้องทำงานของปลัดทูล纵ลงและปลัดกระทรวงการต่างประเทศ +

ห้องเทววงศ์ ตั้งอยู่บนชั้น 2 ด้านหน้า เป็นห้องจัดเลี้ยงทุกงานทุกโอกาสและอาคันตุกะกับเป็นสถานที่ลงนามในปฏิญญาภัยต่างๆ เมื่อ พ.ศ.2510 +

ห้องไตรதศ ตั้งชื่อเพื่อเป็นเกียรติแก่พระราชวงศ์เรอ พระองค์เจ้าไตรทศประพันธ์ กรมหมื่นเทววงศ์ฯ สถาปัตย ปลัดทูล纵ลงและเสนาบดีกระทรวงการต่างประเทศ +

สนามที่รอดล้อมด้วยระเบียงด้านหลังวังสราญรมย์ *

* ภาพโดย อภารณ อินทรชิต

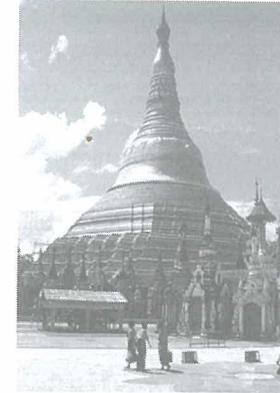
+ ภาพจากปฏิทินกระทรวงการต่างประเทศ พ.ศ. 2536

วังสราญรมย์ด้านหน้า

วังสราญรมย์ด้านหน้า

ສາරຄດ

ຕໍ່ນານເຈດີຍ໌ຊວດາກອງ

□ □ □ □ □ □ □ □ □

๐
ຕາ

نانพระมหาเจดີຍ໌ຊວດາກອງກລ່າວໄດ້ວ່າເປັນ
ປາກີຫາຣີຍ໌ເຮືອງໜຶ່ງ ເຫດກາຮົນຄຽງນີ້ເກີດຂຶ້ນສມັຍ
ພຣະເຈົ້າໂອກກລາປະ ກະຊົມຕຣີຍ໌ແກ່ດິນແດນສວຣະນ-
ກຸມືຜູ້ທຽບປົກປອງຮູ້ຕະລາລັງ ຜື້ອຍໆໄກລັກບ້ານເນີນເຂົາເຊີຍກຸດຕະຮະ
ໃນເບືພມ່າຕອນລ່າງໃນຂະນັ້ນເຈ້າຍສິທຬຮັດຕະຍັງທຽງເປັນເພີ່ຍ
ມາລັພໜຸ່ມແລະປະກຳບ້າຍໆທາງຕອນແໜ້ນຂອງປະເທດອິນເດີຍ

เนินเข้าเชียงกุตตระเคยเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และยังเป็นเช่นนั้นอยู่ในปัจจุบัน ทั้งนี้ เพราะเป็นที่ประดิษฐานเครื่องบิรชารของอดีตพระพุทธเจ้าทั้งสามองค์ได้แก่ ธรรมพระ พระธรรมกรกและจีวร กล่าวกันว่า ทุกๆ 5,000 ปี จะมีพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นในโลกองค์หนึ่ง และในเวลาหนึ่น พระอดีตพระพุทธเจ้าองค์ที่สามได้เสด็จดับขันปูนพานล่วงไปเกือบ 5,000 ปีแล้ว ในไม่ช้านานเข้าแห่งนี้จะสูญสิ้นความศักดิ์สิทธิ์ เว้นแต่พระพุทธเจ้าที่จะอุบัติขึ้นเป็นองค์ต่อไปจะมาปรากฏภายและพระราชนสิ่งแทนพระองค์ไว้เป็นที่สักการะบูชาสืบต่อมาก 5,000 ปีเท่านั้น พระเจ้าโอกกาลาปะจึงเสด็จไปบำเพ็ญเพียรบนยอดเขาโดยทรงสวดมนต์และเจริญสมาธิภาวนาเป็นเวลานานด้วยหวังจะให้ได้พระบรมราชานุภาพไว้บูชาโดยเร็ว ในขณะเดียวกันสมเด็จพระตากตเจ้าไกลจะบรรลุพระอนุตรสัมมาโพธิสัญญาณต้านทานกล่าวว่าพระองค์ทรงแสดงปาฏิหาริย์มาปรากฏต่อหันน้าพระพักตร์พระเจ้าโอกกาลาปะและตรัสว่าพระประสงค์ของพระองค์จะสัมฤทธิ์ผลเป็นแน่แท้

คราวนั้น สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเข้ามาในสมบัติได้ต้นพระศรีมหาโพธิ์เป็นเวลา 49 วัน เมื่อครบกำหนด มีนายวนิชพี่น้องชาวพม่าที่เดินทางมาค้าขายจากอุกกาลชนบทชื่อตุสสะ และภัลลิกะ เกิดความเลื่อมใสถวายข้าวสัตตุให้เสวยองค์พระมหากรุณาเจ้าจึงเสยพระเครื่องได้พระเกศา 8 เส้นพระราชนทรัพย์ให้กับนายวนิชทั้งสองไป ระหว่างการเดินทางกลับ

พระราชแห่งนครอเจตตะได้ปลันชิงพระเกศาตุ่ไปสองเส้น และขณะที่ล่องเรือข้ามอ่าวเบงกอลมา ก็มีพญานาคองค์หนึ่งผุดจากทะเลขึ้นมาชิงพระเกศาตุ่ของพระพุทธองค์ไปอีกสองเส้น พระเจ้าโอกกาลาปะทรงจัดพิธีต้อนรับและจัดงานเฉลิมฉลองพระเกศาตุ่มาเป็นการใหญ่ฯ เมื่อนายวนิชทั้งสองกลับมาถึงบ้านเมืองกล่าวกันว่าเหล่าเทพยาดาทั้งหลายได้มาร่วมกันฉลองและได้ร่วมกันคัดเลือกสถานที่ที่จะสร้างพระมหาสถูปขึ้นเพื่อเป็นที่ประดิษฐานพระเกศาตุ่ขององค์สมเด็จสัมมาสัมพุทธเจ้าตามตำนานกล่าวว่าเมื่อพระเจ้าโอกกาลาปะทรงเปิดกล่องที่บรรจุพระเกศาตุ่ของพระพุทธเจ้าออก ปรากฏว่าพระเกศาตุ่ได้แสดงปาฏิหาริย์กลับมาคืนมาอยู่ในนั้นครบทั้งแปดเส้น ทั้งๆ ที่ถูกปลันชิงเป็นที่น่าอัศจรรย์นัก

ขณะที่พระองค์ทรงทอดพระเนตรด้วยความปลาบปลื้มปิติเป็นล้นพันนั้น พระเกศาตุ่ก็พลันเปล่งรัศมีอันสุกใส อันความสว่างไสวทั้งทั้งโลกธาตุ พริบตาหนึ่น คนตาบอดกลับมองเห็น คนพิการก็กลับหาย คนเป็นใบก็พูดได้ และผู้พิการก็สามารถเดินเหินได้ โลกธาตุก็เกิดสั่นสะเทือน พสุขา กัมปนาท อสุนี باطฟ้าดเบรี้ยง หมู่มวลพุทธาพากันผลิออกผลสุกปลั้งพระพิรุณที่โปรดปรายกลับกล้ายเป็นอัญมณีที่มีค่าร่วงหล่นลงมาadarดาชไปทั่วผืนปฐพี

ทุกวันนี้ ศิลาราชีกสามารถหลักบอกเล่าความเป็นมาของเจดีย์ชเวดากองเป็นภาษาอัญ พม่า และบาลีสร้างโดยพระเจ้า

ธรรมชาติ ในปี 2028 ยังคงมีให้เห็นบนบันไดตะวันออกของเจดีย์

พระเจดีย์ทองสุกปลั้งสูง 20 เมตร ก็ได้ถูกสร้างขึ้นบนยอดเนินเขาเชียงกุตตะระ และยังคงตั้งอยู่ ณ ที่นี่สืบต่อมาจนทุกวันนี้ พระมหาเจดีย์ชเวดากรองที่ทรงความศักดิ์สิทธิ์ในประเทศพม่าองค์นี้ แท้จริงสร้างครอบสุกป้อนเป็นที่ประดิษฐานพระเกศาธาตุองค์จริงไว้ ภายในยังมีสุกปองค์เล็กๆ สร้างข้อนั้นมาเป็นลำดับถึงเจ็ดชั้น มีหั้งที่สร้างจากเงิน ดีบุก ทองแดง ตะกั่ว หินอ่อน และอิฐจนเป็นอย่างที่เห็นอยู่ในทุกวันนี้

เจดีย์ชเวดากรองตกอยู่ภายใต้ปักครองของอังกฤษนานถึง 77 ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2395 ถึง 2472 สมครามอังกฤษ - พม่าครองสอง แต่ชาวพม่าก็ยังสามารถเข้าสักการะพระเจดีย์ได้ พ.ศ. 2414 พระเจ้ามินดงแห่งมัณฑะเลย์ทรงส่งฉัตรฝังเพชรอันใหม่มาถวายเป็นพุทธบูชา มีการจัดงานฉลองและมีชาวพม่ากว่าแสนคนมาเที่ยวชมงาน พระองค์จึงทรงถือโอกาสหนึ่นโปรดเกล้าฯ ให้ราชนคราชของพม่า สร้างความไม่พอใจให้กับอังกฤษอย่างยิ่ง แต่ไม่อาจทำอะไรได้ช่วงศตวรรษที่ 20 มีภัยพิบัติทางธรรมชาติเกิดขึ้นกับพม่าหลายครั้ง โดยเริ่มจากปี 2474 เกิดไฟไหม้ครั้งใหญ่จากฐานบันไดทางทิศตะวันตกคลุกคลุมต่อไปยังปีกด้านเหนือ โชคดีที่ดับไฟลงได้เสียก่อน แต่ไฟได้เผาผลanuscaสนสถานสำคัญไปไม่น้อย ปี 2473 เกิดแผ่นดินไหวขึ้น แต่ก็สร้างความเสียหายเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่แผ่นดินไหวในปี 2513

แรงสั่นสะเทือนไม่ใช่น้อยๆ เลย นับเป็นภัยแผ่นดินไหวครั้งที่ 9 ที่เกิดขึ้นตั้งแต่ศตวรรษที่ 16 ส่งผลให้ทางภาครัฐต้องจัดทำโครงการพิเศษเพื่อเสริมยอดเจดีย์ให้แข็งแรงขึ้น ประชาชนชาวพม่าต่างมั่นใจว่าไม่มีการทำลายล้างได้จะทำให้เจดีย์ชเวดากรองหักโค่นลงมาได้

รอบเจดีย์ชเวดากรอง ศาลาตรงข้ามมุมตะวันออกเฉียงเหนือขององค์สุกปือ วิหารกานนา ดำเนินกันล่าว่าพระเจ้าโอกกลาປะทรงสวามนต์ Kavanaugh ของพระบรมราชูจากพระตถาคตเจ้า พระพุทธรูปที่ประดิษฐานอยู่บนแท่นบูชาหนึ่งได้ชื่อว่า สุตาวนปีญ แปลว่า พระพุทธรูปที่บันดาลให้คำอธิษฐานของกษัตริย์เป็นจริง ด้านหน้ามีหินใช้สำหรับเสียงไทยโดยการยกหิน พร้อมกับอธิษฐานว่าถ้าคำอธิษฐานของข้าพเจ้าจะสมฤทธิ์ผล ขอให้ยกหินนี้ขึ้น แต่ถ้ายกไม่ขึ้น คำอธิษฐานก็จะไม่เป็นจริง นอกจากนี้ พม่ามีความเชื่อทางไหรศาสตร์ในส่วนของดาวพระเคราะห์ทั้งแปดและวันคล้ายคลึงกันของไทย รอบพระเจดีย์ประมาณเจ็ดสิบ 8 จุด และมีพระพุทธรูปปูนปั้นปิดทองประดิษฐานอยู่ข้างเสาแต่ละต้น ประชาชนจะทำบุญบูชาด้วยการถวายดอกไม้ ประดับธงและสรงน้ำพระ เช่น ทางด้านซ้ายข้างของพระวิหาร พระโภนacomพุทธเจ้า คือ เสาพระพุทธถ้าหากอยากชมรูปปั้นพระนางแมลงมุนและท้าวสักกะหรือพระอินทร์ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ขององค์สุกปอบล้าน

ทักษิณชั้นแรก เหนืออุปปันเป็นจัตรสีขาว ซึ่งเป็นสัญญาลักษณ์ แห่งขัตติยชาติ ตามตำนานกล่าวว่าทั้งสองเป็นพระราชนบิดา และพระราชมารดาของพระเจ้าโภกกลางปั้นสร้างเจดีย์เวดา กองหัวสักกะเป็นราชากองหมู่ผืนตประทับอยู่บนยอดเขาพระสูเมรุ อันเป็นศูนย์กลางของจักรวาล ส่วนพระนางแมลงมุกเป็นผู้สร้างเจดีย์แห่งหนึ่งขึ้นที่เมืองย่างกุ้ง

มาถึงเจดีย์เวดา กอง ควรจะไปเยี่ยมระฆังใหญ่ซึ่ง มีประวัติน่าสนใจ คนพม่าบอกว่าหากได้ตีระฆังนี้แล้ว จะได้กลับไปเยี่ยมเจดีย์เวดา กองอีก ระฆังที่ว่าหนักกว่า 30 ตัน พระเจ้าธรรมธรรมเชดีโปรดให้สร้างขึ้น แต่ถูกทหารรับจ้าง ชาวโปรตุเกสชื่อ พลิป เดอ บริโต ยืนโคงเตปลันชิงเอาไปเมื่อปี พ.ศ. 2151 เดอ บริโต มีฐานที่มั่นอยู่ที่เมืองตันเลียน เข้าตั้งใจ นำระฆังใบนี้ไปหลอมเป็นปืนใหญ่ แต่ขณะที่ขันระฆังลงเรือ ข้ามแม่น้ำบะกันนั้น เกิดเรือล่ม ระฆังจมลงน้ำ และไม่มีใครได้พบอีกเลย ต่อมา มีภัยแฝ่นดินไหวในปี 2311 ส่งผลให้ยอดเจดีย์พังลงมา พระเจ้าซินพิวชิน แห่งราชวงศ์กงบวน จึงมีบัญชาให้ยกองค์สูญปืนมาจนมีความสูงอย่างที่เป็นนี้ օรส ของเจ้าราชบุตรเช่งกุ้งโปรดให้หล่อระฆังสำริดหนัก 23 ตันขึ้น ในปี 2322 ปัจจุบันตั้งอยู่ในบริเวณลานด้านตะวันตกเฉียงเหนือขององค์เจดีย์ ในช่วงสองคราบองค์ - พม่า ในปี 2367 - 2369 อังกฤษยึดพื้นที่เจดีย์และพยาบาลที่จะขยยาระฆังไปยังเมืองกัลกัตตา แต่ระฆังก็ได้จมน้ำไปอีกเช่นกัน อังกฤษ

พยายามกู้รับฟังนี้หลายครั้งแต่ก็ล้มเหลวทุกครั้ง ชาวพม่า เสนอว่าจะช่วยกู้รับฟังแต่เมื่อเงื่อนไขว่า จะต้องนำระฆังกลับไปไว้ที่เดิมอังกฤษคิดว่าไม่มีทางที่จะทำได้ จึงได้ตกลงรับค่าไปแต่พม่าก่อจัดทำสำเร็จ ชาวพม่าให้คนดำเนินการไปผูกแพไม่ไฟ จำนวนมากไว้ใต้ระฆังเพื่อให้หนุน ให้ระฆังลอยขึ้นสู่ผิวน้ำ การร่วมมือร่วมใจคราวนี้ได้จุดสานักความเป็นชาตินิยมให้กับชาวพม่าซึ่งถูกยึดครอง ในเวลาต่อมา

ระฆังใบที่สามมีน้ำหนักกว่า 30 ตัน สร้างขึ้นในปี 2384 โดยพระเจ้าสารวดี ผู้ราชันหุ่มด้วยทองคำหนัก 20 กิโลกรัม มีชื่อเรียกว่า มหาทิสดา ปัจจุบันตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ภายในเขตกำแพงแก้วของพระเจดีย์

เจดีย์เวดา กอง เปิดให้ชมทุกวัน ตั้งแต่เวลา 04.00-21.00 น. ตัวสำหรับชาวต่างชาติ เปิดจำหน่ายเวลา 06.00 น. การเปิดให้เข้าชมเป็นช่วงเวลาหลาย เช่นนี้ก็เพื่อให้ผู้มีจิตศรัทธา สามารถเข้าไปก่อนรุ่งและกลับออกจากมหาลังตะวันยอแสง จะได้มีเวลาชมได้เต็มที่จากกลางใจเมืองย่างกุ้ง มาถึงถนนเจดีย์ เวดา กอง มีรถประจำทางและรถรับจ้างวิ่งให้บริการกับนักท่องเที่ยว ใช้เวลาเดินทางประมาณ 15 นาที □

จากรายการ “รู้รับโลก” ดำเนินรายการโดย เบญจกานต์ ทับท้อง และหน้ายกานต์ ยะมาลี ออกรายการทางวิทยุสารัญรมย์ วันจันทร์ที่ 8 กุมภาพันธ์ 2542

บ/ท/ก/วี

จากเจ้าพระยาถึงฝั่งโขง

ไม่มีภาษาใดที่ในโลก

บรรยายโศกอกเราได้เคร้าเหมือน

เท่าน้ำตาพร่าอาบชับภาพเลื่อน

เก็บไว้เตือนใจว่าแสนอวารณ์

โไอหัวหวิพลีวแผ่วแล้วก็หาย

ฟังคล้ายคล้ายเสียงพามาหลอกหลอน

ฟังคล้ายคล้ายเสียงลมพรมพลีว่อน

เป็นบทกลอนว่ารักอยู่ทุกครุยาม

แม้อยู่ห่างต่างถิ่นแผ่นดินไหน

ถ้าวันใดคิดถึงถิ่นแผ่นดินสยาม

จงมองดาวพราพร้อยลายฟ้างาม

เพราะทุกยามฝากใจไว้กับดาว

ดังสำเนียงเสียงเพื่อนเตือนมาว่า

ทุกเวลาห่วงหงักกับห่วงหา

คืนฟ้าหมองดาวอับแสงวันวาว

แต่ยังพราวใช้ติช่วงในดวงใจ

คือสำเนียงเสียงสั่งถึงฝั่งโขง

ผ่านรอบโค้งฟ้ากว้างสว่างไสว

เคลียสายลมพรมอุ่นละมุ่นละไม

เหมือนเสียงให้เจ้าพระยาพาลญจน์

โไอหัวหวิพลีวแผ่วแล้วก็หาย

น้ำตาพรายพร่าหลังยังให้หวาน

อยู่แผ่นดินถิ่นได้ดาวใจครวญ

ให้เหลือนวนความเคร้าเจ้าพระยา

สนธิกาญจน์ กานญจนานันทน์

เกชต์

ต้นขี้เหล็ก

๙
๑

นขี้เหล็กเป็นไม้พื้นเมืองของประเทศไทย พบร
ในป่าเบญจพรรณชื่นและป่าปอรงชุมชื่นทั่วประ-
เทศ แต่เดิมมีมากในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
สุราษฎร์ธานี และชุมพร ขี้เหล็กเป็นไม้เนื้อแข็ง ใช้ประโยชน์ใน
การก่อสร้างบ้านเรือน เช่น เสารอด เป็นต้น และใช้ทำเครื่อง
เรือน หรือใช้ทำด้ามเครื่องมือต่างๆ ได้ดี คนไทยรุ่นก่อนนิยม
ใช้ใบขี้เหล็กบ่มมะม่วง เพื่อเร่งให้มะม่วงสุกเร็วขึ้น

ขี้เหล็กเป็นไม้ยืนต้นขนาดกลาง สูงประมาณ 8-15 เมตร

เรื่องยอดเป็นพุ่มแคบทึบ สีเขียวเข้มเปลือกตันมีสีเทาปนน้ำตาล มีรอยแตกตามความยาวของลำต้นเป็นร่องตื้น เนื้อไม่มีสี น้ำตาลเข้มอาจมีลายขวาง เช่น ลักษณะของใบเป็นใบประกอบ ยาว 20 ซม. มีใบย่อย 7-16 คู่ รูปร่างใบเป็นขอบขนาน ปลายมนเรียบไม่มีขัน ใบอ่อนมีสีน้ำตาลอ่อนเขียว ดอกสีเหลือง ออกตามกิ่งเป็นช่อใหญ่ ช่อหนึ่งจะมีมากกว่า 10 ดอกกลีบ ดอกและกลีบรองมีขนาดเท่ากัน เส้นผ่าศูนย์กลางขนาด 2.5-4 ซม. ดอกร่วงง่าย ผลเป็นฝักแบบ สิน้ำตาลคล้ำ

ขี้เหล็กเป็นไม้ที่โตเร็ว แต่กิ่งก้านสาขามาก ขึ้นได้ดีใน ดินทั่วไป ทนแล้งได้ดี ควรปลูกในถิ่นทุ่น ขยายพันธุ์ได้โดย การเพาะเมล็ด ขี้เหล็กเป็นไม้ที่มีอายุยาว ปลูกครั้งเดียวไว้ใช้ ประโยชน์ได้นับสิบปี สามารถเก็บความชุ่มชื้นไว้ในดิน และ ดึงธาตุอาหารจากดินชั้นลึกมาใช้ เป็นไม้ตระกูลถัว ซึ่งมีคุณ สมบัติพิเศษ คือเพิ่มธาตุในโตรเจนให้แก่ดินเพื่อทดแทนธาตุ ในโตรเจนจากดินที่ถูกพืชอื่นๆ ถูกนำไปใช้เป็นอาหาร เพราะไม่ ตระกูลถัวสามารถแปลงกําชีในโตรเจนจากโพรงดินรอบๆ ราก ให้เป็นแอมโมเนียมซึ่งเป็นรูปหนึ่งของธาตุในโตรเจนที่ละลายน้ำได้ และเก็บสะสมในpmรากเพื่อเป็นอาหารสร้างความเจริญเติบโต ให้แก่ตัวเองและพืชรอบข้าง หรือพุดง่ายๆ ก็คือเป็นไม้บำรุงดิน

หากใบของขี้เหล็กย่อยสลายง่าย จึงเป็นปุ๋ยบำรุงดิน อย่างดี เกษตรกรที่ทำนาควรปลูกบนคันนาหรือในแปลงนาข้าว แต่มีข้อควรระวังคือต้องตัดแต่งกิ่งก่อนทำนา เพื่อไม่ให้บังแสง

เดดตันข้าว นอกจากนี้ใบขี้เหล็กสามารถตัดมาเป็นวัสดุคุณภาพ นำข้าวได้ดี

ขี้เหล็กสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในด้านการเป็นยา สมุนไพรและเป็นอาหารได้ ในด้านยาสมุนไพรนั้น

เปลือก มีสรรพคุณแก้โรคติดสีดวง

ใบ แก้รำดูขาว นิ่ว และขับปัสสาวะ

ดอกตูมและใบอ่อน มีสรรพคุณระบายอ่อนๆ

ดอก ทำให้นอนหลับ แก้หืด ใช้ล้างศีรษะ แก้รังแค

กระพี้ แก้ร้อน กระสับกระส่าย

แก่น แก้ชาตุไฟพิการ แก้ไข ทำให้ตัวเย็น แก้แพบตา แก้กามโรค แก้หนองใน

ราก แก้ไข้ไข้หวัด ไข้ช้ำ

ส่วนประโยชน์ในด้านอาหารนั้น ยอดอ่อนและดอกอ่อน ใช้เป็นผัก ยอดอ่อนและดอกอ่อนมีคอลอททั้งปี มีมากในช่วง ปลายถิ่น

ดอกขี้เหล็ก 100 กรัม ให้พลังงานแก่ร่างกาย 80 แคลอรี วิตามินซี 484 มิลลิกรัม นอกจากนี้ก็ให้แร่ธาตุที่จำเป็นต่อ ร่างกาย ได้แก่ ธาตุเหล็ก แคลเซียม ฟอสฟอรัส วิตามินเอ ในอาชิน หรือวิตามินบี 6 มีเส้นใย 4.3 กรัม ในขณะที่ใบ ขี้เหล็กหนัก 100 กรัม จะให้พลังงาน 139 แคลอรี มีเส้นใย 11.9 กรัม นอกจากนี้ยังมีวิตามินเอ วิตามินซี วิตามินบีหนึ่ง บีสอง และบีหก เหล็ก ฟอสฟอรัส และเบต้าแคโรทีน □

ศิลปะวัฒนธรรม

เพลงกล่อมเนื้อเย็น

□ □ □ □ □ □ □ □

! เพลงกล่อมเนื้อเย็น หรือเพลงกล่อมลูก หรือ เพลงกล่อมเด็ก เป็นคติชาวบ้านประเพทใช้ภาษาเป็นสื่อ มีการถ่ายทอดจากปากต่อปาก มาตั้งแต่สมัยโบราณ เรียกว่า “มุขป្រះ” มีลักษณะเป็นวัฒนธรรมพื้นบ้านที่มีบทบาทและหน้าที่ แสดงถึงเอกลักษณ์ของแต่ละชุมชน

แหล่งกำเนิดและเนื้อหาของเพลงกล่อมลูกหรือเพลงกล่อมเด็กนั้น มีความหลากหลายแต่ก็มีลักษณะร่วมกันที่สำคัญคือ มีวัตถุประสงค์เพื่อเพื่อปลอบโยน ขับกล่อม หรือทำให้เด็กได้รับความเพลิดเพลิน เพลงกล่อมเด็กนั้นร้องโดยแม่หรือผู้ที่กำลังรับหน้าที่ดูแลเด็ก จังหวะและถ้อยคำของเพลงจะมีความเรียบง่ายและสั้น หากต้องการให้ยาวขึ้นก็จะใช้วิธีร้องซ้ำมากกว่าจะขยายเนื้อร้องให้ยาวออกไป ลักษณะอีกอย่างของเพลงกล่อมเด็กคือ ใน การเลือกเพลงมาร้องกล่อมเด็กนั้น แม่หรือผู้รับหน้าที่ดูแลเด็ก มักไม่ได้คำนึงถึงเนื้อความในเพลงมากไปกว่านี้ก็ถึงเพลงที่ตัวแม่หรือผู้รับหน้าที่ดูแลเด็กคุ้นเคยหรือชอบร้องเล่นจนติดปาก

ที่มีเพลงกล่อมลูก คงจะเป็น เพราะว่า ในสมัยก่อน แม่ต้องเลี้ยงลูกเองเวลาต้องการจะให้นอนบางทีเด็กยังไม่อยากนอนแม่ก็อาจเปลแปลงไว้ และร้องเพลงขับกล่อมเด็กคงจะฟังเพลิน เพราะเพลงกล่อมเด็กมักจะมีทำนองเนินๆ ช้าๆ นอกจากนี้ก็ได้ล้มโกรกในขณะที่แม่ไกวเปล ทำให้เด็กหลับไปในที่สุด

เพลงกล่อมเนื้อเย็น เพลงกล่อมลูก หรือเพลงกล่อมเด็กของไทย มีแพร่หลายทั่วทุกภาค แต่เรียกแตกต่างกันไป ภาคเหนือเรียกว่า “เพลงอีอลูก” ภาคอีสานเรียกว่า “เพลงนอนสาหล่า” และภาคใต้เรียกว่า “เพลงชานห้อง หรือช้านห้อง” ส่วนในภาคกลางนั้น เรียกว่า “เพลงกล่อมลูก เพลงกล่อมเด็ก” หรือ “เพลงกล่อมเนื้อเย็น”

เพลงกล่อมลูกภาคเหนือ

ภาคเหนือ หรือดินแดนล้านนา มีเพลงกล่อมลูกสืบกอด เป็นลักษณะแบบแผนเฉพาะของตนเองมาเป็นเวลาช้านาน อาจารย์สิง พะ วรรณไสย จาก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เรียก ลักษณะนี้ว่า “คำรำ” ซึ่งถือเป็นล้านคำนิดหนึ่ง หมายถึงการรำพรรณนาที่มีเสียง ไฟเราะ สูงต่ำตามเสียงวรรณยุกต์ของสำเนียงภาคเหนือ นิยม ใช้แต่งในการรำบอกไฟขึ้น รำสร้างวิหาร รำสร้างเจดีย์ รำสร้าง ถนนขึ้นโดยสุเทพ และแต่งเป็นคำกล่อมลูก

คำกล่อมเดกนี้ พ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย ในภาคเหนือสมัย ก่อน มักจะใช้ขับกล่อมลูกหลาน ขณะที่อุ้มเด็กนั่งชิงชา แก่วง ไก่ช้าๆ จนเด็กง่วงนอน จึงอุ้มไปวางบนที่นอนหรือในเปล แล้วห่อกล่อมต่อจนเด็กหลับสนิท คำกล่อมเด็กตอนนี้จึงเรียกว่า “สิกจุ้งชาโน่น” ตามเสียงที่ใช้ขึ้นตันเพลง

ลักษณะเด่นของเพลงกล่อมลูกภาคเหนือ นอกจากจะ ขึ้นตันด้วยคำว่า “สิกจุ้งชาโน่น” แล้ว ยังมักจะขึ้นตันด้วยคำว่า “อื้อชา” เป็นส่วนใหญ่ จึงเรียกเพลงกล่อมลูก นี้ว่า “เพลงอื้อลูก” ทำนองและลีลาการอื้อลูกจะเป็นไปอย่างช้าๆ ด้วย น้ำเสียงทุ่มเย็น ตามถ้อยคำที่สรรมาเพื่อสั่งสอนพวรรณถึง ความรักความห่วงใยลูกน้อย จนถึงคำปลอบ คำชี้ ถ้าลูกยัง ไม่ยอมนอนหลับ ถ้อยคำต่างๆ ในเพลงกล่อมลูกภาคเหนือ สะท้อนให้เห็นสภาพความเป็นอยู่ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม

ต่างๆ ของคนในภาคเหนือในอดีตจนถึงปัจจุบันได้เป็นอย่างดี ซึ่งเป็นประโยชน์ทางอ้อมที่ได้รับ นอกเหนือจากความอบอุ่นใจ ของลูก ซึ่งเป็นประโยชน์โดยตรง ตัวอย่างของเพลงกล่อมเด็ก ภาคเหนือได้แก่ เพลงอื้อ ชา ชา ซึ่งมีเนื้อร้องว่า

อื้อ ชา ชา

บ่าหลำหลันสองตัว	อื้ป้อไปนานอกบ้าน
ไปเก็บบ่าส้านใส่ปัก	ไปเก็บลูกนกใส่ช้า
ตัวนึงไว้สักกินง่าย	ตัวนึงไว้ขายกินเจ้า
ตัวนึงไว้ขายแลกเข้า	ตัวนึงก้าเจ้า อื้อ อื้อ ชา
อื้ อื้ อื้ ชา ชา	
เยียะไส่ไก่ตัว	เยียะนาไก่บ้าน
บ่าหลังมากำ	บ่าหลังมาแรง
ชีเอือแจง	นั่งหัวนั่งต้าย
คนได้อ้าย	จะเอาบ่อตัน
อีน้องบัวผัน	อีน้องขันแก้ว
อีแม่มาแล้ว	อีป้อบ่มา
บิดบ่าแต่งช้าย ใส่ช้ามาหา	บิดบ่าแต่งขาว ใส่ช้ามาต้อน
บิดยอดมันอ้อน	เข้าป่างสะลี
บิดบ่าแต่งหวี	กับบ่าแต่งเหวน
มัดหื่อนายเหล้น	เหมือนงัวเหมือนควาย
หลับเต็อะเหโนเนอนาย	เจ้าอีแม่เหย อื้ อื้....

เพลงกล่อมลูกภาคอีสาน

เพลงพื้นบ้านอีสานมีลักษณะเด่นชัดที่เสียงขับร้องอันเป็นธรรมชาติ บ่งบอกความจริงใจ ความสนุกสนาน และความสอดคล้องกลมกลืนกับแคน ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีท้องถิ่น แม้การขับกล่อมลูกซึ่งไม่ใช้เครื่องดนตรีใดๆ ประกอบ ก็ทำให้ผู้ฟังรู้ทันทีว่าเป็นเพลงของภาคอีสาน

ภาคอีสาน หรือตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นดินแดนที่กว้างใหญ่และมีประชากรมากที่สุดในบรรดา 4 ภาคของประเทศไทย เพลงกล่อมลูกจึงมีหลายสำเนียง ถ้าเป็นอีสานตอนเหนือจะมีสำเนียงคล้ายลาว ถ้าเป็นอีสานตอนใต้จะมีสำเนียงคล้ายเขมร แต่เพลงกล่อมลูกที่แพร่หลาย และยอมรับกันว่าเป็นเอกลักษณ์ของอีสาน จะเป็นสำเนียงอีสานตอนเหนือ และมักจะขึ้นต้นด้วยคำว่า “นอนสาหล่า” หรือ “นอนสาเดอ” หรือ “นอนสาแม่เยอ” มีทำนองลีลาเรียบง่ายช้าๆ และมีกลุ่มเสียงช้าๆ กันทั้งเพลง เช่นเดียวกับภาคเหนือ การใช้ถ้อยคำมีเสียงสัมผัสคล้ายกลอนสุภาพทั่วไป และเป็นคำพื้นบ้านที่มีความหมายในเชิงสั่งสอนลูกหลานด้วยความรักความผูกพัน ซึ่งมักจะประกอบด้วย 4 ส่วนเสมอ คือส่วนที่เป็นการปลอบโยน การช่วยเหลือ การขอโดยมุ่งให้เด็กหลับเร็วๆ นอกจากนี้ ก็จะเป็นคำที่แสดงสภาพสังคมด้านต่างๆ เช่น ความเป็นอยู่ บรรยายศาสตร์ในหมู่บ้าน ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เป็นต้น

คุณค่าของเพลงกล่อมเด็กอีสาน จึงมีพร้อมทั้งทางด้านจิตใจ และด้านการศึกษาของชาติ

เพลงแมวโพง

เอ้อ เอ่อ เอօๆๆ นอนสาหล่า หลับตาแม่สิก่อม แม่ไปไ้อีสิหมกไข่มาหา
แม่ไปนาสิหมกปามาป้อน แม่เลียงหม่อนเข้าบ้านสวนมอน
ไพบ่นอนแมวโพงสิกัดแก้ม ไพบ่แม่มไก่น้อยสิตอดตา
เอ้อ เอ่อ เอօๆๆ นอนสาหล่า หลับตาแม่สิก่อม นอนอิมแล้วจังค่อยกินนม
เอ้อ เอ่อ เอօๆๆ แจวแนวอาย เห็นเคยยาเข้า เห็นละหมอยูโนนบ้านเก่า
บ้านเก่าห้าง บ้านเก่าหนองบัว บ้านหนองบัวหนองบัวรับแล้ว
บ้านหนองแก้วขันแล้วแต่คน
เอ้อ เอ่อ เอօๆๆ

เพลงกล่อมลูกภาคกลาง

เพลงกล่อมลูกภาคกลางเป็นที่รู้จักกันแพร่หลายและมีการบันทึกไว้เป็นหลักฐานมากกว่าเพลงกล่อมลูกภาคอื่นๆ สะดวกแก่การศึกษาค้นคว้า การฟื้นฟู และการอนุรักษ์

เพลงกล่อมลูกภาคกลางไม่มีชื่อเรียกเฉพาะ เนื่องจากขึ้นต้นบริบทด้วยคำหกหากลายชนิด ตามแต่เนื้อหาของเพลงนักวิชาการหลายท่านได้ศึกษาแบ่งประเภทเนื้อหาของเพลงกล่อมลูกไว้คล้ายกันคือ

ประเภทที่ส่วนท่อนให้เห็นความรักความผูกพันระหว่างแม่กับลูก ดังจะเห็นได้จากถ้อยคำที่ใช้เรียกลูกว่าเจ้าเนื้อละเอียดเจ้าเนื้ออุ่น เจ้าเนื้อยืนสุดที่รัก หรือสายสุดใจ เป็นต้น เช่น

เจ้าเนื้อเอเยเจ้าเนื้ออุ่น
แม่นี้ไม่ให้เครต่อ

ประเภทสะท้อนให้เห็นความเป็นอยู่ของคนไทยภาคกลางในด้านต่างๆ เช่น ความเจริญทางวัฒนธรรมต่างๆ ความศรัทธา ความเชื่อ คุณธรรมประจำใจ ารมณ์ขัน และการทำมาหากินของประชาชน

นอนเสียเกิดลูกยาเอย
โอ้ ลูกนอนหลับ
มาทำนากินเอง

ประเภทให้ความรู้ด้านต่างๆ เช่น ความรู้ทางภาษา ธรรมชาติวิทยา วรรณคดี นิทาน ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ แบบแผนการปักครองและครอบครัว

ไกรเอยไกรทอง
รักเมียหลวงเท่าท่อนอ้อย
รักไม่เท่ากัน

หรือเพลงกาเหว่า ซึ่งมีเนื้อร้องว่า

ยังมีกาเหว่า
แม่กาหลงรัก
ควบอาข้าวมาเพื่อ
ถนนไว้ในรังนอน

เจ้าเนื้อละมุนเหมือนสำลี
กลัวนวลเจ้าจะหมองศรี

พ่อเจ้าเขายอยู่ไกล
แม่ต้องจับคันได
มันให้วังเวงในใจ

มีเมียทั้งสองรักก็ไม่เสมอ กัน
รักเมียน้อยเท่าท่อนจันทน์
บานนั้นมาถึงตัว

มันไข่ให้แม่กาฟัก
คิดว่าลูกในอุทร
ควบอาเหีย่มามป้อน
ป้อนเหยื่อมาให้กิน

ลักษณะทำงานและลีลาของเพลงกล่อมลูกภาคกลางจะเป็นการขับกล่อมอย่างช้าๆ เช่นเดียวกับภาคอื่นๆ กลุ่มเสียงก็จะช้าๆ เช่นกัน แต่จะเน้นการใช้เสียงทุ้มเบين และยืดคำแต่ละคำให้เชื่อมกลืนกันไปอย่างไฟเราะอ่อนหวาน ไม่ให้มีเสียงสะกด ทั้งนี้ เพื่อมุ่งให้เด็กฟังจนหลับสนิทในที่สุด

เพลงกล่อมลูกภาคใต้

ในบรรดาภาษาถิ่นประจำภูมิภาคต่างๆ ของไทย ภาษาถิ่นภาคใต้เป็นภาษาถิ่นที่คนไทยส่วนใหญ่รู้จักมากที่สุด เพราะมีสำเนียงที่เป็นเอกลักษณ์ชัดเจนที่สุด เช่นเดียวกับเพลงกล่อมลูกภาคใต้ที่มีทำงานและลีลาเด่นเป็นของตัวเอง

เพลงกล่อมลูกภาคใต้มีชื่อเรียก 4 อย่างคือ เพลงร้องเรือ เพลงชาน้อง หรือเพลงช้าน้อง เพลงเสภา และเพลงน้องนอน

ที่เรียกว่าเพลงร้องเรือ สันนิษฐานว่าจะเป็นเพรลักษณะของเปลที่ใช้ผ้าผูกมีรูปร่างคล้ายเรือ เพลงชาน้องหรือช้านอง คำว่าชามาจากคำว่าบุชา ซึ่งแปลว่าสลดหรือกล่อมขวัญชานองหรือช้านองจึงหมายถึงการสลดดีแม่ชื่อซึ่งเชื่อกันว่าเป็นเทวดาหรือผีประจำทารก เพลงเสภาเป็นเพลงที่ใช้トイกรรมกัน เป็นบทปฏิพากย์แสดงปฏิภាពให้พริบ นำมาใช้ในเพลงกล่อมลูก เพลงน้องนอน เป็นการมุ่งกล่อมน้องหรือกล่อมลูกโดยตรง

ลักษณะเด่นของเพลงกล่อมลูกภาคใต้ ไม่ว่าจะเป็น เพลงประเภทใด คือมักจะขึ้นต้นเพลงด้วยคำว่า “ชา เอ้อ”

หรือมีคำว่า “เหอ” แทรกอยู่เสมอในวรรคแรกของบทเพลง
แล้วจึงขับกล่อมไปช้าๆ เมื่อนภาคอื่นๆ ดังเช่นเพลงพรัวนา
ลิเก

ต้นพรัวเอี้ย

ต้นเดียวโนเน

ฝนตกก็ไม่ต้อง

อยู่กลางทะเลขึ้ผึ้ง

ต้นพรัวนาลิเก

อยู่กลางทะเลขึ้ผึ้ง

ฟ้าร้องก็ไม่ถึง

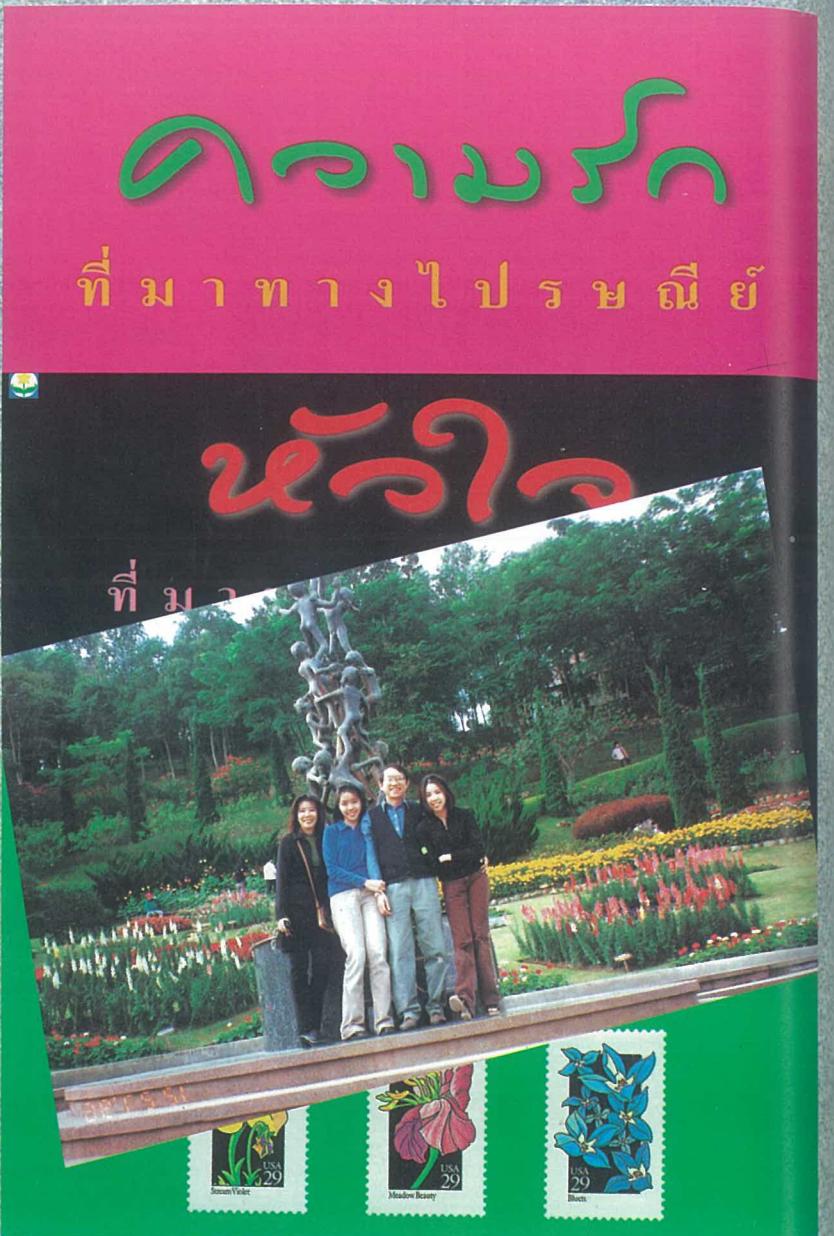
ถึงได้แต่ผู้พันบุญเอย

จากหลักฐานการค้นคว้าเรื่องเพลงกล่อมลูกภาคใต้ ของ
ศาสตราจารย์สุทธิชัย วงศ์เพบูล์ ระบุไว้ว่าเพลงกล่อมลูก
ภาคใต้มีจุดประสงค์และโอกาสใช้กวางขวาง จำนวนเพลงจึง
มากถึง 4,300 บท นับว่ามากกว่าทุกภาคในประเทศไทย

เพลงกล่อมลูก หรือเพลงกล่อมเด็กนับได้ว่าเป็นศิลปะ³
เป็นมรดกของไทยที่แสดงความรักความเอ็นดู ความสนใจสนน
ความผูกพันของแม่ที่มีต่อลูก ทำให้ความสัมพันธ์ของครอบครัว⁴
คนไทยเรานิทัณบัณน์ ทำให้เกิดความสุขทางจิตใจ มีความ
อบอุ่น เมื่อลูกเติบโตก็เป็นบริวารห้อมล้อมพ่อแม่ให้อุ่น ไม่
อ้างว้างว่าเหว่ยามชา นับเป็นเอกลักษณ์ของไทยอย่างหนึ่งที่
ควรรักษาไว้ □

จากรายการ “มรดกไทย” ดำเนินรายการ โดย สุวรรณ พองสมุทร
ออกอากาศทางวิทยุสารัญรอมย์ วันศุกร์ที่ 2 เมษายน 2542

สัมภาษณ์

คุยกันสนับสนุน กับ
ดร.ชัยวัฒน์ วิบูลย์สวัสดิ์
และ “วินนี เดอะ บู”

ประภัสสร เสวกุล

ว ายการวงวรรณกรรม วันนี้ได้รับเกียรติอย่างสูงจากอดีตผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย ท่าน ดร.ชัยวัฒน์ วิบูลย์สวัสดิ์ ซึ่งวันนี้ท่านจะคุยกับเราในฐานะของนักเขียน แต่ก่อนอื่นขออนุญาตเปิดเพลงนำรายการก่อน เพื่อสวัสดี呀มเข้ากับท่านผู้ฟังครับ เพลงนำ

ในรายการเช้าวันนี้คือเพลง ดาวกระดาษ ซึ่งได้ทราบว่า เพลงนี้ท่านผู้ว่าชอบ

ดร.ชัยวัฒน์ ครับเป็นเพลงที่ชอบมากเพลงหนึ่ง เหตุผลล่ะครับ

ดร.ชัยวัฒน์ เป็นเพลงที่ผมคิดว่าทำนองก็มีความไฟแรง เนื้อหาก็มีความหมายเป็นการให้กำลังใจในยามนี้ ผมเองคิดว่า หลายคนก็กำลังมีปัญหาหลายๆ อย่าง เกิดความทุกข์ขึ้นมา

เท่าที่สังเกตท่านมีความละเอียดอ่อน ชอบดอกไม้ ชอบความรัก ชอบเสียงเพลงด้วย อันนี้เป็นลักษณะของท่านด้วย หรือเปล่าครับ

ดร.ชัยวัฒน์ เป็นลักษณะอีกด้านของผม คนจะไม่รู้ จักจนกระทั่งมาเขียนหนังสือ เพราะว่าในช่วงทำงานคนก็รู้จัก ว่าผมเป็นคนที่อาจริงอาจจังในเรื่องงาน ในแบบเขียนหนังสือ จะเป็นอีกบุคลิกหนึ่งเลย

ครับ ก็มีเสียงว่าท่านเป็นคนดู

ดร.ชัยวัฒน์ ครับ ก็เราจริงจังกับการทำงาน มันก็อดไม่ได้ ที่จะตั้งมาตรฐานไว้สูงก็ต้องมีการดูบ้าง

ท่านเริ่มเขียนหนังสือเมื่อไหร่นะครับ

ดร.ชัยวัฒน์ ที่มาเขียนถึงสามารถเล่าขึ้นมา ก็ประมาณ 4 ปีมาแล้วครับ ถึงได้ท้ายอยพิมพ์เป็นบทความสั้นๆ และต่อมา ก็รวมเล่ม ตอนนี้ก็ 3 เล่ม เล่มละปี

คืองานเขียนของท่านผู้ว่าชัยวัฒน์ ชุดที่ออกมาระยะนี้

เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับภาพชุดแสตมป์ คือ มีภาพแสตมป์และก็จะเล่าถึงที่มาที่ไป เป็นของหลัง เกร็ดความรู้เกี่ยวกับเรื่องแสตมป์ชุดนั้นๆ ออกมา 3 เล่มด้วยกัน คือหัวใจทางไปรษณีย์ ความรักที่มาทางไปรษณีย์ ล่าสุดก็ออกไม่ที่มาทางไปรษณีย์ อย่างทราบว่า ท่านเริ่มสะสมแสตมป์ตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ

ดร.ชัยวัฒน์ เริ่มมาตั้งแต่ตอนเป็นเด็ก ถ้าเทียบกับเดียว นี้ก็ประมาณ 40 ปีมาแล้ว ผมสะสมอย่างต่อเนื่อง

คงต้องถามถึงแสตมป์ดวงแรกที่สะสม

ดร.ชัยวัฒน์ เป็นแสตมป์ไทยเป็นแสตมป์ชุด คงไม่ใช่ ดวงแรก แต่เป็นชุดแรกๆ คือ ตอนเด็กๆ ก็เห็นพี่เขาสะสม แสตมป์ก็ไปขอๆ กับอกกว่าอย่างสะสมบ้าง เข้ากันมา 2-3 ชุดที่เราจะเอาเป็นต้นทุน หลังจากนั้นเราก็เริ่มสะสมของเราเอง ถึงปัจจุบันนี้มีสักประมาณกี่ดวงครับ

ดร.ชัยวัฒน์ ก็คงประมาณ 10,000 ดวง

มีเคล็ดใหม่ครับว่าคนที่จะสะสมนี่จะต้องเริ่มต้นอย่างไร

ดร.ชัยวัฒน์ คือผมคิดว่าการสะสมปั้นนี่นะครับ แสตมป์มันมีมากมายเหลือเกิน หลายประเทศ และแสตมป์ก็ มีวิธีการจัดหาซึ่งบางทีก็จะแพง เพราะฉะนั้นเราว่าจะเริ่มอย่าง ที่ง่ายๆ ใกล้ตัวเริ่มต้นจากตัดแสตมป์ที่มาจากซองจดหมายค่อยๆ เริ่มลอกเอ出 หลังจากนั้นเราก็อยู่ๆ สะสมให้มากขึ้นโดยการ แลกเปลี่ยนบ้าง โดยการซื้อขายบ้าง แต่ควรจะซื้อขายอย่างถูกครับ เพราะว่าเราคิดว่าจะสะสมโดยวิธีการประหยัด

พูดถึงแสตมป์อย่างแสตมป์ไทยที่แพงสุดๆ เลย ราคาเท่าไหร่ครับ

ดร.ชัยวัฒน์ แสตมป์ที่หายากจริงๆ ผู้คนพูดได้ว่า ราคาก็เป็น 10,000 บาท ถึง 100,000 บาท ประเภทเรียกว่า แพงมากๆ และขณะนี้จะไม่อยู่ในเมืองไทย แต่อยู่ในต่างประเทศและมีการประมูลซื้อขายกันมาหลายครั้ง พวกล้วนเป็น ประเภทที่ผู้คนเรียกว่าเฉพาะคนกลุ่มนั่นเท่านั้นที่สามารถสะสมได้ เพราะเป็นของที่แพงเหลือเกิน

ก็คงไม่จำเป็นที่ทุกคนจะต้องสะสมแสตมป์ที่มีราคาแพง

ดร.ชัยวัฒน์ ใช้ครับ และมันมีวิธีการอย่างที่ผู้คนเรียน คุณประภัสสรว่า ตัดแสตมป์จากซองจดหมาย และเปลี่ยน หรือ ไปคลานด์แสตมป์ จะมีแสตมป์ราคาถูกดวงละ 1-2 บาท

เป็นการสะสมแบบค่อยเป็นค่อยไป นอกจากความสวยงามและศิลปะบนแสตมป์แล้ว เราได้อะไรบ้างจากแสตมป์ครับ

ดร.ชัยวัฒน์ คือ ที่สำคัญนะครับ ผู้คนคิดว่าแสตมป์ทุกดวง รูปในแสตมป์เป็นรูปที่มีความหมาย เพราะจะสื่ออะไร บางอย่าง เรื่องราวที่เกี่ยวกับรูปในแสตมป์นั้นคือสิ่งที่เรา สามารถจะได้ประโยชน์จากการสะสมแสตมป์ นอกจากเรียกว่า สะสมเพื่อความสวยงาม เปิดดูทีไรก็เกิดความเพลิดเพลิน หรือว่าสนุกสนานกับการสะสมแสตมป์ ถ้าเราจะใส่ใจมาตั้งค่า ถ้าว่ารูปที่ปรากฏบนแสตมป์นั้นเป็นรูปอะไร เราอุ้หรือไม่รู้ ถ้าไม่รู้เราก็ไปพิจารณาไปหาความรู้เข้ามา ก็เป็นการทำให้สิ่ง

ที่เราสะสมนี้ได้ประโยชน์ขึ้นมาอีกหลักหนึ่ง เพราะเหตุนี้เอง ครับผมถึงได้มายืนเรื่องเกี่ยวกับแสตมป์ และที่คุณประภัสสร พูดถึง “เรื่องเล่าจากแสตมป์” คือ แสตมป์นี้มันทำให้เราเล่าเรื่องอะไรได้บ้าง และเมื่อตอนที่ลูกผสมเป็นเด็กๆ ผู้ชอบเล่าเรื่องให้ลูกฟังผมก็ใช้วิธีเปิดสมุดแสตมป์และบอกลูกว่า แสตมป์ดวงนี้เป็นรูปนี้และก็บอกว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เป็นการเล่าเรื่องไปในตัว

และก็ได้ความรู้ด้วยใช้ใหม่ครับ แล้วถ้าจะถามว่าวนอกจากแสตมป์ของไทยแล้วควรจะสะสมของชาติไหนบ้าง

ดร.ชัยวัฒน์ ผู้คนอย่างเราจะแนะนำอย่างนี้ เราคงอยากได้แสตมป์ที่มีความสวยงาม และมีความหมาย ความหมายในลักษณะที่จะให้อะไรได้โดยเฉพาะทางด้านความรู้ ถ้าเป็นแบบนั้นแสตมป์ของประเทศไทยมีอารยธรรมเก่าแก่ มีประวัติศาสตร์ยาวนาน และออกแบบแสตมป์เป็นคือออกแบบ แสตมป์ให้สะท้อนถึงสิ่งที่เป็นอารยธรรมของประเทศนั้นมันจะได้แสตมป์ที่สวยและเราจะได้แสตมป์ที่มีความหมายอย่างผู้ มองจะชอบแสตมป์ของประเทศไทย อเมริกา ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น เป็นแสตมป์ชุด 4 - 5 ดวงต่อชุด เพราะฉะนั้นรูปมันก็จะสวยเพื่อว่ามีความเชื่อมโยงกัน เนื้อเรื่องก็จะเป็นเรื่องที่ย้อนไปถึงสิ่งที่เป็นศิลปวัฒนธรรมของประเทศนั้นได้ คนสะสมก็จะ มีความสนใจต่างๆ กัน เพราะฉะนั้นคนบางคนก็จะสะสม แสตมป์ที่มีรูปการ์ตูน หรือบางคนก็อาจจะสะสมง่ายๆ เป็น

บุคคลสำคัญๆ เป็นดารา บางคนก็อาจจะแสดงปีเป็นกีฬา สะสมเป็นดอกไม้ คือบางคนจะสะสมเป็นหัวข้อ คือจาก หัวข้อนี้ อย่างเช่นแสดงปีดอกไม้ เท็นแสดงปีดอกไม้ประเทศไทย ก็จะสะสมหมวด หรือแสดงปีกีฬาก็ทำได้ หรืออีกที่ก็จะสะสมเป็นประเทศ

สำหรับแสดงปีไทยพ่อจะทราบสาเหตุหรือความเป็นมาในการพิมพ์ แต่แสดงปีต่างประเทศนี่บางดวงเรามีกรอบอย่างถ้าเราได้มำสักดวงเราจะสืบอย่างไรว่าแสดงปีดวงนี้พิมพ์เนื่องในโอกาสอะไร หรือว่าพิมพ์กี่ดวงชุด ภาพบนนั้นหมายถึงอะไร

ดร.ชัยวัฒน์ คือปกติทางการไปรษณีย์ในที่พิมพ์แสดงปีนั้นๆ มา ก็จะมีข้อมูลให้ บางแห่งก็จะออกมาเป็นข้อมูลประกอบตอนที่เราซื้อแสดงปี หลายประเทศก็จะทำเป็นวารสารเกี่ยวกับดวงตราไปรษณีย์ของประเทศเขา เชาก็จะอธิบายว่าปีนี้จะออกแสดงปีกี่ดวง ดวงไหนที่มาที่ไปหรือออกมาเพื่อสื่อความหมายอะไร หลังจากนั้นก็จะมีคนหยิบมาขยายความต่อ และความจริงเราก็จะมีวารสารตราไปรษณีย์การซึ่งทางการไปรษณีย์แห่งประเทศไทยเขาก็จะให้ความรู้ได้

ผมว่าปัจจัยหนึ่งของการสร้างนิสัยสำหรับเยาวชนหรือว่าสำหรับคนที่ไปที่จะสนใจอะไรก็ต้องมาจากครอบครัว บางครอบครัวอาจจะสนใจเรื่องของหนังสือ เพลง หรือว่าแสดงปี หรือว่าด้านมากกรากไม้ ครอบครัวของท่านผู้ว่าส่งเสริม

เรื่องอะไรบ้างครับ

ดร.ชัยวัฒน์ ก็พยายามอย่างครับ คือ ผมเห็นด้วยกับคุณประภัสสรว่า ตอนที่ลูกหลานเราเป็นเด็กเรามีโอกาสที่จะซื้อหนังสือ เปิดโอกาสให้เขารู้จัก ที่เราคิดว่าเราจะเป็นสิ่งที่ดีๆ สำหรับเข้า และเปิดโอกาสให้เขารู้จักว่ามันคืออะไร หลังจากนั้นเราก็เปิดโอกาสให้เข้าตัดสินใจด้วยตัวเองว่าเขาจะมีความชอบที่จะทำมันต่อหรือไม่ อย่างในกรณีผม ผมมีความสนใจหลายอย่างมาก ผมเองพยายามที่จะให้ลูกรู้จักว่าผมสนใจอะไร และให้เข้าคุ้นเคย หลังจากนั้นก็เป็นเรื่องของเขาว่าเขากำสนใจอะไร หรือสนใจตามเราหรือไม่

เริ่มจากหนังสือก่อนนะครับผู้ว่าสนใจหนังสือประเภทไหน

ดร.ชัยวัฒน์ ผมอ่านหนังสือเยอะมากครับเรียกว่าอ่านทุกประเภท เพราะฉะนั้นถ้ามองแบบนี้ก่อนที่ผมจะถ่ายทอดลูกผมต้องเริ่มตามวัยเขา คือว่า ถ้าวัยเด็กนี้ก็ต้องหาหนังสือที่เป็นหนังสือสำหรับเด็กทั้งประเภทที่ว่าหนังสือที่มีภาพประกอบ ต่อมา ก็อาจจะเป็นหนังสือที่มีความลึก มีความหมายมาก หลังจากนั้นเราก็ค่อยๆ ขยายมาเป็นเรื่องที่เป็นเรื่องบันเทิง ต่อมา ก็เป็นสาระ มาเป็นเนื้อหาขึ้นมาที่หนักขึ้นหน่อยได้

เป็นการสร้างนิสัยในการอ่าน และที่มองเห็นได้อย่างคือ เป็นการอ่านหนังสือเล่มเดียวกันระหว่างคนสองวัย ซึ่งเรื่องนี้จะหายไปจากสังคมไทย ทุกวันนี้คนรุ่นหนึ่งจะอ่านหนังสือประเภทหนึ่งรุ่นใหญ่ก่อนหนังสือของผู้ใหญ่ รุ่นเด็กก็อาจจะ

อ่านหนังสือการ์ตูนไป ของผู้ว่าฯคือว่า คุณพ่อเมื่อส่วนในการซัก นำและสอนได้สื่อในสิ่งที่ต้องการจะให้ลูกได้รับทราบเข้าไป

ดร.ชัยวัฒน์ อันนี้ผมคิดว่าคุณประภัสสรยกประเด็นที่ดี ครับว่า การต่างวัยเราสามารถที่จะเรียนรู้และได้ประโยชน์ซึ่งกัน และกัน คือผมมองว่าผมไม่ได้เป็นฝ่ายที่ให้ลูกว่าเขาน่าจะสนใจ สิ่งนั้นสิ่งนี้ เราตามไปดูว่าเขาน่าสนใจอะไร และบางที่เรารักันพบว่าสิ่งที่เขาน่าสนใจเราอาจปล่อยปะละเลย สักพักหนึ่งพอเราไปดูจริงๆ มันอาจจะมีอะไร คือผมมักจะไปคอยดูว่า ลูกผมตอนนี้ซึ่งคนโตเข้ามายังไหร่แล้ว เข้าให้อ่านหนังสืออะไร เป็นหนังสือที่เขากำเนิด เพราะบางที่ตอนที่ผมเรียนหนังสือนั้น ก 40 ปีแล้วเราอ่านคนละอย่างเราอาจจะไม่ตามยุค เพราะว่าเราเห็นเข้าอ่านอะไร เราก็ขอเขามาพลิกดู บางที่เราจะค้นพบว่า หนังสือรุ่นใหม่หรือว่าหนังสือที่เราไม่ได้นึกถึงนี่เราได้ประโยชน์ อันนี้เป็นการได้กลับจากลูก

ครับก็เป็นประโยชน์สองทางทั้งรับและให้จากกันและกัน และในสมัยเด็กๆ ผมจำได้ว่าอ่านหนังสือบางอย่างนี่ผู้ใหญ่ก็ห้าม หรือไม่อยากให้เราอ่านหรือด้วยเหตุผลใดก็แล้วแต่ ผู้ว่าฯเคย เจอไหมครับหนังสือที่ไม่อยากให้ลูกอ่าน

ดร.ชัยวัฒน์ ไม่ถึงขั้นนั้นครับ หมายถึงว่า ถ้ามีโอกาส ก็จะเล่าให้ลูกฟังว่าหนังสือแบบนี้มันอาจจะมีลักษณะอะไรบางอย่าง ถ้าจะอ่านก็ต้องระวัง ยกตัวอย่างเมื่อตอนที่ลูกผมเด็กๆ ผมก็จะบอกว่า จะมีหนังสือบางลักษณะจะเป็นหนังสือมาตรฐาน

หรือบางที่เป็นหนังสือประวัติศาสตร์สังคมบริบารยได้มากแต่ โ碌ร้าย ผมก็บอกไว้ว่า “ถ้าก่อนอ่านต้องแนใจนะว่าพร้อมที่จะ อ่าน เพราะรู้ว่ามันเป็นเรื่องที่อ่านแล้วอาจจะกระเทือนใจมาก เพราะฉะนั้นบางที่เราก็ถือว่าเป็นการปูพื้นเอาไว้ และถ้าเมื่อ ไหร่ลูกพร้อมเข้าจะได้เตรียมตัวเตรียมใจ เพราะหนังสือบาง เล่มอาจจะสมยินนาซีล้างผ่าพันธุ์ แม้แต่ใกล้บ้านเราถ้ามีหนังสือ เขียนเกี่ยวกับ 16 ตุลาคม รูปบางรูปผมก็ยังสะเทือนใจมาก และผมก็ไม่ปิดบังลูก เพราะส่วนหนึ่งเป็นประวัติของบ้านเรา แต่ เดือนลูกว่าถ้าเมื่อไหร่เข้าจะไปเจาะลึกเรื่องนี้จะต้องเตรียมตัว เตรียมใจอย่างไร

ครับ คือบางครั้งการอ่านหนังสือก็มากับภาวะต่างๆ ของเรามาเมื่อกัน อย่างที่ภาวะหรือประสบการณ์ในการที่ จำแนกออกมาว่าอะไรคืออะไร

ดร.ชัยวัฒน์ แต่สิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับการอ่านหนังสือ และผมคิดว่าถ้าเป็นหนังสือที่ดีๆ เหตุผลที่เราสามารถอ่านเข้า และก็ยังสนุก ก็คือว่า เพราะว่าวัยเรามากขึ้น ประสบการณ์เรามากขึ้น เวลาเรามองกลับเราจะเห็นอะไรที่แตกต่างกว่าตอนที่ เรากลับเด็ก

เพราะว่าหนังสือบางเล่ม อาจจะมีการซ่อนนัยอะไรบางอย่าง ไว้ หรือว่าประสบการณ์ของผู้เขียนในขณะนี้เราอาจจะยัง ตามไม่ทันผู้เขียน

ดร.ชัยวัฒน์ นั่นคือลักษณะของหนังสือที่ดีที่บอกว่า

มีอะไรมากเหลือเกินให้เราได้ค้นพบไม่ว่าอ่านกี่ที่ๆ

ที่น้ำถึงคำนายนอดอธิบดีครับซึ่งอาจจะได้รับคำนั้นมาหลายครั้งแล้วว่าชื่อ “วินนี่ เดอะ พู” ที่เป็นนามแฝงมาจากไหนครับ

ดร.ชัยวัฒน์ ก. เป็นชื่อผสมกันจากชื่อเล่นของพมกคือ “ปู” ไทยๆ กับชื่อของตัวละครหนึ่งชื่อว่า “วินนี่ เดอะ พู” แล้วแต่ออกเสียงนะครับ ก็สามารถสมกัน เป็น วินนี่ เดอะ พู ขึ้นมา อันนี้ก็ เพราะว่า พม ชอบหมีพูเป็นพิเศษ พูดถึงหมีพูเดียว นี้ท่านผู้ฟังคงจำได้นะครับว่าเป็นหมียอดอธิบดี เป็นหมีสีเหลือง แดงแบบธรรมชาติ นั่นแหล่ะครับคือหมีพู

ครับ หมีมีที่มาที่ไปอย่างไรครับ

ดร.ชัยวัฒน์ “วินนี่ เดอะ พู” นี่เป็นหนังสือนิทาน สำหรับเด็กที่เขียนขึ้นที่ประเทศไทยเมื่อ 70 ปีมาแล้ว เป็นเรื่องของตัวละครซึ่งเป็นตุ๊กตาสัตว์ทั้งหลาย ตัวเอกของเรื่องคือ ตุ๊กตาหมีที่ชื่อว่า “วินนี่ เดอะ พู” ตุ๊กตาหมีตัวนี้ก็จะมีเพื่อน เป็นลูกหมู กระต่าย ลา และพวงน้ำก็จะมีเรื่องสั้นๆ เกี่ยวกับ การพยายามกู้ภัยของตุ๊กตาพวงนี้ เป็นเรื่องสั้นๆ น่ารัก และต่อมาก็ ผลคิดว่า สำหรับคนที่ไม่มีโอกาสได้อ่านหนังสือมารู้จักก็หลัง จากที่วอลท์ ดิสนีย์ได้เอาเรื่องนี้ไปทำเป็นการ์ตูน แล้วก็แปลงรูปตัวหมีให้เป็นหมีเหลืองแดง อย่างที่ผมว่า จนเดี๋วนี้เป็น หมียอดอธิบดี คนจะเห็นสินค้าที่มีรูปหมีพูเต็มไปหมดเลยครับ

ท่านสะสมตุ๊กตาหมีหรือเปล่าครับ

ดร.ชัยวัฒน์ เ酵ะครับ ความจริงนอกจากสะสมปีแล้ว การสะสมตุ๊กตาหมีก็เป็นงานอดิเรกของผมอีกอย่างหนึ่ง จะเป็นงานอดิเรกที่ทำร่วมกับลูกๆ และคุณแม่ของลูกด้วย คือเราซื้อตุ๊กตาหมีให้ลูกตั้งแต่เด็กแล้วลูกเข้ากิชอบด้วย ลูกเข้าไปเห็นที่ไหนเขาก็ซื้อสะสมช่วยกันสะสมทั้งครอบครัวเลยมีตุ๊กตาหมี酵ะ

เห็นเขามีชั้นรมผู้สะสมตุ๊กตาหมี ไปเข้าชั้นรมกับเขา หรือเปล่าครับ

ดร.ชัยวัฒน์ ไม่ได้เข้า แต่มีหลายชั้นรม ตุ๊กตาหมีจะมีตุ๊กตาหมีที่มีชื่อหมายถึงว่า มีหนังสือเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับตุ๊กตา ตัวนี้หลายตัวที่เดียว อย่างผมอาสามาเขียนเรียกว่าหมีอินเตอร์ อกมา 7-8 ตัว เพราะฉะนั้นตุ๊กตาหมีจะเป็นตุ๊กตาที่คนชอบสะสมมากทั้งเด็กและผู้ใหญ่

อันนี้เป็นพระอะไครครับ เพราะหน้าตาหน้ารักหรือว่าอะไร

ดร.ชัยวัฒน์ ผมว่าเป็นพระลักษณะของตัวตุ๊กตาหมีที่ ออกแบบหน้าหาน่ารัก ก็ส่วนมากจะทำเป็นตุ๊กตาขนฟูที่มันนุ่มๆ แล้วตุ๊กตาหมีหลายตัวอาจจะเป็นพระว่ามีเนื้อเรื่องทำให้คนคุ้นเคย

“ความรักที่มาทางไปรษณีย์” อันนี้มีที่มาอย่างไรครับ ก็ได้ตั้งชื่อนี้

ดร.ชัยวัฒน์ ก็อ อย่างที่คุณประภัสสรพุดนั้นแหล่ะครับ ก็ ผมเขียนเป็นบทความสั้นๆ เอาแสดงปีมาเป็นต้นเรื่อง ก็ มีแสดงปีของสหราช ที่ออกมากทุกๆ ปี เป็นแสดงปีชุดความรัก

มีอะไรมากเหลือเกินให้เราได้ค้นพบไม่ว่าอ่านกี่ที่ๆ

ที่นี่มาถึงคำนัยยอดอิทธิบัตร์ซึ่งอาจจะได้รับคำนั้นมาหลายครั้งแล้วว่าชื่อ “วินนี เดอะ พู” ที่เป็นนามแฝงมาจากไหนครับ

ดร.ชัยวัฒน์ กีเป็นชื่อผู้สมกันจากชื่อเล่นของพมกคือ ปู ไทยๆ กับชื่อของตัวละครหมียอดอิทธิที่ชื่อว่า “วินนี เดอะ พู” แล้วแต่ออกเสียงนะครับ ก็อาจมาผูกสมกัน เป็น วินนี เดอะ พู ขึ้นมา อันนี้ก็ เพราะว่า พมกชอบหมียูเป็นพิเศษ พุดถึงหมียูเดียว นี่ท่านผู้ฟังคงจำได้นะครับว่าเป็นหมียอดอิทธิ เป็นหมีสีเหลือง แดงแบบธรรมชาติ นั่นแหล่ะครับคือหมียู

ครับ หมีมีที่มาที่ไปอย่างไรครับ

ดร.ชัยวัฒน์ “วินนี เดอะ พู” นี้เป็นหนังสือนิทานสำหรับเด็กที่เขียนขึ้นที่ประเทศอังกฤษเมื่อ 70 ปีมาแล้ว เป็นเรื่องของตัวละครซึ่งเป็นตุ๊กตาสัตว์ทั้งหลาย ตัวเอกของเรื่องคือ ตุ๊กตาหมีที่ชื่อว่า “วินนี เดอะ พู” ตุ๊กตาหมีตัวนี้ก็จะมีเพื่อนเป็นลูกหมู กระต่าย ลา และพวงนี้ก็จะมีเรื่องสั้นๆ เกี่ยวกับการผจญภัยของตุ๊กตาพวงนี้ เป็นเรื่องสั้นๆ น่ารัก และต่อมา ผู้คนคิดว่าสำหรับคนที่ไม่มีโอกาสได้อ่านหนังสือมาว่าจกหังจากที่วอลท์ ดิสนีย์ได้อาเรื่องนี้ไปทำเป็นการ์ตูน และก็แปลงรูปตัวหมีให้เป็นหมีเหลืองแดง อย่างที่ผู้คนว่า จนเดียวนี้เป็นหมียอดอิทธิ คนจะเห็นสินค้าที่มีรูปหมีพูเต็มไปหมดเลยครับ

ท่านสะสมตุ๊กตาหมีหรือเปล่าครับ

ดร.ชัยวัฒน์ เยอะครับ ความจริงนอกจากสะสมปีแล้ว การสะสมตุ๊กตาหมีก็เป็นงานน่ออดิเรกของผมอีกอย่างหนึ่ง จะเป็นงานอดิเรกที่ทำร่วมกับลูกๆ และคุณแม่ของลูกด้วย คือเราซื้อตุ๊กตาหมีให้ลูกตั้งแต่เด็กแล้วลูกเข้ากับชอบด้วย ลูกเข้าไปเห็นที่ไหนเขาก็ซื้อสะสมช่วยกันสะสมทั้งครอบครัวเลยมีตุ๊กตาหมีเยอะ

เห็นเขามีชั้นรมผู้สะสมตุ๊กตาหมี ไปเข้าชั้นรมกับเขายังไง

ดร.ชัยวัฒน์ ไม่ได้เข้า แต่มีหลายชั้นรม ตุ๊กตาหมีจะมีตุ๊กตาหมีที่มีชื่อหมายถึงว่า มีหนังสือเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับตุ๊กตาตัวนี้หลายตัวที่เดียว อย่างผมนำมาเขียนเรื่องกว่าหมีอินเตอร์อกมา 7-8 ตัว เพราะฉะนั้นตุ๊กตาหมีจะเป็นตุ๊กตาที่คนชอบสะสมมากทั้งเด็กและผู้ใหญ่

อันนี้เป็นเพราะอะไรครับ เพราะหน้าตาหน้ารักหรือว่าอะไร

ดร.ชัยวัฒน์ ผมว่าเป็นเพราะลักษณะของตัวตุ๊กตาหมีที่ออกแบบหน้าตาหน้ารักก็ส่วนมากจะทำเป็นตุ๊กตาขนฟูที่มันนุ่มๆ แล้วตุ๊กตาหมีหลายตัวอาจจะเป็น เพราะว่า มีเนื้อเรื่องทำให้คนคุ้นเคย

“ความรักที่มาทางไปรษณีย์” อันนี้มีที่มาอย่างไรครับ ถึงได้ตั้งชื่อนี้

ดร.ชัยวัฒน์ คือ อย่างที่คุณประภัสสรพูนั่นแหล่ะครับ คือ ผู้เขียนเป็นบทความสั้นๆ เอาแสดงปีมาเป็นต้นเรื่อง ก็มีแสดงปีของสหราช ที่ออกมากทุกๆ ปี เป็นแสดงปีชุดความรัก

จะออกแบบหล่ายอย่างแต่ทุกดวงจะมีคำว่า Love ส่วนรูปข้างในก็จะเป็นรูปดอกไม้บ้าง รูปอื่นๆ สวยงาม ที่สื่อความหมายดีๆ ผสมของอยากรสุดถึงแสตมป์ชุดนี้ ผสมก้าทางที่จะสร้างชื่ออย่างไรก็ต้องมีคำว่าความรักแน่ๆ และเราก็พูดถึงแสตมป์ ก็เลยใช้คำว่า “ความรักที่มาทางไปรษณีย์” เลยนำมาเป็นบทความนำและเป็นชื่อของหนังสือเลย

ถัดมาคือ “หัวใจทางไปรษณีย์” หน้าปกก็เป็นรูปหัวใจอีกแล้ว เป็นชุดเดียวกันหรือเปล่า

ดร.ชัยวัฒน์ คนละชุดครับ อันนี้ผสมก็แปลงไป จะมีการออกแบบแสตมป์ที่มีรูปหัวใจกับส่วนมากหัวใจก็โยงกับความรัก แต่บางอันก็เป็นหัวใจรูปแบบอื่น และก็มิใช่แต่เพียงอเมริกาที่เป็นหัวใจเท่านั้น มีแสตมป์ญี่ปุ่นที่เป็นหัวใจก็หลายดวง ประเทศฟินแลนด์ก็มี และประเทศอังกฤษก็มี ฝรั่งเศสก็มี ผสมก็เลยเอาแสตมป์ชุดที่มีแต่หัวใจเข้ามาเป็นอีกหนึ่งบทความ และก็ถูกใจมากเลยเลือกมาเป็นบทความนำในเรื่องที่สองว่าเป็นหน้าปกเล่มที่สอง

แสตมป์ไทยที่เกี่ยวกับความรักหรือว่าหัวใจมีไหมครับ

ดร.ชัยวัฒน์ ของเรามาได้ออกมาตรงๆ แบบนี้นะครับอาจจะเป็นได้ว่ารูปแบบของเราเป็นอะไรที่ตีดีขึ้นกับทางการสักหน่อย เดียวเนี้ยแสตมป์ไทยก็ออกแบบสวยงามครับ มีแสดงศิลปะต้นธรรมชาติเรย์ แรกก็ออกแบบมาเนื่องในวันสำคัญ แต่เข้าใจว่าแสตมป์ทางการไปรษณีย์เรายังไม่กล้าที่จะออกแบบ

เป็นการเล่นกับความรู้สึก ความรัก ความผูกพัน ความคิดถึงอะไรต่างๆ ซึ่งเมืองนอกเขาทำกันซึ่งไม่ใช่ทางการเท่าไหร่ ท่านผู้ว่าเป็นคนจังหวัดไหนครับ

ดร.ชัยวัฒน์ เป็นคนกรุงเทพฯ ครับ แต่ตอนเด็กๆ ก็ใช้ชีวิตอยู่ต่างจังหวัดมาก เพราะคุณพ่อเป็นข้าราชการ ก็จะย้ายไปรับราชการอยู่ต่างจังหวัดหลายปี ก็กลับมาเรียนที่กรุงเทพฯ จนจบมัธยม 8 แล้วก็ไปเรียนต่อต่างประเทศ

ชีวิตในสมัยนั้นคงจะแตกต่างจากนักเรียนนอกในสมัยนี้มาก

ดร.ชัยวัฒน์ ผ่านไปต่างประเทศประมาณ 35 ปีมาแล้ว ตอนนั้นการไปต่างประเทศที่คนก็จะตื่นเต้นมากคนไปส่งกันมาก

ชีวิตในสมัยที่ท่านไปเรียนต่างประเทศเป็นอย่างไรครับ

ดร.ชัยวัฒน์ คือผ่านไปอยู่ในโรงเรียน มหาวิทยาลัยที่ไม่ใหญ่นักและอยู่นอกเมือง ก็ห่างไกลความเจริญพอสมควรจะเข้ามาเมืองใหญ่ก็ต้องใช้เวลาหลายชั่วโมง เพราะฉะนั้นเราก็ใช้ชีวิตอยู่ในมหาวิทยาลัยมากในแต่ของการพักก็อยู่ในหอพักเวลาเรียนหนังสือก็เดินไปเรียนตามตึกต่างๆ ในบริเวณของมหาวิทยาลัย แต่ความเป็นอยู่ในสมัยก่อนต้องมีการปรับตัวค่อนข้างมากที่เดียว ทำอย่างไรให้เรารู้สึกไม่เหงาเพราะมหาวิทยาลัยที่ผ่านเรียนอยู่ไม่มีนักเรียนไทยเลย ผ่านเป็นคนไทยคนเดียวในมหาวิทยาลัย และการจะไปเจอะเพื่อนคนไทยอีก ก็ต้องนั่งรถ

ไป 2-3 ชั่วโมงซึ่งก็ไม่ง่ายนัก และการติดต่อสมัยก่อนจะใช้โทรศัพท์ที่ก็แพงมาก โดยเฉพาะเราเป็นนักเรียนทุนด้วยก็ต้องใช้อย่างประหยัด เพราะฉะนั้นเราจึงต้องอยู่กับตัวเองให้ได้ ว่า เรียนหนังสือให้ได้ผล ขณะเดียวกันก็ต้องใช้ชีวิตอย่างมีความสุขด้วย

ท่านไปเรียนหนังสือกี่ปีครับ

ดร.ชัยวัฒน์ 8 ปีครับ จบปริญญาเอก
8 ปีนักลับเมืองไทยกี่ครั้ง

ดร.ชัยวัฒน์ 2 ครั้งครับ สมัยก่อนการเดินทางเป็นเรื่องใหญ่มาก ค่าใช้จ่ายแพงมากโดยเฉพาะสำหรับนักเรียนทุนอย่างผมจะกลับมา ก็ต้องทำงานในภาคฤดูร้อนเพื่อเก็บเงิน จะได้ไม่ต้องรบกวนคุณพ่อคุณแม่ และก็ได้กลับมาตอนทำปริญญาตรีหนึ่งครั้งและตอนทำปริญญาเอก ก็กลับมาเก็บข้อมูลเพื่อนำกลับไปเขียนวิทยานิพนธ์อีกครั้งหนึ่ง

เป็นเพราะเหตุนี้หรือเปล่าครับ จึงทำให้ท่านสนใจเรื่องของแสตมป์

ดร.ชัยวัฒน์ เรื่องแสตมป์ ความจริงเป็นเรื่องตรงข้าม ผมเก็บแสตมป์ตอนก่อนที่ผมจะเดินทางไปเรียนหนังสือ ตอนที่เรียนหนังสือไม่ได้เล่นแสตมป์เพียงแต่ตัดแสตมป์จากซองต่างๆ เก็บไว้ ช่วงนั้นไม่ทราบว่าจะไปหาแสตมป์ที่ไหน เพื่อนสะสมแสตมป์ก็ไม่มี และพอกลับมาถึงได้เริ่มสะสมแสตมป์ใหม่ แต่ว่าไม่เสียหลายนะครับ แสตมป์ที่ตัดเก็บไว้ตอนนั้นเดียวันนี้ก็

เป็นแสตมป์เก่าไปแล้ว และก็เป็นแสตมป์ที่มีค่ากิประมาณ 30 ปี มาแล้ว

ท่านมีวิธีการทำตัวอย่างไรกับความเหงา กับความโดดเดี่ยวที่ต้องอยู่แต่เพียงลำพัง

ดร.ชัยวัฒน์ เพื่อญี่ปุ่นอาจจะโชคดีนิดหนึ่งตรงที่ผม มีความสนใจเรื่องต่างๆ ค่อนข้างมากตั้งแต่เด็ก ถึงแม้ว่าจะเป็นคนที่ถือว่าเรียนหนังสือเก่งมากแต่ไม่ใช่เป็นหนอนหนังสือ แต่ผมเป็นคนที่สนใจเรื่องกีฬา เรื่องดนตรี ที่ว่าเป็นมิตรรักเพลงนั้น ก่อนไปญี่ปุ่นสนใจเพลงของสุนทรภรณ์ เอลวิส คลิฟ ริชาร์ด สมัยก่อนได้ ก็มีความสนใจหลากหลาย ที่นี่โรงเรียนที่ผมไปเรียนก็เป็นโรงเรียนประเภทศิลปศาสตร์ ซึ่งหลักสูตรเขาต้องการให้นักเรียนมีความรอบรู้ในศาสตร์แขนงต่างๆ 3 แขนง คือ แขนงที่เป็นวิทยาศาสตร์ แขนงที่เป็นสังคมศาสตร์ และแขนงที่เป็นมนุษย์วิทยา เพราะฉะนั้นก็เปิดโอกาสให้ผมได้เรียนหนังสืออย่างกว้างขวางขึ้น และลักษณะของโรงเรียนเขาก็รู้ว่าเด็กจะต้องใช้ชีวิตในโรงเรียนมาก เขาก็พยายามนำเสนอสิ่งที่ทำให้เราเกิดความเพลิดเพลินทั้งศิลปะ ดนตรี กีฬา ผมก็ใช้พวงนี้ เป็นเครื่องทำให้คลายความเหงาลงไปได้

สภาพของสังคมของในทางตะวันตกเขามีความเคร่งครัด มีวินัยและแบบแผนมากกว่าของเรามากครับ

ดร.ชัยวัฒน์ มีครับ นั่นคือจุดเดียวที่ผมคิดว่า ถ้าครั้งได้มีโอกาสไปสัมผัสถกับสังคมต่างประเทศผมคิดว่ามันจะมีสิ่งดีๆ ที่

เราจะได้รู้จักและนำมาเป็นสิ่งหนึ่งของความประพฤติของเราหรือว่านำมาใช้ได้ แต่แน่นอนสังคมไทยก็มีบางสิ่งบางอย่างที่เป็นลักษณะดีๆ ที่ต่างชาติไม่มีแน่ๆ

ท่านพ่อจะมองเห็นว่าจุดแข็งของสังคมไทย คืออะไรครับ

ดร.ชัยวัฒน์ ผมคิดว่าความผูกพัน ความมั่นใจในครอบครัวจะเป็นจุดแข็งจุดหนึ่งที่ในต่างประเทศจะหาได้ยากมาก สังคมต่างประเทศนี้แต่ละคนจะมีความเป็นตัวของตัวเองค่อนข้างมาก แม้แต่ในครอบครัวถึงจุดหนึ่งลูกก็จะเป็นผู้ใหญ่แล้ว จะมีอิสระจากพ่อแม่ก็จะแยกครอบครัวไป เจอกันปีละครั้งในวันคริスマสต์ ซึ่งพ่อแม่ก็จะไม่ยุ่งเกี่ยวต่อชีวิตของเข้า สังคมไทยเราถึงแม้จะมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมแต่ผมคิดว่าความใกล้ชิดระหว่างครอบครัว ความใกล้ชิดระหว่างญาติมิตรยังมีอยู่สูงมากที่เดียว ความเป็นเพื่อนของเรามาตรฐานใช้เป็นเครื่องช่วยเหลือกันและกันได้ แต่บางครั้งความเป็นเพื่อนมีมากไปก็เป็นผลเสียได้เหมือนกัน

ขออนุญาตเรียนถามเกี่ยวกับเศรษฐกิจไทย

ดร.ชัยวัฒน์ เราต้องยอมรับสภาพความจริงนะครับว่า เรายังมีปัญหาทางเศรษฐกิจอยู่ แต่ถ้าเทียบกับความรุนแรงที่เกิดขึ้นในปีครึ่งที่ผ่านมา ปัญหานักๆ ก็ได้คลี่คลายไปมาก เพราะฉะนั้นช่วงนี้ก็ถือว่าเราคงจะผ่านจุดที่ต่ำสุดแล้ว และอยู่ในลักษณะที่ค่อยๆ จะฟื้นตัว แต่ว่าจุดที่เป็นปัญหาที่จะต้องช่วยกันแก้ไข เพราะปัญหาใหญ่มากทุกคนจะต้องช่วยกันดูแล

ทุกระดับยังมีอีกเยอะที่เดียว แต่ผมเชื่อว่า ถ้าเราพยายามช่วยเหลือกัน ร่วมมือชึ้งกันและกันเราจะคงจะพ้นฝันรุ่มให้กลับสู่สำหรับทุกคนในประเทศไทยไปได้

เริ่มมีความหวังบ้างแล้ว

ดร.ชัยวัฒน์ ใช่ครับ แต่ว่ามันก็เป็นสิ่งที่จะเกิดขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไป ยังต้องออกแรงกันอีกมากที่เดียว

ดูจากสภาพสังคมไทยกับประเทศไทยที่มีปัญหาเหมือนกับเรารอย่างอินโดนีเซีย เรา yang ดีกว่าไหมครับ

ดร.ชัยวัฒน์ เราดีกว่า พุดจริงๆ ถึงแม้ว่าปัญหาเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นมันจะโยงกับปัญหาสังคมอย่างเช่นคนตกงาน หรือความเป็นอยู่ไม่ดีเท่าเดิมมันก็จะสะท้อนกับปัญหาสังคมหลายอย่าง แต่ถ้าเทียบกับอินโดนีเซียซึ่งเขามีปัญหาร่องอื่น คือ ปัญหาสังคมเขารุนแรงมาก คนจนเขามาเริ่มต้นมากกว่าเรานั้นก็เลยให้เกิดไปซึ่งหลายจุดทำให้เกิดกลุ่มแอลัว มองดูจริงๆ เขายังแก้ปัญหาได้ยากมาก เพราะไม่ใช่ปัญหาเศรษฐกิจ แต่เป็นปัญหาสังคมที่เกือบจะหาทางออกได้ยากมาก จุดยึดเหนี่ยวที่จะทำให้คนมาให้ความร่วมมือร่วมใจเวลาเกิดปัญหาที่รุนแรง อย่างประเทศไทยเรารู้ว่าเราเคยมีภาวะที่มีการเผชิญหน้ากัน แต่ในที่สุดเราก็มีองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงเป็นศูนย์รวมจิตใจ ทำให้เรามาบรรลุประสานกันได้และร่วมมือร่วมใจกันได้

ปัญหาภัยแล้งเราระบีทั้งแก้ไขอย่างไรได้บ้าง ไหมครับ ดร.ชัยวัฒน์ อันนี้เป็นจุดที่เป็นปัญหาของเรารีบั้งมืออยู่ ความจริงเรื่องเกี่ยวกับภาคเกษตรจุดนี้จะเป็นจุดที่น่าห่วงพอสมควร เพราะปีนี้เป็นปีที่พืชผลทางเกษตรในราคากลางโลกไม่ค่อยดี และเราก็รู้กันว่ามีปัญหาไฟแนนซ์ เพราะฉะนั้น ปัญหานักๆ ในโลกเริ่มต้นจากภาคที่มีความเจริญแล้ว สำหรับประชาชนในชนบทที่เคยทำตัวอย่างไม่ฟุ่มเฟือนัก ทำตัวอย่างมีกินมีใช้ก็จะไม่ถูกผลกระทบมาก แต่ถ้ามีปัญหาภัยแล้งและพืชผลตกต่ำก็จะกระทบ ผู้คนติดว่าก็คงต้องมาจาก หลายทาง ซึ่งตอนนี้ทางการก็พยายามช่วยเหลือทางด้านน้ำโดยการทำฟันหลัง และเตือนคนว่าน้ำในเขื่อนไม่พออย่าปลูกข้าวน้ำปรังให้มาก รวมทั้งขณะนี้ก็คงต้องไปช่วยเกื้อหนุนคนในชนบทให้สามารถมีความเป็นอยู่ที่พอจะยังชีพอยู่ได้

คนในชนบทดีคนในกรุงเทพฯ ก็คงจะดีด้วย

ดร.ชัยวัฒน์ ไม่เสมอไป เท่าที่ผ่านมา ก็ถือว่า คนในชนบทมีความเป็นอยู่อย่างหนึ่งแต่่ว่าการเคลื่อนย้ายของคนระหว่างชนบทกับในเมืองมีให้เห็นอยู่ตลอดเวลา เมื่อไรในเมืองเจริญคนก็จะหนีจากชนบทเข้ามา ผู้คนติดว่าคนในเมืองมีโอกาสอยู่ที่จะกลับไปชนบท และผู้คนติดว่าต้องกลับไปหาสิ่งที่เรียกว่าเป็นความพอเพียงก่อน เอาพื้นฐานเป็นหลักก่อนอย่าตั้งมาตรฐานให้สูงนัก

ท่านผู้ว่าติดว่าจะเขียนเรื่องสั้นหรือว่าวนิยายไหมครับ

ดร.ชัยวัฒน์ ก็มีคืนในวงการวรรณกรรมได้พယายามจะกระตุ้นผมบอกว่า น่าจะทดลองเขียนอะไรที่เป็นลักษณะบันเทิงคดี จะเป็นเรื่องสั้นหรือวนิยายบ้าง ผมเองก็มีความรู้สึกตลอดเวลาว่า “ไม่ได้หรือไม่สนด” แต่ว่าแบบเขียนเรื่องสั้น แต่เป็นเรื่องสั้นที่สั้นมากเลย อย่างที่ผมเขียนเกี่ยวกับแสตมป์หลายคน ก็บอกว่า เขียนน้อยอ่านไม่จุใจ ทำไมพูดสั้น นั้นคือสิ่งที่ผมคิดว่า ผู้คนเขียนวนิยายหรือเรื่องสั้นไม่ค่อยได้บทสนทนา ก็ไม่สนดเท่าไหร่ การที่จะบรรยายให้ละเอียดให้เข้าใจถึงบุคลิกของคนให้ค่อยๆ ชุมชนกับบุคลิกของตัวละครนี่ผมมีความรู้สึกว่า “ไม่ค่อยอดทน” ที่จะเขียนเท่าไหร่

สมนติว่าจะให้ท่านผู้ว่าเลือกหนังสือสัก 2-3 เล่ม ที่ท่านผู้ว่าชอบมากที่สุดในเวลานี้ ท่านจะเลือกหนังสืออะไรบ้างครับ

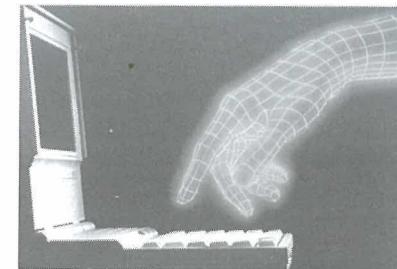
ดร.ชัยวัฒน์ หนังสือที่ผมชอบมากและผมสามารถหยิบได้เรื่อยๆ คือ ผมยังชอบหนังสือนิทานคือ “วินนี เดอะ พู” ต้นฉบับภาษาอังกฤษ และอันนี้เป็นอันที่ผมอยากรจะขยายความว่า หนังสือสำหรับเด็กหลายเล่ม เป็นหนังสือที่คนเขียนเก่งมาก สามารถสื่อความหมายจากเด็กไปถึงผู้ใหญ่ และก็สอนแทรกอะไรที่เราค้นพบเรื่อยๆ และเราจะได้พบสิ่งที่ไม่คิดมาก่อน และยังสามารถทำให้เพลิดเพลิน นิทานถึงหนังสือที่ถูกใจที่สุด ถ้าจะอ่านอย่างเบาๆ และผมเองยังชอบหนังสือสำหรับเด็กอีกหลายเรื่อง อย่างเช่น “เจ้าชายน้อย” หรือ “ไยแมงมุน” แต่ถ้าต้องเลือกหนักๆ ให้เลือกเล่มเดียว呢 ผมมีหนังสืออยู่ชุดหนึ่งที่

บ้าน เรียกว่าหนังสือประวัติศาสตร์ของอารยธรรม History of Civilization เจียนออกมา 12 卷ลุ่ม ซึ่งคนเขียนเขียนตั้งแต่หนุ่มสาวจนกระทั่งแก่ไปเลย ซึ่งนำชีวิตที่น่าเรียนรู้อารย-ธรรมของทุกๆ ประเทศตั้งแต่ยุคเก่ามาไว้ในหนังสือเล่มนั้น

ผมคิดว่าท่านผู้ว่าก็ได้ทำอะไรหลายอย่างแล้วในชีวิต ความสำเร็จในชีวิตก็สูง อยากทำอะไรต่อไปที่ยังคิดว่ายังไม่ได้ทำ

ดร.ชัยวัฒน์ ผมเป็นคนที่ไม่ได้วางแผนระยะยาว คือ ในแรกของการทำงานก็เชื่อว่าได้ทำงานมากและหนักมาก จนคิดว่าขณะนี้อยากระพักเรื่องการทำอะไรหนักๆ ตอนนี้กลับมาอยากรำงเรื่องที่เป็นเรื่องส่วนตัวที่ได้ทดลองทั้งมานานเพราะฉะนั้น ตอนนี้ก็มาอ่านหนังสือมาก ก็มาเขียนหนังสือและมาดูความสนใจเรื่องอื่นๆ ก็คงจะทำอย่างนี้สักพักก่อนหลังจากนั้นก็คงจะค่อยๆ ลงตัวเอง ตอนนี้ก็อยากระส่งเสริมการอ่านด้วย พยายามไปทำชุมชนเล็กๆ เพื่อกระตุ้นให้เด็กๆ รวมทั้งผู้ใหญ่ด้วย ได้รู้จักการอ่านหนังสือ □

จากรายการ “วงวรรณกรรม” ดำเนินรายการโดย ประภัสสร เสวิกุล ออกอากาศทางสถานีวิทยุสารัญรมย์ วันพุธที่ 17-24 มีนาคม 2542

เทคโนโลยี

E-Commerce - ช่องทางการค้าแห่งอนาคต

นปจุบันเทคโนโลยีเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็วส่งผลให้คอมพิวเตอร์มีประสิทธิภาพสูงเพิ่มขึ้น ขณะที่ราคามีแนวโน้มต่ำลง ดังนั้นจึงทำให้เกิดความนิยมเป็นอย่างมากในการใช้อินเตอร์เน็ตเพื่อหาข้อมูล ติดต่อสื่อสาร ความบันเทิง หรือซื้อ-ขายสินค้าบนเครือข่ายอินเตอร์เน็ต หรือพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (Electronic-Commerce หรือเรียกว่า ว่า

E-Commerce)

E-Commerce จึงกลายเป็นช่องทางใหม่ที่เกิดขึ้นและเป็นที่นิยมอย่างรวดเร็วในการใช้เป็นสื่อในการเสนอขายสินค้าและซื้อสินค้าที่ไร้พรมแดน (ขายสินค้าได้ทั่วโลก) และไม่มีข้อจำกัดด้านเวลา (ผู้ซื้อจะเข้ามาเปิด Web page เพื่อดูสินค้า เวลาใดก็ได้ตลอด 24 ชั่วโมงทั้ง 7 วันไม่มีวันหยุด) ทำให้ผู้ซื้อหรือผู้ใช้บริการอินเตอร์เน็ตได้รับความสะดวกสบาย ไม่ต้องเสียเวลาเดินทางไปเลือกซื้อสินค้าที่ต้องการ นอกเหนือนี้ ผู้ซื้อยังสามารถเปรียบเทียบราคางานร้านต่างๆ ที่เสนอขายสินค้าใน Web page อีกด้วย และดูคุณภาพสินค้าก่อนตัดสินใจซื้อสินค้า

ผู้ใช้บริการ E-Commerce สามารถซื้อสินค้าได้ที่บ้าน หรือที่ใดๆ ก็ได้ที่มีคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมโยงเข้าสู่ระบบอินเตอร์เน็ต ดังนั้น เมื่อพัฒนาระบบของผู้บริโภคที่ใช้อินเตอร์เน็ตในปัจจุบัน ประมาณ 300 ล้านคนทั่วโลก (มีแนวโน้มว่าจำนวนผู้ใช้อินเตอร์เน็ตจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว) เริ่มนิยม E-Commerce ดังนั้นผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายสินค้าก็ต้องเปลี่ยนแปลงรูปแบบการดำเนินธุรกิจแบบเดิมให้สอดคล้องกับกระแสความเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจโลกในอนาคตด้วย นอกจากนี้ สหรัฐอเมริกาซึ่งในปัจจุบันเป็นผู้นำทางด้าน E-Commerce ก็กำลังเรียกร้องให้ประเทศไทยต่างๆ งดเว้นการเก็บภาษีที่กระทำผ่าน E-Commerce เพื่อกระตุ้นให้เกิดการค้าขายอย่างแพร่หลายมากขึ้นด้วย

นอกจากนี้ E-Commerce ยังทำให้ผู้ผลิตสามารถขายสินค้าให้แก่ผู้บริโภคได้โดยตรง ไม่ต้องผ่านตัวแทนจำหน่ายหรือพ่อค้าคนกลางตามแบบเดิม E-Commerce ยังมีประโยชน์ในด้านไม่เสียค่าใช้จ่ายในการตั้งร้านขายของตามแบบเดิมที่จะต้องมีการตกแต่งสถานที่ จ้างพนักงานขายจำนวนมาก ต้องจ่ายค่าห้องเช่า ตลอดจนการเก็บสินค้าไว้ในโกดังเพื่อรอขายให้แก่ลูกค้า ขณะที่การค้าผ่าน E-Commerce สามารถลดค่าใช้จ่ายดังกล่าวข้างต้นลงได้เป็นอย่างมาก รวมทั้งไม่ต้องเสียค่าโกดังเก็บสินค้าเนื่องจากมีลูกค้าต้องการสินค้าก็ค่อยจัดส่งให้ตามจำนวนและวันเวลาที่นัดหมาย (ไม่ต้องเก็บสินค้าไว้ในร้านเพื่อหยอดขายให้แก่ลูกค้าตามแบบเดิม) E-Commerce ยังทำให้ผู้ผลิตมีประสิทธิภาพสูงขึ้นในแง่การผลิตตามจำนวนและลักษณะความต้องการของลูกค้า ซึ่งถือเป็นการยกกระดับมาตรฐานการค้าผู้ผลิตอีกด้วย

E-Commerce เปิดโอกาสและช่องทางให้แก่บริษัทขนาดเล็กสามารถแข่งขันกับบริษัทขนาดใหญ่ได้ ถ้าหากว่าบริษัทเล็กมีสินค้าที่มีคุณภาพและสอดคล้องกับความต้องการของผู้บริโภคอย่างแท้จริง อาทิ บริษัท Amazon.Com ใช้เวลาเพียง 2 ปี (มียอดขายเกือบ 1,000 ล้านдолลาร์สหรัฐ ในปี 1989) ในการให้บริการร้านขายหนังสือบนอินเตอร์เน็ตลักษณะ Business to Customer จนสามารถก้าวขึ้นมาแข่งขันกับร้านขายหนังสือที่มีชื่อเสียงขนาดใหญ่ที่ขายตามรูปแบบเดิม เนื่อง

จากบริษัท Amazon.Com มีบริการขายหนังสือจำนวนมากที่สุดในโลก ขณะเดียวกันก็ไม่เสียค่าใช้จ่ายในการมีสินค้าเก็บไว้ที่บริษัท แต่ใช้เครื่องข่ายอินเตอร์เน็ตประเภท Business to Business สั่งซื้อสินค้าจากสำนักพิมพ์ต่างๆ ทั่วโลก และด้วยวิธีนี้ทำให้ Amazon.Com สามารถเสนอขายหนังสือได้ในราคากู๊ดเป็นที่พอใจของผู้บริโภค

E-Commerce จึงเป็นช่องทางการค้าปัจจุบันและอนาคตที่ภาคเอกชนไทยไม่อาจมองข้าม แต่จะต้องกลับให้ความสำคัญโดยการปรับระบบภายในองค์กรของตนเองให้มีความสามารถและความพร้อมในการใช้เทคโนโลยีทั้งในด้านการโฆษณาประชาสัมพันธ์ รวมทั้งขายผลิตภัณฑ์ของบริษัทและรับคำสั่งซื้อจากทั่วโลก นอกจากนี้ E-Commerce ยังเป็นช่องทางในการให้บริการหรือติดต่อกับลูกค้า (ลูกค้าสัมพันธ์) ที่มีประสิทธิภาพด้วย เนื่องจากลูกค้าสามารถสอบถามข้อมูลสิ่งที่ต้องการได้ตลอด 24 ชั่วโมงอีกด้วย

ภาคเอกชนไทยอาจมีโครงการที่จะค้าขายกับประเทศที่อยู่ห่างจากประเทศไทย อาทิ ประเทศในภูมิภาคแปซิฟิกใต้ อาทิ ปาปัวนิวกินี พม่า 汶莱อาตุ หรือประเทศไทยในลาตินอเมริกา แต่ก็มักจะมีปัญหาว่า

- ประเทศเหล่านี้อยู่ห่างไกลจากไทย ทำให้ค่าขนสินค้าไปขายมีราคาแพง

- ภาษาเป็นอุปสรรคทำให้สื่อสารกันไม่สะดวก (ดังนั้น

ภาษาอังกฤษบนอินเตอร์เน็ตจึงเป็นสื่อกลางที่เข้าใจกันได้ແຕ່อย่างไรก็ตาม ได้มีการริเริ่มโครงการโดย United Nations University ในญี่ปุ่นในปี ค.ศ.1996 ที่จะพัฒนาโปรแกรมที่เรียกว่า UNL (Universal Networking Language) เพื่อแปลภาษาอังกฤษบนอินเตอร์เน็ตเป็นภาษาท้องถิ่นโดยอัตโนมัติ

- ตลาดในประเทศไทยเหล่านี้โดยเบรียบเที่ยบแล้วยังมีขนาดเล็กยังไม่ค่อยคุ้มค่ากับการลงทุนที่จะค้าขายด้วย

- ประเทศไทยภูมิภาคดังกล่าวไม่ส่วนหนึ่งยังไม่มีเสถียรภาพด้านการเมืองภายในประเทศ ระบบระเบียบด้านการค้ายังไม่ได้มาตรฐานทำให้เกิดความเสี่ยงในการดำเนินธุรกิจ

ดังนั้น E-Commerce จึงน่าจะเป็นช่องทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวข้างต้นได้ทั้งหมด พร้อมทั้งไม่มีความเสี่ยงด้านธุรกิจและเสียค่าใช้จ่ายน้อย (บริษัทให้บริการอินเตอร์เน็ตในด้าน E-Commerce บางบริษัทเสนอค่าบริการเพียงเดือนละ 1,800 บาทต่อเดือนในการขายสินค้า 20 ชนิด ขณะที่การเสนอขายสินค้าหลายร้อยชนิดหรือไม่จำกัดจำนวนก็เสียค่าบริการต่อเดือนไม่ถึง 1 หมื่นบาท นอกจากนี้ การชำระเงินก็กระทำผ่านบัตร Credit หรือออนไลน์ผ่านธนาคาร การจัดส่งสินค้าก็กระทำต่อเมื่อมีการยืนยันคำสั่งซื้อแล้ว และจัดส่งตามวิธีที่ลูกค้าต้องการ อาทิ จัดส่งด่วนด้วยทาง DHL หรือจัดส่งไม่เร่งด่วนด้วยทางเรือทางไปรษณีย์พัสดุภัณฑ์ธรรมดาก็แล้วแต่ความต้องการของลูกค้า

แม้ว่าจะมีข้อโต้แย้งว่า E-Commerce ในปัจจุบันยังไม่มีความสมบูรณ์แบบเต็มที่ ในเรื่องความปลอดภัยของเครือข่ายอินเตอร์เน็ต ความเชื่อถือได้ของการชำระเงินยังมีจุดอ่อน แต่ในข้อเท็จจริงแล้ว E-Commerce มีศักยภาพที่น่าจับตาเป็นอย่างยิ่งเนื่องจากจำนวนผู้ใช้อินเตอร์เน็ตได้เพิ่มจำนวนมากขึ้นภายในเวลาอันสั้น (โดยในปี 2541 มูลค่าการค้าขาย E-Commerce เฉพาะในไทยประมาณ 50 ล้านบาท) ประเทศไทยต่างๆ ก็กำลังให้ความสนใจร่างกฎหมายเพื่อรองรับและคุ้มครองการซื้อ-ขายผ่านอินเตอร์เน็ต สำหรับประเทศไทย หน่วยราชการที่เกี่ยวข้องร่วมกับ NECTEC (National Electronic and Computer Technology Centre) กำลังยกร่างกฎหมายเกี่ยวกับ E-Commerce ขณะที่ธนาคารแห่งประเทศไทยและธนาคารพาณิชย์ของไทยหลายแห่งก็เข้าร่วมสนับสนุนด้วย ทำให้มี Web site ที่เสนอขายสินค้ามากขึ้นเรื่อยๆ อาทิ thaimarket.net, thaitrade.com, shopthai.com, bangkokcentre.com, shoppingthai.com, asiarelay.com, asidnet.com และ thaicybermall.com เป็นต้น

เทคโนโลยีด้านคอมพิวเตอร์และอินเตอร์เน็ตได้พัฒนาเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ และบริษัท ISP (Internet Service Provider) ต่างๆ ก็แข่งขันเสนอบริการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ E-Commerce ดังนั้นภาคเอกชนไทยหรือ SMEs จึงควรติดตามความคืบหน้าในเรื่องนี้อยู่เสมอ เพื่อให้มีความรู้เท่าทัน

ความเปลี่ยนแปลงและใช้ประโยชน์จากช่องทางการค้าการตลาดผ่านทาง E-Commerce ที่เปิดกว้างอยู่ให้เกิดประโยชน์มากที่สุดต่อไป □

ปกินะ

ชื่อต่าง ๆ ของประเทศเวียดนาม

ทวี สว่างปัญญาณกูร

๖ นประวัติศาสตร์อันยาวนานถึง 4 พันปี นับตั้งแต่สมัยสร้างชาติใหม่ ๆ จนถึงทุกวันนี้ ประเทศเวียดนามได้เปลี่ยนชื่อหลายครั้ง ชื่อของประเทศนั้น เอกสารทางประวัติศาสตร์เวียดนามเรียกว่า “กัวกเหี้ยว” เมื่อมีกษัตริย์พระองค์หนึ่งซึ่งเป็นคนตระกูลอีนขึ้นครองราชย์แทนราชวงศ์เดิม หรือเมื่อมีวีรชนคนหนึ่งลุกขึ้นขับไล่

ทหารจีนผู้รุกรานออกจากดินแดนเวียดนามก็จะตั้งชื่อประเทศไทยและบางครั้งก็ย้ายเมืองหลวงไปตั้งในอีกแห่งหนึ่ง

ชื่อของประเทศไทยจึงเป็นหลักเครื่องหมายอันสำคัญในประวัติศาสตร์เวียดนาม การทบทวนชื่อประเทศไทยเป็นการทบทวนส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์อันล้ำค่าของประเทศไทยชาติ

1. ประเทศไทย

ตามหลักฐานของพระราชพงศาวดารเวียดนามเรื่อง “ด่ายเหวียดสือกีตว่านทือ” แต่งโดยโงสีเลียนและแกะสลักบนแผ่นไม้ตีพิมพ์เผยแพร่ในปี พ.ศ. 2240 ในสมัยกษัตริย์เลอีตง ปรากฏว่ากษัตริย์พระองค์แรกของประเทศไทยเวียดนาม เมื่อ 4 พันปีล่วงมาแล้ว คือ กษัตริย์กิงเย่องเว่อง

พระบิดา พระนามว่า เด้มิง

“ได้ทรงแต่งตั้งให้เป็นกิงเย่องเว่อง ปกครองภาคใต้เรียกว่าประเทศไทย ซึกเกวี” ดังนั้น ชื่อประเทศไทยเวียดนามชื่อแรก คือ “ซึกเกวี”

2. ประเทศไทย

หนังสือด่ายเหวียดสือกีตว่านทือบันทึกว่า

“กษัตริย์หุ่งเว่องขึ้นบัลลังก์ ทรงเปลี่ยนชื่อประเทศไทยวันลาภ (ประเทศไทยนี้ทิศตะวันออกติดทะเลได้ ทิศตะวันตกจดบานถูกทิศเหนือจดทะเลขานดงดิ่ง ทิศใต้จดประเทศไทยห่อตนหรือเจียนแต่ง กوا้งนามป้าจุบัน) แบ่งประเทศไทยเป็น 15 เขต (โนะ) คือ วันลาภ (ที่กษัตริย์ตั้งราชธานี) ယ่าวจី จុយីន វុនុង ផុកលក

เหวี่ยดເຄື່ອງ ນິງຫາຍ ເບື່ອງເຕວີຢັນ ຮຸກຫາຍ ອູດຶງ ມວ່າຍນາມ
ກົ້ວເຈີນ ບຶງວັນ ຕນເຊີງ ກົ້ວດີກ

3. ປະເທດເອົວຫລາກ

ກັບຕົ້ນທຸກຝ່ານ ຜູ້ນໍາຜົກເອົວເຫົວເຫຼີດ ທຽມຮ່ວມກັບຜົກເອົວ
ຫລາກເຫຼີດ ຕັ້ງຕົນເປັນອານເຢືອງເວົ້ອງ ຕັ້ງຂໍ້ປະເທດວ່າປະເທດ
ເອົວຫລາກ ຕັ້ງຮາສານີ່ທີ່ໂກ່ລວາ (ດົງແອງ ທ່າໂທນ່ຍ ປັຈຸບັນ)

ราชวงศ์ຖຸກຄຣອງຮາຍໄດ້ 67 ປີ ຕັ້ງແຕ່ປ.ສ. 268
ຖື່ນ ພ.ສ. 335

4. ປະເທດນາມເຫຼີດ

ເຕືອນວ່າ ຊຶ່ງເປັນຄນຈິນ ຍືດປະເທດເວື່ອດນາມໄດ້ຕັ້ງ
ຊ້ວ່າ ນາມເຫຼີດ ຕັ້ງຮາສານີ່ທີ່ເພີ່ນນຸ່ງ (ມະຫດກວາງຕຸ້ງ
ປັຈຸບັນ) ຮາຊວງສີເຕືອນວຸກຄຣອງ ຕັ້ງແຕ່ ພ.ສ. 336 ຖື່ນ ພ.ສ. 432

5. ປະເທດຍາວ່ົ້ງ

ປະເທດຈິນຮຸກຮານເວື່ອດນາມ ເປີ່ຍືນຊ້ວ່າມີໃບ
ຮາຊວງສີ້ນແບ່ງຍາວ່ົ້ງໃບເປັນ 9 ເກຣິນ

1. ນາມຫາຍ	(ກວາງຕຸ້ງ)
2. ເທື່ອງໂງ	(ກວາງສີ)
3. ອົວດເລີມ	(ກວາງສີ)
4. ເຫີບໂຟ	(ກວາງຕຸ້ງ)
5. ຍາວ່ົ້ງ	(ເວື່ອດນາມເໜືອ)
6. ກົ້ວເຈີນ	(ແກງຂວ້າ)
7. ໜໍ້າມດນາມ	(ເໜະດີ້ງ)

8. ເຈິງໝາຍ	(ເກະໄໝ້ຫລຳ)
9. ດຳມໍ້າ	(ເກະໄໝ້ຫລຳ)

6. ປະເທດຫວ່ານໜວນ

ໃນປີ ພ.ສ. 1097 ລື້ບີ ອົງລືບນ ຂັບໄລ່ທຫາຈິນສຳເຮົາ
ຕັ້ງຕົນເປັນຈັກພຣະນາມວ່າ ລື້ນາມເຕີ ເຮີກປະເທດວ່າ
ຫວ່ານໜວນ ຕັ້ງຮາສານີ່ທີ່ ລອງເປີ່ນ ຮາຊວງສີເລ ຍຸດຕັ້ນເຮີມຕັ້ງ
ແຕ່ນີ້ໄປ

ລື້ນາມເຕີໂປຣດໃໝ່ສ້າງວັດຄາຍກົວໃນຕຳບລເອີນຂວາ
ປັຈຸບັນເປັນວັດເຕີຣີກົກບນເກະກິມຈີອ ໂທ່ໄຕ ທ່າໂທນ່ຍ

7. ປະເທດອານນາມ

ໃນປີ ພ.ສ. 1450 ຈິນຮັບອອງຄຸກຫ່າວເປັນຜູ້ປັກຄຣອງ
ເຂດອານນາມ

ຄຸກຫ່າວແບ່ງປະເທດເວື່ອດນາມເປັນເຂດປັກຄຣອງ 5
ຮະດັບ ໂຮະ ຜູ້ ເຈິງ ຍ້າບ ທ້າ ສັພທໍຍ້າບ ທ້າ ເປັນສັພທໍເຮີກ
ເຂດກາປັກຄຣອງພື້ນຖານທີ່ໃຊ້ກັນຄັ້ງແຮກໃນເວື່ອດນາມ

8. ປະເທດດ່າຍໂກ່ເຫຼີດ

ໃນປີເໜີ່ມາດືນ ພ.ສ. 1511 ພລັງຈາກໄດ້ປ່ານກນູ້ 12
ຊ້ອກວນ ດົງໂປລິ້ງຂຶ້ນບັລັງກົດເປັນຈັກພຣະດ ຕັ້ງຂໍ້ປະເທດວ່າ
ດ່າຍໂກ່ເຫຼີດ ຕັ້ງເມືອງຫລວງທີ່ຂວາລືອ

ເລ່ວວ່ານີ້ຄຣອງຮາຍໃນພຣະນາມວ່າ ເລີດ່າຍແກ່ຍັງ
ຄນໃຫ້ຂໍ້ປະເທດວ່າ ດ່າຍໂກ່ເຫຼີດ

9. ประเทศไทยเหวียด

ราชวงศ์ลีปักรองตั้งแต่ปี พ.ศ. 1553 ถึง พ.ศ. 1768 รวมเป็น 215 ปี ระยะเริ่มแรกยังใช้ชื่อประเทศว่า ด้วยโก เหวียด เช่นเดิม แต่ถึงเดือน 7 พ.ศ. 1553 กษัตริย์ลี้ทัยโ途 โปรดให้ย้ายเมืองหลวงไปที่ด้วยลา ตั้งชื่อเมืองหลวงใหม่ว่า เมืองหลวงทั้งสอง หรือห้าโนน่ายในปัจจุบัน

ในปี พ.ศ. 1767 กษัตริย์ลี้หัวตงถูกเตรินถูโดะบัง คับให้กระทำอัตวินิบาตกรรมมอบบัลลังก์แก่เจ้าหญิงเจียวแท้ พระนามว่า ลี่เจียวหัวwang ซึ่งต่อมากู้บังคับให้มอบบัลลังก์ ให้แก่พระสาวมี คือ เตรินแก่ง ราชวงศ์ลีจึงเปลี่ยนมือเป็น ราชวงศ์เตรินตั้งแต่นั้นมา

นักประวัติศาสตร์ชื่อว่าเวนฮิว ได้เขียนประวัติศาสตร์ เวียดนามชุดแรก ชื่อว่า ด้วยเหวียดสือกี รวมเป็น 30 เล่ม เขียนเสร็จและถวายกษัตริย์เตรินญุนตง ในเดือนอ้าย พ.ศ. 1815

10. ประเทศไทยยุว

เมื่อวันที่ 28 เดือน 2 ปีแणกถิน พ.ศ. 1943 โหกవីลี บังคับกษัตริย์เตรินเที่ยวเดสละบัลลังก์ให้ตน เปลี่ยนชื่อประเทศ เป็นด้วยยุ ตั้งเมืองหลวงที่ໄຕໂຕ (ແທງ誓瓦)

แม้ว่าเป็นผู้แย่งบัลลังก์แต่โหกవីลีได้ริเริ่มการปฏิรูป ที่ล้ำสมัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านเศรษฐกิจ

11. ประเทศไทยเหวียด

เลเหล่ยลูกขึ้นต่อต้านจีนที่لامเซิน จ. ແທງ誓瓦 ส្ស

รบnan 10 ปี จนทหารจีนต้องยกทัพกลับประเทศจีนเลหเล่ย ขึ้นบัลลังก์ พ.ศ. 1971 พระนามเลห้ายโ途 ตั้งชื่อประเทศว่า ด้วยเหวียด ตั้งเมืองหลวงที่ดงໂດ (ຫ່າໂහນຍັບຈຸບັນ)

เลเหล่ยมีที่ปรึกษาที่สามารถยึดชื่อ เหงวียนตร้าย แต่หลังจากประเทศได้อเอกสารช เหงวียนตร้ายถูกขุนนางใส่ ร้ายว่าวางแผนปลงพระชนม์ จนถึงประหารชีวิตพร้อมลูกหลาน 3 โคตรอย่างอยุติธรรม

12. ประเทศไทยเหวียดนาม

เจ้าเหงียนฟูกແອັງ ซึ่งพงศาวดารไทยเรียกเป็น องเชียงสื่อนัน อาทัยทหารฝรั่งเศส เอาชนะราชวงศ์ໄຕເຊີນໄດ້ หลังจากที่จักรพรรดิกว้างตຽບสันพระชนม์ ยືດຄືນໄດ້ທັງประเทศ ขึ้นครองราชย์พระนามว่า จักรพรรดิยาลอง ตั้งชื่อประเทศว่า เหวียดนาม ตั้งราชธานีที่ ພູ້ຂວາ (นครເຂົ້າປັຈຸບັນ)

เกี่ยวกับชื่อเหวียดนามนี้ จักรพรรดิยาลองได้ส่ง คณะทูตไปประเทศจีนขอให้จักรพรรดิจีนทรงแต่งตั้งพระองค์ และอนุมัติชื่อประเทศว่า “นามเหวียด” แต่ทางราชสำนักจีน เห็นว่าชื่อ “นามเหวียด” จะสับสนกับชื่อเดิมสมัยเตี้ยวด่า จึง ให้แก่มาเป็น “เหวียดนาม”

นับเป็นครั้งแรกที่ประเทศไทยเหวียดนามเป็นเอกภาพตั้ง แต่เห็นใจดี ตั้งแต่จังหวัดหล่างເຊີນจนถึงจังหวัดห่าເຕິຍນ จักรพรรดิยาลองแบ่งประเทศไทยเป็น 24 ເຄືນກັບ 4 ແຂວງ

13. ประเภทด้วยนาม

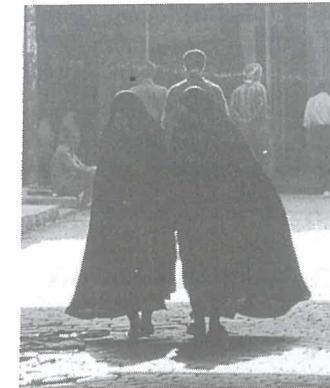
พระโටรสองค์รองของจักรพรรดิยาลัง นามเดิมว่า เหงียนฟุกdam สืบบัลลังก์ในปี พ.ศ. 2363 พระนามว่า มิงหม่าง ทรงเปลี่ยนชื่อประเทศมาเป็น ด้วยนาม

14. ประเภทเหวี่ยดนาม

ได้การนำของประธานาริบดีໂທ່ອງຈິນ (ชื่อเดิมว่า เหงียน-ອ້າຍກົວ) การปฏิวัติวันที่ 19 สิงหาคม พ.ศ. 2488 ได้ชัยชนะ บ้านเมืองกลับมาใช้ชื่อ เหวี่ดนามตามเดิม

พึงสังเกตว่า ภาษาเวียดนาม สะกดชื่อประเทศเป็น 2 คำแยกกัน และใช้ตัวอักษรใหญ่สำหรับพยัญชนะต้นของทั้ง 2 คำ ส่วนชื่อต่างประเทศมักจะสะกดเป็นคำเดียว กัน

อนึ่ง หนังสือภาษาฝรั่งเศสมักก่อนมักใช้ชื่อ อาณาจักร

ประสบกาน្ត់

ชีวิตข้าราชการไทยในสังคมอิหร่าน-อิรัก

หทัยกานต์ ยะมาลี

๖

วัสดีค่ะ สัปดาห์นี้ก็เป็นสัปดาห์ที่ 7 แล้วที่ ฉันได้เชิญข้าราชการในกระทรวงการต่างประเทศมาในรายการมาพูดคุยถึงประสบการณ์ต่างๆ ที่เคยประสบมาในช่วงที่ถูกส่งไปทำงานในต่างประเทศ สำหรับสัปดาห์นี้ฉันนึกถึงคุณพิษณุ จันทร์วิทัน ซึ่งเคยไปประจำการที่กรุงแบกแดด ประเทศอิรักเมื่อประมาณ 10

จาก สารเรียนภาษาคึกคัก ปีที่ 2 ฉบับที่ 5 มีนาคม - มิถุนายน พ.ศ. 2542
ของ สถาบันภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชุมชน มหาวิทยาลัยมหิดล

กว่าปีมาแล้ว เรียนถามคุณพิชณุ นะครับว่าช่วงที่ไปประจำการที่กรุงเทพฯเดือนนี้เป็นช่วง พ.ศ.เท่าไหร่

พิชณุ ผมไปประจำการที่กรุงเทพฯเดือน พ.ศ.2528 และกลับมาเมื่อต้นปี พ.ศ.2531 รวมเวลาแล้วอยู่ในอิรัก 2 ปี กับ 1 เดือน เพราะเป็นช่วงสถานการณ์พิเศษ มีการสู้รบระหว่างประเทศไทยร่วมกับอิรักซึ่งดำเนินมาแล้วประมาณ 4-5 ปี ระหว่างที่สู้รบกันมากอย่างอ่อนล้าด้วยกัน ท่านผู้ฟังคงสงสัยว่าทำไมกระทรวงการต่างประเทศถึงได้ต้องส่งข้าราชการไปประจำในภาวะเช่นนี้ใช่ไหมครับ ประการแรก กระทรวงการต่างประเทศได้เปิดสถานทูตที่นั่นมาแล้ว 4 ปี เหตุผลหลักก็คือ ต้องไปดูแลเพื่อน้องคนไทยที่ไปทำงานที่ตะวันออกกลางซึ่งมีค่อนข้างมากทั้งในจีร์เดนและอิรัก ซึ่งตอนที่ผมไปนั้นในอิรักมีคนไทยอยู่ในราว 4 หมื่นคน กระจายอยู่ในแคมป์娼งานทั่วประเทศ อีกประการคือ เรา มีผลประโยชน์ ในด้านการค้าชาย โดยเฉพาะข้าวให้กับอิรัก และเหตุผลที่ 3 ก็คือว่า เพื่อติดตามสถานการณ์ทางด้านการเมืองในอ่าวอาหรับ ในช่วงนั้นเพื่อรายงานให้กระทรวงฯ ได้ทราบ

ในเรื่องของการดูแลคนไทยที่นั่น ดิฉันเข้าใจว่าเป็นงานที่ต้องมีความรับผิดชอบสูง เพราะพี่น้องคนไทยที่อยู่ที่นั่นมีถึง 4 หมื่นคน ในช่วงที่มีเหตุการณ์ไม่สงบเขาก็จะมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ลำบากมาก พ้อจะเล่าให้ฟังได้เหมือนว่าเขามีชีวิตความเป็นอยู่อย่างไรบ้าง และในส่วนของสถานเอกอัครราชทูต

เรา เราได้ดำเนินการในการที่จะให้ความคุ้มครองเขายังไง ไรพิชณุ ปกติแล้วสถานเอกอัครราชทูตของไทยเราจะมีงานหลักๆ ที่สำคัญนอกเหนือไปจากการรายงานด้านสถานการณ์ทางการเมือง รายงานภาวะเศรษฐกิจการค้าต่างๆ แล้ว ยังครอบคลุมงานคุ้มครองดูแลคนไทย งานด้านการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของประเทศไทย งานด้านสารนิเทศและงานด้านการลงสูตร ซึ่งรวมถึงการออกหนังสือเดินทางอะไรต่างๆ เหล่านี้ ปกติจะเป็นงานหลายๆ ด้าน แต่มีข้าราชการทำงานอยู่ด้วยกัน 6 คน คือ มีท่านเอกอัครราชทูต ที่ปรึกษา เลขานุการเอก และเลขานุการโท ซึ่งก็คือผม ที่เหลือก็มีเจ้าหน้าที่สนับสนุนอีก 2 คน แต่ละคนก็เลยต้องทำงานกันหลายๆ ด้าน โดยเฉพาะในช่วงนั้นซึ่งมีคนไทยอยู่ประมาณ 4 หมื่นคน หลายท่านคงสงสัยว่าทำไมมีคนไทยอยู่มากเหลือเกินทั้งๆ ที่เป็นช่วงที่มีสงคราม

ประการแรก เพราะว่าในช่วงก่อนสองครัมอิหร่าน-อิรักนั้น เป็นช่วงที่ประเทศไทยร้ายน้ำมันหั้งหลายเข้ามีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานสำหรับประเทศไทยอย่างมาก อย่างเช่น การสร้างถนนทาง โรงพยาบาล ประเทศเหล่านี้ก็จะจ้างบริษัทรับเหมาจากยูโรปบ้าง เกาหลีบ้าง บริษัทต่างๆ แทนที่เขาก็จะจ้างคนไทยทำงานก็ไม่เป็นเช่นนั้น เพราะในสมัยนั้นคนอิรักยังไม่มีคนงานที่มีฝีมือ แม้กระทั้งคนขับรถ ช่างก่ออิฐซึ่งซ้อมหรือช่างเชื่อมก็ไม่มี ก็ต้องว่าจ้างເเอกสารงานจาก

ประเทศไทยบ้าง พิลิปปินส์ หรือบังคลาเทศบ้างไปทำงาน เพราะเหตุว่าค่าแรงถูกกว่าอาคนยูโรไปทำงาน

ประการที่สองเราร้องขอรับว่าคนไทยเรามีฝีมือในเรื่องซ่าง นอกจากนี้ คนไทยมีความยุ่งยากน้อยกว่าชาวยุโรปที่ผู้มุ่งนั้น หมายความว่า คนงานไทยไม่เรียกร้องอะไรมาก มาก่อนกับคนงานชาวยุโรป เช่น การขอหยุดงานประจำปี ปีละ 1 เดือนตามกฎหมายที่ชาวยุโรปคุ้นเคยมาตลอดชีวิต ชาวยุโรปหลายประเทศมีกฎหมายคุ้มครองแรงงานโดยในปีหนึ่งๆ จะได้หยุดพัก 1 เดือนเพื่อกลับไปเยี่ยมบ้านพร้อมตัวเครื่องบิน อาหารการกินต้องพร้อม แต่คนไทยไม่ค่อยเรียกร้องเพื่อให้ได้สิทธิเหล่านี้

ในช่วงที่ผมประจำการอยู่นั้น แรงงานไทยเข้าไปทำงานจำนวนมาก เงินทองหลังไหลเข้าประเทศ กระทรวงการต่างประเทศก็มีหน้าที่หลักประจำหนึ่ง คือ คุ้มครองดูแลผลประโยชน์ของคนไทยเรา สำหรับในสถานการณ์พิเศษ คือ ในภาวะสงครามนั้นมีอยู่ 2 เรื่องหลักๆ

เรื่องแรกคือเรื่องของสวัสดิการสังคมและการปฏิบัติจากนายจ้าง เช่น การดูแลให้แรงงานไทยเราได้รับค่าจ้างตรงเวลา สวัสดิการการกินอยู่เป็นอย่างไร ความเป็นอยู่ โดยเฉพาะเรื่องของสภาพอากาศที่แบกแดดเดนนร้อนมากในหน้าหนาวและหนาวมากในหน้าหนาว

เรื่องที่สองคือ ดูแลให้คนไทยพ้นจากภัยสงคราม คือ

ถ้าเราเห็นสิ่งแสดงเหตุว่า สถานการณ์ในประเทศนั้นจะเป็นอันตราย เราต้องเตรียมแผนอพยพคนไทย

สภาพอากาศในอิรักที่คุณพิษณุกล่าวไปแล้วเป็นอุปสรรคในการทำงานอย่างไร

พิษณุ ผมว่าสำคัญมาก เพราะ อุณหภูมิที่แตกต่างกันมากในวันหนึ่งๆ ทั้งยังเป็นอากาศแห้งมาก กลางคืนจะหนาวมาก เพราะความเย็นนั้นมีความแห้งสมอยู่ด้วย คนไทยเราซึ่งคุ้นเคยอยู่กับการอยู่ในเมืองร้อนเช่นจะรู้สึกทรมาณมาก เพราะฉะนั้น จำแนกไว้ว่า ต้องมีร่างกายที่แข็งแรงจริง เพราะร่างกายต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพอากาศอีกโลกหนึ่ง ซึ่งมีอากาศที่บาง ร้อนหนาวและแห้ง คงเคยได้ยินโรคไอลตา ผมว่าไม่ได้เพียงเรื่มมีเมื่อไม่นานอย่างที่เป็นข่าว แต่ผมว่ามันมีมาตั้งแต่สมัยที่ผมอยู่อิรักแล้ว ผมเชื่อว่า ที่จริงแล้วไม่ใช่อะไรอื่นแต่เกิดจากหัวใจวาย เพราะว่า บางคนอยู่เมืองไทยแข็งแรงดี ทำงานวันละ 6 ชั่วโมง กินข้าวกับน้ำพริก ปลาย่าง ข้าวเหนียวบัง แล้วกินเหล้าด้วย พ้อเข้ามาก็ไปทำงาน เมื่อมาอยู่ประเทศไทยนี้ ยังคงทำตัวอย่างเก่า อาหารการกินที่อิรักก็ไม่สมบูรณ์ ที่ว่ากินอาหารไม่สมบูรณ์ ก็คือกินอาหารเหมือนอยู่เมืองไทย คือน้ำพริก มีผัก มีหมูเนื้อนิดหน่อย แต่ต้องทำงานวันละ 10 ชั่วโมง ในการลากเสื่อนนั้น แต่บางคนยังกินเหล้ากลางคืนอีก เพราะฉะนั้น ร่างกายก็รับไม่ไหว ก็เลยตื่นเต้นตกใจว่ามีโรคไอลตา ยิ่งคนที่เป็นโรคหัวใจอยู่แล้วอันตรายมาก ที่ปรึกษาที่

สถานเอกอัครราชทูตซึ่ง คุณวิทยา ยิมเจริญ ท่านกำลังจะ เกษียณอายุในปีนี้ ท่านเป็นโรคเบาหวานและหัวใจ วันหนึ่ง เราไปรับประทานอาหารกลางวันในร้านแห่งหนึ่ง ท่านนั่งข้างผู้ ก้มลงไปเหงื่อนจะผูกเชือกรองเท้า แต่ก้มไปนาน ผิดอะไ สงสัยทำไมท่านผูกเชือกรองเท้านาน ผิดก็เรียกท่าน ท่านไม่ลุก ผิดก็ประคองท่านขึ้น ท่านมีอาการชา น้ำลายฟูมปาก ผิด ก็โทรศัพท์เรียกรถพยาบาลทันที แต่ในภาวะสงคราม รถ พยาบาลไม่มา ระหว่างที่รอรถพยาบาล ท่านพื้นขึ้นมา ผิด ตามท่าน ท่านบอกว่า ท่านไม่รู้ตัว ผิดบอกท่านว่า อย่าขยับ เพราะท่านเป็นโรคหัวใจ มีอาการ stroke และ ผิดพาท่านไป โรงพยาบาลซึ่งมีอยู่ 7-8 ชั้น ผิดยังจำได้ดี ขึ้นไปทีละชั้นมี แต่ทหารบัดเจ็บนั่งกันอยู่เต็มไปหมด ตอนนั้นสงครามกำลัง หนักมาก คนบ้าดเจ็บล้มตายกันเป็นเรื่องธรรมดा จรวดซึ่งปาน- วุธยิงมาจากอิหร่านทุกวัน พอบหมอ หมอกับอกกว่าจะกระตุน หัวใจด้วยไฟฟ้า หลังจากนั้น ก็ขออนุญาติกระ traction พาท่าน กลับกรุงเทพ ผิดก็เดินทางมากับท่านด้วย ท่านกลับมาถึงกรุง เทพฯ รุ่งขึ้นท่านเกิดอาการช็อคและเสียชีวิตในรถ นี่ก็เป็นเหตุ การณ์หนึ่งที่พวกรเร้าข้าราชการสถานทูตในขณะนั้น ตระหนัก เสมอว่า หากอยู่ในประเทศไทยอย่างนั้น สุขภาพต้องแข็งแรง

ที่นี่ก็มานาคุยถึงเรื่องความเป็นอยู่ คุณหน้ายกันต์ถามว่า คุณงานไทยมีชีวิตความเป็นอยู่อย่างไร คุณงานไทยมีแคมป์คน ไทยโดยเฉพาะ สมมติมีคุณงานไทยอยู่ 2,000 คน เขายัง

จ้างพ่อครัวมาให้ บางครั้งคนไทยด้วยกันเองก็โง่พื่น้องตากำๆ ด้วยกัน เค้าเห็นว่าพวknี้พูดภาษาอังกฤษไม่ได้ก็ครับ พวหัว หน้าคนติดต่อที่พูดภาษาอังกฤษได้จะเป็นตัวการที่สำคัญ สมมติ ว่าปกติบริษัทจะให้ค่าอาหารคนงานคนละ 10 เหรียญ วันหนึ่งๆ สำหรับคนงาน 2,000 คน ค่าอาหารก็จะมากถึง 20,000 เหรียญ พวknี้โง่ก็งบเงินส่วนหนึ่ง ทำอาหารเลวๆ เช่นแกงไก่หม้อ หนึ่ง แทนที่จะใส่ไก่ 10 ตัวก็ใส่ไก่แค่ 5 ตัว แล้วก็ใส่ผักลงไปแทน แล้วก็ทำอาหารถูกๆ เช่น ผัดผักบ้าง น้ำพริกบ้าง เป็นเช่นนี้ ทุกวัน พวกรเราที่สถานทูตรรู้เข้าเคยคาดโทษไว้สำหรับพวknี้ ชอบโง่ ถ้าผิดพลาดอย่างนี้อีกหรือได้รับการร้องเรียน ผิดจะ ดำเนินการ ผิดเคยไปถกคุณงานในแคมป์แห่งหนึ่งว่า อยู่กัน ได้หรือที่ต้องกินผักกินแตงกวาทุกวัน พวกรเขาก็ตอบผิดว่า ไม่ ต้องห่วงครับ พวกรเรารสหายมาก พอเสาร์อาทิตย์เราจะออกไป จับปลาในหนองหลังโรงงานจับกบจับเบี้ยดที่มีอยู่มากมายมากกิน เพราคนอาหารไม่กินสัตว์เหล่านี้ ศาสนาริสลามห้ามการรับ ประทานสัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำผิดก็เลยบอกว่าผิดไม่ได้ห่วงเรื่องนั้น ผิดต้องการจะรักษาสิทธิของพื่น้องแรงงานไทยมากกว่า ผิดจะ ยินดีด้วยที่แรงงานไทยไปทดสอบแล้วปลาในลำห้วยหาอาหาร กินเอาตัวรอดได้ แต่หน้าที่ของสถานทูตจะต้องดูแลให้แรงงาน เหล่านั้นได้รับผลประโยชน์อย่างถูกต้อง นี่คือเกร็ดหนึ่งในช่วง ที่ประจำอยู่ที่อิรัก

เมื่อสักครู่คุณพิษณุเล่าให้ฟังว่าแรงงานไทยที่ไปทำงาน

มีเหล้ามีหมูรับประทานด้วยซึ่งขัดกับความเข้าใจเกี่ยวกับประเทศไทย อิรักที่เป็นประเทศที่มีผู้นับถือศาสนาอิสลามถึง 90% การมีเหล้าและหมูรับประทานนั้นขัดต่อหลักปฏิบัติของประเทศไทยอิรักหรือไม่

พิษณุ ผมขอเรียนให้ทราบว่า ในโลกอาหาร วันนี้ มีประเทศที่เคร่งครัดอย่างชาญฉลาดในการเบียร์หรือคุกเวตและมีบางประเทศที่ไม่เคร่งครัดนัก เขาไม่รับประทานสิ่งต้องห้ามเหล่านี้ แต่อนุญาตให้มีได้สำหรับคนที่นับถือศาสนาอื่นอย่างเช่นที่เห็นกันในสหราชอาณาจักรเอมิเรตส์ สำหรับในอิรักมีผู้นับถือศาสนาคริสต์ถึง 10% มีหมูขายในตลาดคริสต์เดียน นอกจากนี้ ยังมีบาร์ ร้านเหล้าให้ดื่มได้

แรงงานหญิงที่เข้าไปทำงานมีบ้างหรือไม่

พิษณุ มีคนที่ไปทำงานเป็นแม่ครัวหรือแม่บ้านทำความสะอาดบ้านแต่น้อย พวกรแรงงานหญิงไปภายนอกบ้านที่บริษัทเหล่านี้

การกินอยู่ของข้าราชการเป็นอย่างไรบ้างจะ

พิษณุ ถ้าท่านไม่เคยอยู่ในสภาพที่มีการขาดแคลนของจำเป็น อาจไม่เคยทราบว่า ภาวะสังคมเป็นอย่างไร คนในประเทศไทยถ้าเป็นรุ่นคุณพ่อคุณแม่เราที่มีอายุ 70 ปีขึ้นไป จะต้องมีประสบการณ์ช่วงสังคมโลกครั้งที่ 2 ในช่วงที่ยา Peng ไม่มีด้วยไม่มี แต่ผมเองนั้นได้ไปเห็นของจริง สัมผัสรายการจริงๆ ทราบว่า ในภาวะเช่นนั้น เป็นธรรมชาติที่เพื่อนบ้านจะมาเคาะประตูเพื่อขอปันไม้ขีด หรือขอนมซักกระป่อง เป็น

ธรรมชาติที่จะมีชาวบ้านมาเคาะประตู ซึ่งพอเปิดประตูออกไปมีผู้หญิงกลุ่มผ้าดำมาขอเงิน เพราะลูกชายไปตายในสงคราม ไม่มีใครเลี้ยงดู สิ่งเหล่านี้ถ้าได้เห็นสักครั้ง จะได้เข้าใจอย่างแท้จริงว่านี่คือผลของสังคม นอกเหนือนี้ยังมีความไม่สงบอื่นๆ อีก เช่น ไฟฟ้าก็ดับเป็นประจำ ตอนนั้น ประเทศเหล่านี้ทำงานกันครึ่งวัน เพราะอากาศร้อนจัด เขาเริ่มทำงานกันตั้งแต่เช้า 7.30-8.00 น. ถึง 14.00 น. และหยุดเลย ทำงาน 6 วันต่อสัปดาห์ วันศุกร์สวัสดิ์ หลังอาหารกลางวันก็จะนอนกันหมดทั้งเมือง เพราะอากาศร้อนจัด และก็ตื่นอีกทีหลังพระอาทิตย์ตก พวกเขาก็จะออกมากินกันตามถนน กินข้าวเย็นประมาณ 22.00 น. เพราะจะนั่ง ถ้าคนอิรักชวนไปกินข้าวเย็นที่บ้าน นั่นหมายถึงกินตอน 4 ทุ่ม เวลาเข้านอนคือ เที่ยงคืนหรือตี 1 点多องตอนไปใหม่ๆ ก็รู้สึกทรมานมากพอสมควร เพราะไม่เคยชิน แต่พออยู่ไปสัก 2 เดือน พอ ก็กล้ายเป็นคนหนึ่งที่นอนกลางวัน เพราะไม่รู้จะทำอะไร อาการมันร้อนจัดมาก

ถ้าไฟฟ้าดับในหน้าร้อนจะทำอย่างไรจะ

พิษณุ ต้องอยู่ในบ้านตลอด อาหารที่เก็บไว้ในตู้เย็นก็จะเสีย ต้องทิ้งเป็นประจำ ที่บ้านพักในอิรักในช่วงที่เป็นสถานการณ์พิเศษ คุณไม่อาจมีเพียงตู้เย็นธรรมชาติเท่านั้น แต่ต้องมีตู้แข็งที่สามารถถอยู่ได้เป็นเดือนๆ เหตุที่ต้องมีไว้ เพราะต้องเก็บอาหารไว้นานๆ เวลาซื้อกับข้าวอย่างที่พูดไว้ว่าเราต้องซื้อเป็นจำนวนมากไว้ก่อน จนผมเองติดนิสัยนี้อยู่จนหลายปีต่อมา

ถึงได้เปลี่ยนนิสัยการซื้อของ

อีกเรื่องหนึ่งที่อยากถ้ามี ก็คือ พิษณุบอกว่าตลาดมีดขายของแพงกว่าร้านค้าของรัฐมากนัก สภาพคนอิรักที่ส่วนใหญ่ยังยากจน ผู้ที่ซื้อของส่วนใหญ่เป็นใคร

พิษณุ เรียนตามตรง ผมเชื่อว่า ก็คือ นักการทูตเกือบทุกคน รวมถึงบริษัทต่างประเทศ เพราะอิรักขาดแคลนเงินตราต่างประเทศ แม้ข้าวของหลายอย่างก็ขาด สำหรับพ่อค้าได้โดยจะมีของขายเกือบทุกอย่าง ถ้าคร่อนใจ ก็ซื้อได้แต่ในราคาก็แพงมาก ก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ เรายังต้องซื้อ ขอให้มีอะไรมาก กิน อย่างผมตอนนั้นมีลูกสาวอายุ 1 ขวบ เมื่อขาดแคลนของใช้จำเป็น เช่น นมผงยี่ห้อที่ลูกสาวผมกินประจำหมดประเทศไทย หรือผ้าอ้อมหมดประเทศไทย ไม่รู้จะทำอย่างไร ก็ต้องไปซื้อที่คูเวต คูเวตนั้นห่างจากแบกแดดประมาณ 700 กิโลเมตร การไปที่นี่เป็นเรื่องโกลาหลมาก เพราะ ประการแรก เราต้องขอนุมัติจากรัฐบาลอิรักก่อน เพราะมีภัยหมายว่า นักการทูตหากเดินทางออกนอกแบกแดดเกิน 25 กิโลเมตรต้องขออนุมัติในช่วงสองครั้ง เมื่อออกเดินทางไป ก็จะต้องผ่านด่านจำนวนมาก หลังจากได้รับใบอนุญาตเดินทางออกนอกประเทศไทย จะต้องถ่ายเอกสารนี้ไว้ ถึงด่านไหนก็แจกรอไปถึงด่านชายแดนที่เรียกว่า สุไส-มานียา จะเจอคิวของผู้คนที่จะออกนอกประเทศไทยจำนวนมาก เหล่านี้เป็นนักการทูตบ้าง คนที่ไปทำงานบ้าง คนต่างชาติเต็มไปหมดกว่าจะผ่านขั้นตอนพิธีการอุกมาก ก็ใช้เวลาอีกชั่วโมงกว่า

เพรำฉะนั้น การเดินทาง 700 กิโลเมตรต้องใช้เวลาเดินทางเต็มวัน ตั้งแต่เช้าถึงค่ำ เรายังจะไปนอนพักที่นั่น ส่วนใหญ่ 2 คืน ซื้อของกินของใช้ต่างๆ เรียกได้ว่าทุกอย่างจ нарรถที่ขับไปนั้น ขาดลับเต็มเพียบไปด้วยเครื่องกระป๋องและของใช้ผมยังจำได้ว่า ตอนจะกลับเมืองไทย ผมจะขายรถคันที่เคยใช้ ตอนล่างรถ ยังเงลับประดุจกระป๋องตกอยู่ใต้ที่นั่งผมเรียกได้ว่าซื้อมาจราจริงๆ ในชีวิตผม ไม่เคยซื้ออาหารในห้างสรรพสินค้ามากเหมือนตอนอยู่ที่อิรัก ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อว่าจะซื้อของตุนอะไรมากมายขนาดนั้น

ทางการคูเวตไม่มีกฎหมายห้ามในการนำของออกประเทศในปริมาณมากๆ

พิษณุ เราเป็นนักการทูต เขาให้สิทธิพิเศษ เพราะเราต้องไปปฏิบัติหน้าที่ ถือเป็นโชคดีอย่างหนึ่ง แต่ก็ยังมีเรื่องที่น่าอันตรายอยู่อีกมาก ที่ขอพูดถึง คือ เส้นทางไปคูเวตจากบาราเข้าไปในคูเวต สองข้างทางนั้นมีแต่ทะเลราย เห็นอูฐป่าที่เร่ร่อนวิ่งกันอยู่ บางวันถ้าโชคดายอาจจะเจอพายุทราย ผู้ที่เดินทางไม่มีหนทางทำอะไรได้ นอกจากจอดเข้าช้างทางเพื่อหลบแล้วรอให้พายุหาย ซึ่งผมก็ไม่กล้ายุด เพราะเป็นช่วงสองครั้ง ก็ต้องทนขับรถต่อไปอีกให้ถึงชายแดน ครั้งหนึ่งเมื่อผมกลับมาถึงผมเจอพายุทราย 1 ชั่วโมงเต็ม พอดีก็อิรักผมต้องเปลี่ยนกระจากหน้า เปลี่ยนไฟทั้งหมด เพราะมันกล้ายสภាទเป็นฝ้าไปหมดแล้ว ทรายมันกัดกระจากที่ใสๆ เป็นฝ้าไปหมด ในหน้าร้อน

การเดินทางในทะเลรายอันตรายมาก เพราะสุดลูกหูลูกตาไม่มีอะไรเลย อากาศข้างนอกสูงถึง 45-50 องศาเซลเซียส ในเวลาที่รถไม่เสียก็สามารถเปิดเครื่องปรับอากาศ แต่ถ้ารถเสียขึ้นมาเมื่อไหร่ แย่แน่ นอกจากจะมีรถผ่านมา ซึ่งในขณะนั้นไม่ค่อยมีการสัญจรเท่าไหร่นัก เรียกได้ว่า น้อยมาก

ในระหว่างทางมีที่ให้หยุดพักบ้างไหมคะ

**พิษณุ น้อยมาก ตอนนั้นประมาณปี พ.ศ.2528-2529
ปั้มน้ำมันมีบ้าง แต่ก็น้อย**

อีกเรื่องหนึ่งที่ยังสังสัยและอยากรู้ถ้ามี คือ เรื่องการแต่งกายของคนอิรัก คนไทยที่เข้าไปอยู่ต้องแต่งกายตามชารอิรักด้วยหรือไม่ การอยู่ในทะเลรายน่าที่จะต้องมีเครื่องแต่งกายพิเศษเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพอากาศแบบนั้น เช่นการใส่ผ้าคลุมกันทราย เป็นต้น

พิษณุ ชาวบ้านจะแต่งกายตามแบบของพวกรเขา สำหรับผู้หญิงจะต้องคลุมผ้าหรืออย่างน้อยคลุมศีรษะ ไม่ต้องปิดหน้าเหมือนสาวชาวซาอุ แต่ต้องคลุมหน้าหรือคลุมไหล่ ผู้หญิงจะคลุมผ้าดำที่เรียกว่า อาบaya สำหรับผู้ชายจะมีผ้าคลุมสำหรับผู้ที่มีฐานะหน่อยจะมีผ้าป่าวนคลุมข้างนอกอีกที ซึ่งจะแบ่งชีวีฐานะของคนได้ สำหรับคนที่ไม่เคยเห็นเครื่องแต่งกายสีดำมาก่อนอาจจะทำให้รู้สึกแปลกๆ ผสมไปถึงวันแรกผสมไปเดินดูถนน ผสมรู้สึกหดหู่มาก ดูเหมือนคนไว้ทุกข์กันทั้งเมืองรวมถึงสังคมด้วย มันทำให้ดูหดหู่ไปหมด

ที่ผมเล่าให้ฟังทั้งหมดเพื่อให้เห็นว่า ภาวะในการทำงานในกระบวนการต่างประเทศนั้น บางคนนึกว่าพวกลำบากที่การทูตหรือข้าราชการกระบวนการฯ เดินยืนอยู่ที่ปารีส ลอนדון นิวยอร์ก โตเกียว แต่จริงๆ แล้ว พวกร้ายอีกมากอยู่ในภาวะอย่างที่ผมเล่าให้ฟังนั้น ขณะนี้ ผมเชื่อว่า พื้นดินประเทศไทยที่เคยอยู่ในอิรักในช่วงนั้น คงอาจจะจำได้ว่า เราเคยทุกข์ยากลำบากด้วยกัน แต่อาจจะคนละสถานะ ท่านไปทำงานพมกไปทำงาน เพียงแต่ผู้ที่ต้องไปดูแลท่าน

สถานทูตอิกหลายแห่ง กีไม่ได้สวยงามนัก บางประเทศไม่มีโรงเรียนให้ลูกบ้างแห่งต้องแยกกันอยู่กับครอบครัวสถานทูตในบางประเทศในตะวันออกกลางอิกหลายประเทศในเอเชียใต้ ข้าราชการของเราต้องประสบความไม่สงบจากสายชีวิตรัก ก็อยู่ห่างไกลมากเช่นในอเมริกาได้ เพราะฉะนั้น พวกร้ายซึ่งเป็นข้าราชการในกระบวนการต่างประเทศจะดูแลพื้นดินคนไทยที่อยู่ในที่ต่างๆ พร้อมจะรักษาผลประโยชน์ของประเทศ ผสมเครียดยินได้ฟังมาว่า ในสมัยก่อนนั้น รุ่นพี่ของเรานิการกระบวนการต่างประเทศลำบากมาก อย่างในประเทศไทยเพื่อนบ้านเรานิสมัยก่อน สภาพความเป็นอยู่ในบางประเทศแร้นแค้น สำหรับผู้ซึ่งอยู่ที่อิรักนั้น ผสมไม่เคยโทรศัพท์กลับบ้านได้เลย แม้ในทางทฤษฎีจะทำได้ก็ตาม แต่ในทางปฏิบัตินั้นส่วนมากสายโทรศัพท์เสีย ในบางครั้งการส่งจดหมายใช้เวลาเป็นปี

ภัยสังคมนั้นเคยมีค่านماถามพมอยู่เสมอว่า กลัวไหม ผมก็ตอบไปว่า กลัวเสี่ยงหายกลัวแล้ว และคิดว่าถ้าເដືອ ໂດນຂີປາວຸຫຼຸມັນຄົງເປັນກາຕາຍທັນທີແລະເຮັກໄດ້ທຳການຍ່າງນີ້ແລ້ວ ຈະເປັນອະໄຣກີໃຫ້ເປັນໄປ ທັນນີ້ພມໄມ້ໄດ້ພຸດເພື່ອໃຫ້ພັງດູດື ພມໝາຍຄວາມຍ່າງນີ້ຈິງຈຸ ຄັ້ງທີ່ພມເຄີຍໄປເຢີມຄົນງານທີ່ແຄມປີໃນຮ່ວງທີ່ກຳລັງຮັບປະການອາຫາຮັນຍຸ່ມີຂີປາວຸຫຼຸມ ຕກຍຸ່ຫ່າງຈາກແຄມປີປະມານຄົ່ງກິໂລ ພມກີເພິ່ນຮູ້ສະຫະີ ຂອງຄວາມນ່າກລັວ ດຶງນັຈະເປັນຂີປາວຸຫຼຸມທີ່ເລີກມາກົດາມຕອນນັ້ນພມໄປກິນຂ້າວກັບຄົນງານໄທຍ ສັນຖີ່ທີ່ພມນັ້ນເປັນບັນທຶກ ເປັນຕີ້ ເຮັດວຽກວ່າ mobile home ຂະນະກຳລັງນັ້ນຮັບປະການອາຫາຮັນນັ້ນ ອາຫາຮເຄື່ອງດື່ມກະເດີນຈາກໂຕະ ຖຸກຍ່າງຮະເນຮະນາດໄປໜົດ ສະເຫຼືອເໜືອນແມ່ນແຜ່ນດີນໄຫວ ຄວາມຮູ້ສີແຮກຄືອ ຄິດຄື່ງຄົນທີ່ຍູ່ທີ່ບັນຈະເປັນອະໄຣຫຼືໄມ່ພຣະໄມ່ຮູ້ວ່າມັນຕກທີ່ໃຫ້ ພມກີເລີຍຮັບກັບບັນຫຼັກ ແຕ່ກີໂໂຄດີທີ່ໄມ້ໃຫ້ບັນພມ ເລາຂີປາວຸຫຼຸມລົງ ເຊັ່ນາທາງຮູ້ບາລີອົກໂດຍກະທຽວການຕ່າງປະເທດຈະເຊີ່ມ ຄະຫະຫຼຸດໄປດູວ່າຂີປາວຸຫຼຸມຕກຕຽງໃຫ້ເພື່ອຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າຝ່າຍຕຽງຂ້າມໄມ່ມີມຸນຫຼີຍໝາຍຮ່ວມຄົ່ງທີ່ພມສະເຫຼືອໃຈທີ່ສຸດແລະໄມ່ເຄີຍລືມ ຄືອ ມີອູ່ວັນທີ່ປະມານ 8 ໂມງເຫຼົ້າ ພມໄດ້ຍືນເສີຍຄຣີນໃໝ່ ສົງສັຍວ່າ ທໍາໄມວັນນີ້ຂີປາວຸຫຼຸມແຕ່ເຫຼົ້າ ເມື່ອໄປທຳການ ປຣກງວ່າ ເຈົ້າທີ່ທ້ອງຄືນຕີ້ງເປັນເລົາທ່ານຫຼຸດແລະທ່ານທີ່ເປັນລໍາມ ດ້ວຍນັ້ນກຳລັງນັ້ນຮ້ອງໃຫ້ຍູ່ພມກີເລີຍຄານວ່າເປັນອະໄຣເຂົາກົບກວ່າ ເມື່ອເຫັນນີ້ຂີປາວຸຫຼຸມທີ່ໂຮງເຮັດວຽກ ມີເຕັກຈຸ ເລີກຈຸ ຕາຍໄປ 200 ດົນ ໃນຕອນນັ້ນພມຮູ້ສີແມ່ນຈະຮ້ອງໃຫ້ໄປກັບເຂົາດ້ວຍ ແລະຮູ້ສີກວ່າ

ຶ່ນຄືອຄວາມທູດໂທດຂອງສົງຄາມ ແຕ່ຂີປາວຸຫຼຸມໄໝຮູ້ວ່າຕກທີ່ໃຫ້ ແຕ່ຖຸກຍິນມາຈາກຫາຍແດນອີ່ຫຮ່ານ ໄນໄດ້ມຸ່ງປໍາເລີງໄປທີ່ໂຮງເຮັດວຽກ ເຮັດວຽກທັງໝົດທີ່ພມເລີມເມາຕັ້ງແຕ່ຕັ້ນຈົນຕຶ້ງທ້າຍຮາຍການນີ້ກີເພື່ອ ຈະບອກວ່າ ໃນເວົາການທຳການໃນກະທຽວການຕ່າງປະເທດ ມີທີ່ສຸຂສົນຍັງ ລຳນາກບັງ ບັງຄົນນີ້ກວ່າກາຮອ່ຍ່າງຕ່າງປະເທດເປັນ ຄວາມສຸຂສົນຍັງເພີ່ມຍ່າງເດືອວ່າ ພວກເຮົາເອງກີພວ້ມທີ່ຈະເສີຍສະພວ້ມທີ່ຈະທຳການໃຫ້ກັບປະເທດຫະໜີ ອຸນຫ້າຍການຕໍ່ເອງກີໄມ່ແນ່ ຈາກຈະຕ້ອງໄປອູ່ໃນປະເທດທີ່ມີສັນກາຮັນພື້ເສຍ ແລະນີ້ກີເປັນເຮັດວຽກເກີຍກັບປະເທດອົກກົກ

ຂອບຄຸນຄຸນພື້ນຖານີ່ ພວກເຮົາທຸກຄົນໃນຫຼານະທີ່ເປັນ ຂ້າຮາຊການກະທຽວການຕ່າງປະເທດກີຄະຈະນີ່ໄມ່ພັນທີ່ຈະຕ້ອງໄປປະກົບຕິຫນາທີ່ໃນທຸກໆ ດ້ວນ ທຸກໆ ຮູບແບບ ເພື່ອທີ່ຈະຮັກໝາ ພລປະໂຍ່ນຂອງຄົນໄທຢູ່ໃນຕ່າງປະເທດ ແລະທີ່ສຳຄັງເຮັກ ຕ້ອງຄຳນີ້ຄື່ງພລປະໂຍ່ນຂອງໝາດໃວ່ໃໝ່ກັບກົດ້ວ່າ ທີ່ຈະ ອົກຈະຝາກພື້ນ້ອງຄົນໄທຢູ່ໃນຕ່າງປະເທດ ຩ້ວຍຜູ້ທີ່ຍູ່ທີ່ນີ້ ແລະມີພື້ນ້ອງຍູ່ໃນຕ່າງປະເທດວ່າເວລາມີເຮັດວອນຫຼືມີປ້ອນຫາຍ່າງໄຮ ສັນເອກອັກຮາຊຫຼຸດ ຮວມຄື່ງສັນກົງສຸລິຫຼູ່ໃນທີ່ຕ່າງໆ ທີ່ມີອູ່ຄື້ງ 80 ແຫ່ງທົ່ວໂລກ ເພວ້ມທີ່ຈະໄຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະຂ້າຮາຊການຂອງເຮົາທຸກຄົນພວ້ມທີ່ຈະໄຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອພື້ນ້ອງໝາວໄທຢາຍຍ່າງເຕັມທີ່ □

ຈາກຮາຍການ “ເລັ່ງສູ່ກັນພັ້ງ ຄວາມທັງໃນຕ່າງແດນ” ດຳເນີນຮາຍການໂດຍ ທ້າຍການຕໍ່ຍະນາລື ອອກອາກາສທາງວິທຸສະພູມຍ໌ ວັນອັນດັບທີ່ 18 ພຸດັນກາມ 2542

ศิลปะวัฒนธรรม

ประเพณีทางตอนในล้านนา

พ
9

ทศานติ์นิกชนอย่างเราๆ มักเชื่อในเรื่องบาป-บุญ คุณ-โทษ นรก-สวรรค์ คนทำบปย้อม ตกนรกถ้าอยากไปเป็นเทวดานางฟ้าบนสวรรค์ ก็ต้องหมั่นทำบุญเข้าไว้ ไม่มีผ้าสัตว์ตัดชีวิต นอกจากนี้ยังต้องทำบุญทำงานอีกด้วย

ทางภาคเหนือ และภาคอีสานแบบหน่องคาย นครพนม มุกดาหาร เชื่อว่ามีการทำบปอย่างหนึ่งที่จะช่วยนำดวง

วิญญาณของผู้ตายให้พ้นจากนรก “ไปสู่สวรรค์” คือ การทำทานตุ้ง

ในหนังสือพจนานุกรมศิลป์ ของ น พ ปaganā (ประยูร อุลชาภะ) กล่าวว่า ตุ้งคือทางภาคเหนือ นิยมทำห้อยลงมา ฝืนหงแบ่งเป็นช่วงๆ ผูกด้ายกับไม้ประดิษฐ์เป็นรูปปลายต่างๆ เป็นทรงทำขึ้นเพื่อบูชาพระ เรียกว่า “ตุ้งชัย” หรือชงไชย มักนิยมติดที่ปลายไม้ไผ่สูงเอาไปปักไว้กางกลางลานวัด หรือมีระนั้น กี๙ เอาไว้ในวิหาร บางที่กี๙ทำด้วยกระดาษล้วนๆ เป็นวัสดุที่ เล枉มากกว่าผ้า บางที่กี๙ทำเป็นตุ้งสามหาง นำขบวนศพไปยังป่าช้า มีความสูงเท่ากับตัวของผู้ตาย

คำว่าตุ้งในภาษาถิ่nl้านนาหมายถึงธงในภาษาไทยกลาง ตรงกับลักษณะของธงประเภทปฏิภาณของอินเดีย คือมีลักษณะ เป็นแผ่นวัตถุ ส่วนปลายแขวนติดกับเสาห้อยเป็นแผ่นยาวลงมา

ตุ้งเป็นสิ่งที่ทำขึ้นเพื่อใช้ในงานพิธีทางพุทธศาสนา ทั้งในงานมงคลและอวมงคลต่างๆ โดยมีขนาดธูปร่าง และรายละเอียดด้านวัตถุแตกต่างต่างๆ แตกต่างกันไปตามความเชื่อและพิธีกรรม ตลอดจนตามความนิยมในแต่ละท้องถิ่นด้วย

จุดประสงค์ของการทำตุ้งในล้านนา ก็คือ การถวายเป็นพุทธบูชา โดยทั้งชาวไทยยวน “ไกลือ” ไ泰เชิน และไหใหญ่ จะถือว่าเป็นการทำบุญอุทิศให้แก่ผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว หรือถวายเพื่อเป็นปัจจัยส่งกุศลให้แก่ตนในชาติหน้า ด้วยความเชื่อที่ว่า เมื่อตายไปแล้วก็จะได้เก็บยืดชีวิตตุ้งขึ้นสวรรค์พ้นจากชุมนรก

บางต่ำรากล่าวว่าเมื่อพญาymเห็นตุ้งที่ทำบุญแล้ว ก็จะให้ขันสารรค์

เรามักจะพบตุ้งที่ชาวบ้านทำถวายวัด ปราภูแขวนไว้ในวิหารโดยเฉพาะจะพบมากในวัดของชาวไทยอีก นอกจากนี้ ก็อาจพบแขวนไว้กับเสาตุ้งปักตรงบริเวณลานวัดด้านหน้าวิหารโดยเฉพาะในงานฉลองหรืองานสมโภชต่างๆ เช่น ในงานปอยหลวง ซึ่งเป็นงานฉลองการก่อสร้าง หรือบูรณะอาคารต่างๆ ในวัด เช่น โบสถ์วิหาร ฯลฯ ก็จะมีการปักเสาไม้ไผ่แขวนตุ้งประดับไว้รอบสิ่งก่อสร้างที่ฉลองนั้น และยังปักเสาตุ้งประดับไว้สองฝากรัตนที่จะเข้าไปสู่วัดเรียงรายเป็นทิวແลาระยะยาวถึง 500 เมตร เป็นสัญลักษณ์ว่ามีงานสมโภชที่วัดแห่งนี้ด้วย

ตุ้งส่วนใหญ่โดยทั่วไปจะมีลักษณะกว้างประมาณ 10-40 ซม. ตามขนาดความกว้างของฟิม (เครื่องสำหรับห่อผ้ามีพื้นเป็นชี๊ด คล้ายหวี สำหรับสอดเส้นด้าย หรือใหม่ใช้กระแทกหรือกระตุกให้ประสานกัน) ส่วนความยาวนั้นไม่แน่นอนอาจจะยาวตั้งแต่ 1-5 เมตร โครงสร้างของตุ้งจะประกอบด้วยส่วนหัว ตัว และหาง โดยมีไม้ไผ่สอดคันเป็นระยะๆ และนิยมตกแต่งด้วยวัสดุต่างๆ เช่น เศษผ้า กระดาษ ใบลาน ฯลฯ เป็นรูปดอกไม้หรือเป็นพุ่มห้อยประดับตลอดทั้งผืน เรียกส่วนที่ห้อยประดับนี้ว่า “ใบไช” ส่วนหัวตุ้งหากแขวนเสาไม้ไผ่ ก็จะนิยมต่อส่วนหัวนี้โดยทำเป็นรูปโครงปราสาท ซึ่งใช้ไม้ฉลุหรือไม้ไผ่ขัดมัดเป็น

โครงแข็งแรง และส่วนหางตุ้งก็จะมีชายตกแต่งด้วยผู้หรืออุบะห้อยระย้า หรือต่่วงน้ำหนักด้วยไม้ไผ่ตัดเป็นปล้องๆ หรือทำเป็นหมอนยัดด้วยฝ้ายก็ได้

ตำนานตุ้ง

ความศรัทธาในアニสิสของกรรมตุ้งมีตำนานที่เล่าขานกันสืบต่อกันมา และjarikในคัมภีร์ใบลาน ตลอดจนในคำขับขานของชาวไทยอีสิบสองปันนา เรื่องกาเพือก หรือตำนานพระเจ้าห้าตน ซึ่งได้แก่ พระกฤษันธะ พระโภกนาคมนะ พระกัสสปะ พระสมณโคดม หรือโโคตมะ และพระศรีอริยเมตไตรยเนื้อเรื่องเน้นคติธรรมด้านความกตัญญูกตเวทีที่มีต่อพระคุณของพ่อแม่ โดยการทำตุ้งเป็นสัญลักษณ์ของการอุทิศส่วนกุศลไปถึงมีเนื้อเรื่องกล่าวถึงพระพุทธเจ้าทั้ง 5 พระองค์แห่งกัพทกับปัจจังลงมาเกิดในห้องแม่กาเพือกเพื่อสร้างบุญกุศลสืบไปนั้นว่า

ยังมีกาเพือกด้วยหันน่องอาศัยอยู่บนตันไม้ไชอกมา 5 พองขนาดออกไปทางกิน ได้เกิดพายุพัดจัด ฝนตกลงมาทำให้เข้าห้องห้าฟองใหญ่ไปตามกระแสน้ำ พอแม่กาเพือกกลับมาไม่เห็นไง ก็เสียใจนสิ้นใจ และได้ไปเกิดในเมืองสารรค์ ไข่ทั้งห้าฟองได้แยกย้ายกันไป มีผู้พบและนำไปเลี้ยง ปราภูว่าไข่ทั้งห้านั้นได้กล้ายเป็นชาดเติบโตมาเป็นหนุ่ม ได้ออกบัวชนสำเร็จโพธิญาณ หันหมดได้มาพบกัน ต่างก็คิดจะทำบุญอุทิศ ให้แก่ผู้ให้กำเนิด ต่างคนจึงต่างทำตุ้งขึ้นตามรูปลักษณ์ของผู้ที่เลี้ยงตนมา คือพระกฤษันธะทำเป็นรูปไก่ พระโภกนาคมทำเป็นรูปนาค พระ

กัสสปะทำเป็นรูปเต่า พระโโคตมะทำเป็นรูปตัววัว และพระศรี-อริยเมตไตรยทำเป็นรูปค้อนสำหรับทุบผ้า ซึ่งเป็นสัญลักษณ์หมายถึงคนซักผ้า หรือแม่ซักใหม แล้วเอาไปถวายเป็นพุทธบูชา แต่กุศลดังกล่าวไปไม่ถึงพ่อแม่ที่แท้จริง แม่ก้าเพื่อกจึงบินมาบอกให้จุดประทีปทำไสเป็นรูปดินกาก จึงอุทิศส่วนกุศลไปถึงได้

เรื่องก้าเพื่อกนี้เป็นตำนานอธิบายที่มาของการจุด放光ประทีป และอธิบายส่วนประกอบของตุ่งว่ามีความหมายถึงพระพุทธเจ้า 5 พระองค์ ดังนี้

- หัวตุ่งคือไม้ซักผ้า แทนคนซักผ้าคือพระศรี-อริยเมตไตรย
- รูปไก่และส่วนบนของตุ่ง แทนไก่หรือพระกุสันธะ
- รูปนาคหรือลำตัวส่วนที่ยาวที่สุดของตุ่ง และใบไช คือส่วนห้อยประดับที่ทำเป็นรูปตุ่งเล็กๆ แทนนาค หรือพระโภ加คมนะ
- ลวดลายตารางเกล็ดเต่า หรือลวดลายรูปสี่เหลี่ยมข้าวหลามตัด แทนเต่า หรือพระกัสสปะ
- หมากตัววัวหรือลูกกลมประดับตุ่ง แทนวัวหรือโโคตมะ

ด้วยคติความเชื่อในทางพุทธศาสนา เรายังพบตุ่งมากมายหลายชนิดทำด้วยวัสดุต่างๆ ออยู่ตามวัดในล้านนา ตุ่งมีหลายชนิด ซึ่งนอกจากจะทำด้วยผ้าใบและผ้าที่บีบแล้ว ยังมีทำด้วยกระดาษ พลาสติก ไม้ และโลหะ เช่น สังกะสี ทองเหลือง

มีขนาดต่างๆ กัน บางที่ทำด้วยไม้แกะสลักอย่างถาวร เรียกว่า “ตุ่งกระดัง” บางทออด้วยผ้าอย่างวิจิตร สำหรับวันถวายตุ่งนั้น ชาวบ้านนิยมกระทำกันในวันพญาวันซึ่งเป็นวันสุดท้ายของเทศกาลสงกรานต์

ตุ่งผ้าทอส่วนใหญ่จะนิยมใช้ผ้าฝ้ายสีขาว มีลวดลายขิดสีดำและแดงเป็นเส้นพุ่ง แต่บางผืนก็อาจเป็นตุ่งสีแดงโดยมีเส้นพุ่งหลากระดับ เช่นมีสีเขียว สีเหลือง สีขาว สีดำ เป็นต้น และในปัจจุบันก็มีการใช้วัสดุเส้นใยสมัยใหม่ทอ ทำให้เกิดสีสันหลากหลายสีเพิ่มขึ้นอีก

ตุ่งชัย

จะใช้ผ้าແບບ ซึ่งใช้ได้ทั้งผ้าทีบและผ้าใบ หรืออาจทำด้วยกระดาษ กว้างประมาณ 8-12 นิ้ว ยาวประมาณ 3-4 เมตร ถือว่าຍิ่งยา ยิ่งได้รับอนิสงส์มาก มีไม้ไผ่อันเล็กๆ พาดขวางลำตัวเพื่อไม่ให้พันตัวเอง ถ้าเป็นผ้าทอหั้งผืน อาจทอแบบตุ่งทีบมีลวดลายต่างๆ เช่น ลายเจดีย์ ลายปราสาท เป็นต้น หรืออาจทอเฉพาะที่ข้อ กว้างประมาณ 1 นิ้ว นอกนั้นปล่อยให้ยาว เห็นแต่ฝ้ายเส้นยืน

ตุ่งของชาวไทยซึ่งเป็นตุ่งทอด้วยเทคนิคการขิดและจากลักษณะลวดลายบนผ้าตุ่งจะคล้ายคลึงกับลายขิดและจากบนผ้าเช็ด (ผ้าพาดบ่า) แต่จะมีโครงสร้างสำคัญคือส่วนล่างสุดนิยมทอเป็นรูปปราสาทรายล้อมด้วยรูปตันไม้ ดอกไม้ นก คน ช้าง ม้า ฯลฯ และรูปสิ่งของเครื่องใช้บางอย่าง เช่น น้ำตัน ขันดอก

เป็นต้น ปราสาทนี้มักจะบรรทุกอยู่บนเรืออันเป็นพาหนะที่จะนำปราสาทและสิ่งของเครื่องใช้ไปยังโลกแห่งวิญญาณ ส่วนของรูปปราสาทนี้จะมีช่วงความยาวมากกว่าช่วงอื่นๆ ซึ่งคั่นด้วยการสอดไม้ไผ่เป็นช่วงๆ ไป ลวดลายในช่วงบนขึ้นไปนั้นอาจจะเป็นรูปเรือ ช้าง ม้า หงส์ นาค ดอกไม้ ต้นไม้ ฯลฯ หรืออีกลักษณะหนึ่งก็คือ ตุ่งที่มีเฉพาะส่วนของรูปปราสาทตรงส่วนหน้างานนี้ ส่วนด้านบนขึ้นไปจะเป็นเพียงฝ้ายเส้นยืน คั่นด้วยไม้ไผ่เป็นช่วงๆ โดยอาจมีการทอเป็นผืนผ้าและมีลวดลายแฉลีกๆ สลับเป็นช่วงๆ ก็ได้ ซึ่งรูปแบบอย่างหลังนี้เรียกว่า “ตุงใบ”

คำว่า “ตุงใบ” ยังใช้เรียกตุ่งอีกลักษณะหนึ่ง คือตุ่งที่ใช้เส้นฝ้ายสีขาวมัด หรือถักเป็นรูปแบบต่างๆ บางแบบคล้ายๆ กับการซักไขของแมงมุม โดยมีไม้ไผ่สอดเป็นโครงยึดเป็นช่วงๆ แล้วตกแต่งด้วยวัตถุเป็นรูปดอกไม้หรือพู่ห้อยให้ดูสวยงามยิ่งขึ้น ตุ่งชนิดนี้จะพบทำกันในกลุ่มคนไทยทั่วไป

นอกจากตุงใบและตุงที่เป็นผ้าทอลวดลายต่างๆ แล้ว ยังมีตุงที่ใช้กรรมวิธีผลิตแบบง่ายๆ คือใช้ผ้าสีแดงหรือขาวตัดให้มีขนาดยาวตามรูปแบบตุ่ง และใช้กระดาษทองตัดหรืออนุ เป็นลวดลาย ทากาว ติดลงบนผ้าให้เกิดลวดลายแล้วตกแต่งด้วยพู่ห้อยต่างๆ อีกทีหนึ่ง นอกจากนี้ในปัจจุบันยังมีการนิยมห่อผ้าตุงเป็นสีงชาติไทย คือสีแดง สีน้ำเงิน สีขาว ซึ่งเป็นลักษณะตุงแบบใหม่ด้วย

ตุงบอก

ตุงรูปกระบวนการ โครงสร้างในทำด้วยไม้ไผ่ขาดเป็นวงกลมลักษณะแบบกระบวนการไม้ไผ่ ความยาวประมาณ 7, 9, 11 ท่อน เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 8 นิ้ว รอบๆ โครงจะหุ้มด้วยผ้า ทั้งผ้าดิบ ผ้าโปรด ผ้าดอก ผ้าไย หรือกระดาษ ทำเป็นห่อนๆ เมื่อันตุงชัย ตรงข้อมือการประดับให้สวยงาม ร้อยอุบะชาย ด้านล่าง

ส่วนตุงบอกอีกอย่างจะใช้ไม้เขี้ยวประมาณ 10 ซม. กว้างประมาณ 10 ซม. ใส่ข้าวเปลือก ข้าวสาร และใส่ทรัพยากร่วนปนอยู่กับตุงเหล็กตุงทอง

ตุงพระบด

ลักษณะเป็นผืนผ้าใบหรือกระดาษรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า มีขนาดต่างๆ ส่วนมากประมาณ 80+100 ซม. มักเป็นรูปพระพุทธรูปประทับนั่ง กรอบหงส์ด้านขึ้นด้วยไม้ ใช้แขนประดับผนังด้านหลังพระประธานหั้งสองข้างในโบสถ์

ในวัฒนธรรมผู้ไทยแบบมุกด้าหาร ยังมีตุง 16 ชั้นฟ้า 15 ชั้นดิน ซึ่งนอกจากจะใช้เป็นเครื่องตกแต่งธรรมาสน์แล้ว ยังใช้เป็นเสมือนบันไดของการทำทาน กล่าวคือ ตุง 16 ชั้นฟ้า มีลักษณะเป็นผ้าฝ้ายขาว สี่เหลี่ยมจตุรัส รวม 6+6 นิ้ว ปักลายสวยงาม สำหรับวิญญาณทั้งหลายในชั้นฟ้าลงมารับส่วนบุญในขณะที่ตุง 15 ชั้นดิน ใช้ผ้าฝ้ายขาวเป็นทรงกลม ขอบตรึงด้วยโครงไม้ไผ่ มีเส้นด้ายร้อยเรียงแต่ละชั้นเหมือนโนบายจาก

ชั้นใหญ่ เส้นผ่าศูนย์กลางร้า 6-8 นิ้ว ไปจนถึงเล็กสุด 1-1 1/2 นิ้ว เพื่อให้กุติฟิทอยู่เบื้องล่างได้อาศัยตุ้งเป็นบันไดขึ้นมารับส่วนบุญ

ยังมีตุ้งอีกประเภทหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับพิธีศพโดยตรงได้แก่ ตุ้งสามหาง ซึ่งเป็นตุ้งข้าวมีสามแฉก ทำด้วยผ้าดิบสีขาวหรือกระดาษสา กว้างประมาณ 35 ซม. ยาวประมาณ 100 ซม. ปลายมี 3 แฉก ใช้นำขวนแห่ศพไปสุสาน โดยคนถือตุ้งห้มหันหลับไปดูข้างหลัง เมื่อไปถึงป่าช้าจะปักไว้ใกล้กับเชิงตะกอน เชื่อว่าการถือธงข้าวนำหน้าศพเป็นการยอมต่อมัจจุราช ส่วน 3 แฉกหมายถึงพระรัตนตรัยที่นำวิญญาณของผู้ตายไปสู่สุคติ

ตุ้งสามหางยังเหมือนเป็นเครื่องแสดงให้ทราบว่า ขบวนศพกำลังจะผ่านมาทางนี้ ทางไสยศาสตร์เชื่อกันว่าทางตุ้งหางกลาง ถ้านำมาลงคากาเป็นผ้ายันต์ เก็บไว้กับตัว จะทำให้หญิงหลงรัก และถ้าเอาไปเช็คหัวให้น้ำไก่ชน ไก่ชนตัวนั้นจะชนก่ง

แต่ถ้าเป็นศพที่ตายผิดปกติ เช่น ตายเพราะอุบัติเหตุ จะใช้ตุ้งแดง ลักษณะคล้ายตุ้งชัย แต่เป็นสีแดง กว้างประมาณ 1 ศีบ ยาวตั้งแต่ 30 ซม. จนถึง 2 เมตร หัวและหางแหลม ใช้ปักบริเวณที่ตาย แล้วก่อเจดีย์รายเท่ากับอายุของผู้ตาย พร้อมกับปักซ่อนอยู่ในเจดีย์รายให้ครบ

มีตุ้งอีกประเภทหนึ่งที่ชาวล้านนานิยมสร้างถาวรวัด คือ ตุ้งเหล็ก (ตุ้งสังกะสี) และตุ้งทอง (ตุ้งทองเหลือง) ตุ้งชนิดนี้จะ

มีส่วนฐานทำด้วยไม้แกะสลัก หากเป็นแบบของชาวไทยใหญ่ ในแบบแม่ร่องสอนจะทำเป็นรูปเรือ มีขนาดประมาณ 2 ฟุตครึ่ง มีรูปคนและรูปพายทำด้วยสังกะสีหรือทองเหลืองติดอยู่ และมีตุ้งตั้งอยู่ในเรือ ส่วนตุ้งเหล็ก ตุ้งทองที่พบทั่วไปในล้านนาจะมีฐานเป็นไม้ ทำเป็นแบบเสาตั้งขนาดสูงประมาณ 1 ฟุต แขวนด้วยตุ้งขนาดเล็กๆ ซึ่งทำด้วยสังกะสีหรือทองเหลืองตัดเป็นแผ่นรูปตุ้งคล้ายรูปคน จำนวนของตุ้งที่แขวนไม่แน่นอน แล้วแต่ตั้งประสงค์ของผู้ทำการ ตุ้งชนิดนี้ในบางท้องถิ่น เชื่อว่าจะทำอุทิศให้แก่ผู้ที่ตาย เพราะอุบัติเหตุเก่านั้น ใช้วางหรือตั้งบนโลงศพ

นอกจากนี้ ก็ยังมี “ตุ้งก้าติง” ซึ่งใช้ในพิธีสืบชาติ “ตุ้งสิบสองราชี” นิยมใช้ปักเจดีย์รายในวันสงกรานต์ ในพิธีทานใจบ้าน “ตุ้งตะขاب” ใช้ในงานแห่กฐิน アニสงส์ทานตุ้งアニสงส์ของตุ้ง

アニสงส์ของตุ้ง

ในคัมภีร์ใบลานเรื่องアニสงส์ทานตุ้ง ฉบับวัดบ้านแย่นต. บ้านแย่น อ.ดอยเต่า เชียงใหม่ ได้กล่าวว่าพระเจ้าปเสนที-โภคโลราชฯ ได้ตั้งปุจจาตามพระพุทธองค์ว่า การสร้างตุ้ง 3 ชนิดถาวร เป็นพุทธบูชาannให้อานิสงส์อย่างไร พระพุทธองค์ได้ทรงอธิบายว่า ผู้ใดทำตุ้งขาว ตุ้งแดง ตุ้งเหลือง ก็ย่อมจะได้ไปเกิดยังทวีปต่างๆ กัน ได้แก่ อุตรกuruทวีป อเมรโโคyanทวีป และชุมพุทวีป (ซึ่งเป็นทวีปในคติความเชื่อของคนโบราณมีทั้งหมด 4 ทวีป รวมทั้งบูรพิเทหทวีป) ประกอบด้วยเดช ปัญญา

ยศศักดิ์ หางตุ้งนั้นเมื่อกวัดแก่วงไปทางทิศทางใด ก็จะให้ผลบุญเป็นช้าง ม้า รถ บริวาร แก้ว 7 ประการ ฯลฯ

ในคัมภีร์ใบลานเรื่องอานิสงส์ท่านตุ้ง ฉบับวัดแม่ตั้ง ต.แม่พริก ลำปาง ก็กล่าวถึงอานิสงส์การสร้างเสาตุ้งและเสาหงส์บูชาพระพุทธเจ้าว่า จะได้ผลบุญพันจากอบายภูมิ ไปเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ หางตุ้งที่กวัดໄกวนในยามลมพัด หากพัดໄกไปทางทิศตะวันออก ผู้สร้างตุ้งก็จะได้เป็นจักรพรรดิราช หากพัดไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ จะได้เป็นมหาเศรษฐี พัดไปทางทิศใต้ จะได้เป็นเทวดาชั้นมหาราชิก พัดไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้จะได้เป็นพระยาประเทศราช พัดไปทิศตะวันตกจะได้เป็นพระยาปัจเจกโพธิญาณ หากพัดไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ จะได้ทรงปีกหงส์สาม พัดไปทิศเหนือจะได้เป็นท้าวมหาพรหม พัดไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือจะได้เป็นสมเด็จพระอมรินทรราชิราช หากพัดลงด้านล่างจะได้เป็นใหญ่ในโลกนี้หากพัดขึ้นไปบนอากาศจะได้เป็นพระพุทธเจ้าองค์หนึ่ง และได้พบพระศรีอาริยเมตไตรย

ในคัมภีร์ใบลานเรื่อง อานิสงส์ตุ้งเหล็กตุงทอง ฉบับวัดสันขวาง ต.น้ำแพร่ อ.พร้าว เชียงใหม่ และฉบับวัดดอยแดง ต.ส่งบ้าน อ.ดอนสะเก็ด เชียงใหม่ ได้อธิบายถึงคติการทำตุ้งที่ทำด้วยวัสดุต่างๆ ว่า สัมพันธ์กับเรื่องทศชาติ และพระพุทธเจ้า ดังนี้

ตุ้งดิน	= เตเมีย
ตุ้งทราย	= ชนก
ตุ้งไม้	= สุวนสนสาม
ตุ้งจีน (ตะกั่ว)	= เนมิราช
ตุ้งเหียก (ดีบุก)	= มโหรสถาน
ตุ้งเหล็ก	= ภูริทัต
ตุ้งทอง (ทองเหลือง)	= จันทกุมา
ตุ้งข้าวเปลือก	= นารหะ
ตุ้งข้าวสาร	= วิชรบัณฑิต
ตุ้งเงิน	= เวสสันดร
ตุ้งคำ	= สิทธัตถะ

จากคติความเชื่อเหล่านี้ จึงทำให้เราได้พบรูปหลักษณ์ของตุ้ง เป็นพุทธศิลป์สำคัญในวัดต่างๆ ของล้านนาอย่างหลากหลาย เมื่อจันทร์ทั้งปัจจุบัน ตุ้งก็ยังมีหน้าที่สำคัญผูกพันกับความศรัทธาของชาวล้านนา นอกจากนั้น ก็ยังมีหน้าที่ใหม่เพิ่มเข้ามา ได้แก่ การแห่แห่นหรือการประดับประดาเพื่อเฉลิมฉลองงานการท่องเที่ยว ตลอดจนได้มีการพัฒนารูปแบบที่ยิ่งใหญ่อลังการมากขึ้นไปอีก ดังเช่น การแห่ตุ้งพันวาในขบวนแห่สลุงหลวงที่ลำปาง และในขบวนแห่ต่างๆ ที่เชียงราย เป็นต้น

จากรายการ “มรดกไทย” ดำเนินรายการโดย สุวรรณ พองสมุทร ออกอากาศทางวิทยุสรัญ辱มย์ วันศุกร์ที่ 23 เมษายน 2542

การค้าโลก

WTO

ก องค์การค้าโลก (World Trade Organization) มีพัฒนามาจากความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า หรือแกตต์ (General Agreement on Tariffs and Trade : GATT) ซึ่งเป็นสนธิสัญญาการค้าหลายฝ่ายซึ่งมีผลบังคับใช้มาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1948 โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญคือ การกำหนดกฎเกณฑ์การค้าระหว่างประเทศเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมส่งเสริมการค้าเสรีและมีเสถียรภาพ อันจะส่งผลต่อการเจริญเติบโตและการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศต่างๆ ของโลกโดยส่วนรวม

ความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า (GATT) เป็นสนธิสัญญาที่เกิดขึ้นหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งในขณะนั้นประเทศต่างๆ เกือบทั่วโลกประสบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ สหรัฐอเมริกาในฐานะเป็นมหาอำนาจทางด้านเศรษฐกิจจึงคิดหาวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยเสนอให้จัดระบบเศรษฐกิจโลกเสียใหม่ด้วยการนำเอาระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยมมาใช้ นั่นคือ ให้ประเทศต่างๆ ดำเนินนโยบายทางเศรษฐกิจในลักษณะที่ปล่อยให้ตลาดเป็นผู้กำหนดราคานิค้า โดยที่รัฐจะพยายามไม่เข้าไปแทรกแซงในเรื่องการแลกเปลี่ยน การเคลื่อนย้ายบริการ การเคลื่อนย้ายทุน และการเคลื่อนย้ายบุคคล สหรัฐฯ เชื่อว่าหากแต่ละรัฐลดการแทรกแซงหรือพยายามลดการแทรกแซงให้น้อยที่สุด ก็จะมีผลทำให้ตลาดการค้าระหว่างประเทศเป็นตลาดที่เสรี ปราศจากอุปสรรคใดๆ อันเป็นวิธีการหนึ่งที่จะทำให้ภาวะเศรษฐกิจโลกบรรเทื่องขึ้น

ด้วยเหตุนี้ สหรัฐฯ จึงได้เสนอ “ข้อเสนอในการขยายการค้าและการจ้างแรงงานของโลก” ในรูปของร่างกฎหมายองค์การระหว่างประเทศว่าด้วยการค้า (International Trade Organization ITO) ในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2489 ภายใต้การนำของคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และจัดให้มีการประชุมระหว่างประเทศเป็นครั้งแรกณ กรุงลอนדון ในปี 2489 ในปีต่อมา ก็ได้มีการประชุมณ กรุงเจนีวา และที่กรุงอาવานา (Havana) ประเทศคิวบา ในปี 2490 ในที่สุด ก็ได้มี

การยอมรับร่างของ ITO แต่ยังไม่มีผลบังคับใช้ตามกฎหมาย จนกว่าจะมีการให้สัตยาบันเกินกว่าครึ่งหนึ่งของรัฐที่ลงนาม เป็นภาคีสมาชิก

มีรัฐบาลที่ลงนามในกฎบัตรระหว่างประเทศ 53 รัฐ ซึ่งรัฐเหล่านี้มีเจตนาร่วมกันที่จะก่อตั้ง ITO เพื่อให้เป็นทบทวนการขานัญพิเศษแห่งสหประชาชาติ ที่จะกำหนดข้อตกลงว่าด้วยการพิกัดอัตราภาษีศุลกากรและการค้าผลิตภัณฑ์ขั้นปฐม

แต่สหรัฐฯ ซึ่งเป็นตัวจัดสำคัญในการก่อตั้ง กลับไม่ได้ สัตยาบันดังกล่าวด้วยเหตุที่ว่า รัฐสภารอเมริกันในขณะนั้นได้เปลี่ยนแปลงนโยบายทางการค้าจากเสรีนิยมมาใช้นโยบายคุ้มกัน เพราะฉะนั้นจึงมีผลทำให้การก่อตั้ง ITO มีอันต้องล้มเลิกไป

อย่างไรก็ตาม แม้การจัดตั้ง ITO จะไม่ประสบความสำเร็จ แต่ความต้องการที่จะร่วมมือกันสร้างข้อตกลงพหุภาคีเพื่อลดหรือเลิกข้อจำกัดด้านการค้าระหว่างประเทศมีมากขึ้น ดังนั้น จึงได้มีการนำเอาส่วนที่ 4 ของกฎบัตรกรุงฮาเวนาที่ได้ร่างขึ้นตั้งแต่ครั้งการประชุมที่เจนีวา พ.ศ. 2490 ว่าด้วยความตกลงทั่วไปเกี่ยวกับพิกัดอัตราศุลกากรและการค้า มาแก้ไข และทำให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ในที่สุด ก็ได้กล้ายมาเป็นข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้าหรือ แกตต์ ซึ่งในขณะนี้มิได้เป็นองค์กรที่ขึ้นกับสหประชาชาติ เป็นเพียงข้อตกลงระหว่างรัฐบาลของประเทศสมาชิกเกี่ยวกับการกำหนดข้อผูกพันที่รัฐบาลแต่ละ

ประเทศต้องยึดถือปฏิร่วมกัน โดยมีประเทศภาคีจำนวน 23 ประเทศ ร่วมลงนามในสนธิสัญญาเมื่อวันที่ 30 ตุลาคม 2490 และเริ่มมีผลบังคับใช้ตั้งแต่ วันที่ 21 มกราคม 2491 โดยมีสถานภาพเป็นองค์กรระหว่างประเทศอิสระ ในระบบสหประชาชาติ และโดยพฤตินัยแล้วถือว่า แกตต์เป็นทบทวนการขานัญพิเศษของสหประชาชาติ

ความตกลงของแกตต์มีวัตถุประสงค์ในการส่งเสริม การค้าโลกให้ดำเนินไปโดยเสรี และบนพื้นฐานที่มั่นคง เพื่อ ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และการพัฒนาของประชาชาติ ต่างๆ บนพื้นฐานดังต่อไปนี้

- ประเทศภาคีทั้งหมดมีพันธกรณีที่จะปฏิบัติต่อประเทศภาคีอื่นๆ โดยเท่าเทียมกันเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์ยิ่ง (Most Favoured National Treatment : MFN) โดยไม่มี การเลือกประดิบติ (non-discrimination) ต่อประเทศใดประเทศหนึ่งเป็นการเฉพาะ ในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมและภาษีศุลกากร

- การปกป้องอุตสาหกรรมภายในประเทศสามารถกระทำได้โดยมาตรการทางด้านภาษีศุลกากร (protection through) โดยไม่มีการจำกัดปริมาณสินค้านำเข้า (quantitative restriction) อย่างไรก็ตาม มีข้อยกเว้นการจำกัดปริมาณสินค้านำเข้าสามารถกระทำได้เฉพาะในบางกรณีสำหรับประเทศที่กำลังมีปัญหาดุลการค้าหรือดุลการชำระเงิน

- ประเภทภาคีจะเจรจาเพื่อแลกเปลี่ยนข้อลดหย่อน และผูกมัด (binding) อัตราการเข้าที่จะเรียกเก็บจากสินค้านำเข้า

- ขอต่อแก่ต์เมื่อได้รับความเสียหายอันเกิดจากการดำเนินการของประเภทภาคีอื่นๆ ทั้งนี้ เพื่อให้การยุติข้อขัดแย้งอย่างเป็นธรรม การยุติข้อขัดแย้งส่วนใหญ่มักจะกระทำโดยการตกลงกันเองระหว่างประเภทภาคีที่เกี่ยวข้อง หรือขอให้แก่ต์ตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาข้อพิพาทดังกล่าวอย่างไรก็ตาม ในระยะหลังๆ ประเภทภาคีได้นำมาใช้รือขอให้คณะกรรมการตีตั้งคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ (panel of experts) เพื่อสอบสวนข้อพิพาทและเสนอข้อยุติต่อคณะกรรมการ หรือคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องในแก่ต์

บทบาทของแก่ต์แบ่งออกเป็นบทบาทใหญ่ๆ ได้ดังนี้

1. บทบาทในการลดอุปสรรคทางการค้าระหว่างประเทศทางด้านภาษีศุลกากรและมิใช้ภาษีศุลกากร โดยได้จัดให้มีการเจรจาการค้าหลายฝ่ายเพื่อลดอัตราการค้าสำหรับสินค้านำเข้าและอุปสรรคทางการค้าอื่นๆ ลง รวมทั้งสิ้น 8 รอบ ได้แก่ ปี 2490 (ที่นครเจนีวา) ปี 2492 (ที่เมืองแอนเนสซี ฝรั่งเศส) ปี 2494 (ที่เมืองทอร์เก้ อังกฤษ) ปี 2502 (ที่นครเจนีวา) ปี 2503-2504 (ที่นครเจนีวา เรียกว่า รอบดิลเลียน) ปี 2507-2510 (ที่นครเจนีวา เรียกว่า รอบเคนาดี) ปี 2516-2522 (ที่กรุงโตเกียว เรียกว่า รอบโตเกียว) และปี 2529-2533 (ที่

เมืองปูนตาเดล เอสเต เรียกว่า รอบอุรุกวัย)

2. บทบาทในการเป็นเครื่องมือulatoryฝ่ายที่ใช้ร่วงกฎข้อบังคับสำหรับการค้าระหว่างประเทศ นอกจากบทบัญญัติแม่นบทแล้ว ได้จัดระบบการค้าสินค้าเฉพาะอย่างขึ้น ซึ่งขณะนี้มี 4 อย่างคือ เนื้อโโค สิงห์ นมเนย และเครื่องบินพลเรือน และได้จัดให้มีประมวลความประพฤติสำหรับการใช้มาตรการทั้งทางด้านภาษีศุลกากรและมิใช้ภาษีศุลกากรขึ้น ได้แก่ การใช้เงินอุดหนุน และภาษีตอบโต้การต่อต้านการทุ่มตลาด การประเมินภาษีศุลกากร การจัดซื้อโดยรัฐ อุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า และการอนุญาตนำเข้า

3. บทบาทในการเป็นเวทีสำหรับการแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น การหารือ การเจรจา การไกล่เกลี่ย และการยุติข้อพิพาท เมื่อเกิดปัญหาหรือกรณีพิพาททางการค้าระหว่างกันไม่ว่าจะเป็นสองฝ่ายหรือหลายฝ่าย แก่ต์จะจัดเตรียมกลไกสำหรับการแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นหรือ เจรจา รวมถึงการไกล่เกลี่ย และยุติข้อพิพาท โดยให้ประเทศที่จะเมิดกฎข้อบังคับของแก่ต์ แก่ในนโยบายหรือมาตรการให้สอดคล้องกับบทบัญญัติของแก่ต์ต่อไป ทั้ง การตัดสินเรื่องอื่นๆ จะถือมติเอกฉันท์ ยกเว้นในบางกรณีที่ถือมติ 2 ใน 3 โดยประเภทภาคีแต่ละประเทศจะมีคะแนนเสียง 1 คะแนน

นอกจากนี้ เมื่อเกิดวิกฤตภัยทางเศรษฐกิจ และความกดดันจากการใช้มาตรการคุ้มกัน แก่ต์ก็ได้จัดให้มีการ

ประชุมระดับรัฐมนตรีขึ้นเพื่อแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นและปรึกษาหารือเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว และกำหนดแผนการดำเนินงานให้การค้าระหว่างประเทศเป็นไปโดยเสรี

นับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2538 เป็นต้นมา องค์การการค้าโลก (WTO) ได้เข้าแทนที่แก๊ตต์ โดยครอบคลุมทั้งในด้านการค้าและบริการ ทรัพย์สินทางปัญญา และสินค้าทางการเกษตร รวมทั้งสิ่งทอ เพื่อพัฒนาความร่วมมือระหว่างประเทศในการเปิดตลาดการค้า และการเจรจาต่อรองในหมู่สมาชิก รวมทั้งจะหาทางแก้ไขปัญหาทางการค้าต่างๆ สมาชิก WTO ประกอบด้วยอดีตสมาชิกของแก๊ตต์แต่เดิม สำหรับประเทศไทยที่สมควรเป็นสมาชิกใหม่จะต้องได้รับคะแนนเสียง 2 ใน 3 ของสมาชิก WTO

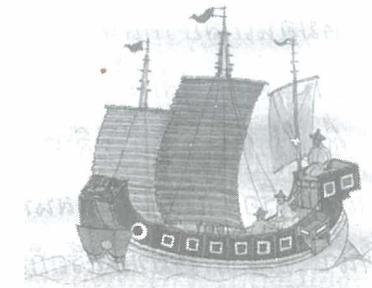
จะมีการประชุมคณะกรรมการผู้แทนระดับรัฐมนตรี ประเทศสมาชิกอย่างน้อยทุกๆ 2 ปี เพื่อหารือในเรื่องนโยบาย กิจกรรม และทิศทางในอนาคตขององค์กรรวมทั้งการแต่งตั้งผู้อำนวยการ □

ข้อมูลจาก *International Business Law and Its Environment* โดย Richard Schaffer, Beverley Earle และ Filiberto Agusti เอกสารแก๊ตต์ ของ กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์ และสหประชาชาติกับการเมืองและการพัฒนา โดย นานพ เมธประยูรทอง

สัมภาษณ์

การต่อสู้และฟันฝ่าของคนหล้ายชั่วอายุจนมาเป็น หวังหลี

ลัมกากาน

คุณหญิงจำنجศรี รัตนนิน (หาญเจนลักษณ์)
ข้อนน่าวาสุ่ท่าชีวิต

ประภัสสร เสวิกุล

“ ชื่อ ดุจนาวากลางมหาสมุทร เกิดขึ้นเมื่อได้ เขียนเรื่องไปไกลแล้ว ความพยายามในการ ลำดับเหตุการณ์ต่างๆ ที่ได้ค้นพบเกี่ยวกับ บรรพบุรุษ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกแจ่มชัดว่า ชีวิตดำเนินไปในวิถี

ของเวลาแต่ละนาทีเหมือนเกลี่ยเวลาลิ้นที่เกิดขึ้นแล้วก็หายไปไม่เหลือให้จับต้องได้อีก ความรู้สึกนี้ชวนให้นึกเลยไปเบรียบเทียบกับเรื่อสำغا ซึ่งบรรพบุรุษห่วงหลีเคยใช้เดินสมุทร ได้ก็หิวอักปัตตันเรือเป็นผู้นำเรือสำغاไปในเส้นทางที่ตนเลือก แต่เมื่อพายุบ้าฟ้ากระหน่ำ ชะตากรรมของเรือก็มิได้เกิดขึ้นอยู่กับฝีมือได้ก็งแต่อย่างเดียว บางครั้งได้ก็งเอง ก็คงรู้สึกถึงความอ้างว้างเดียวดายในขณะที่เรือลอยลำอยู่กลางมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ มองไปทางไหนก็ยังไม่เห็นผู้

(จากคำนำ “ดูจนาวากลางมหาสมุทร”)

ก่อนอื่นขอเรียนคุณหญิงเกี่ยวกับที่มาของหนังสือเล่มนี้

คุณหญิง ที่มา หมายความว่าทำไม่ถึงได้เขียนเรื่องนี้เช่นไรคะ ก็เป็นความจำเป็นนะครับ เพราะว่า ตอนที่ญาติผู้พี่ของดิฉัน คุณสุวิทย์ ห่วงหลี เสียชีวิต ดิฉันเป็นคนเดียวในเครือญาติที่เป็นคนเขียนหนังสือ ก็เลยรับหน้าที่เขียนหนังสืองานศพมาโดยปริยาย ตอนต้นไม่ได้นึกว่าจะทำหนังสือประวัติของตระกูลเลยคิดว่าจะทำหนังสือภาพ ธุรกิจของห่วงหลี ปัจจุบันเทียบกับภาพเก่าๆ เพราะว่าเราเป็นตระกูลที่มารอยู่เมืองไทยนานมากเกินกว่า 130 ปี เพราะฉะนั้นจริงๆ แล้วพอล้มมือทำกิจภาพเก่าไม่ได้ ซึ่งมีอยู่น้อยมาก จึงกระทั่งทำหนังสือภาพไม่ได้ และด้วยความตกใจเพราได้เจอกับไปพร้อมกับตอนเพาศพ คือ ศพได้เพา 7 วันหลังจากพบศพแล้ว และเราได้เจอกับตรีไปว่าให้เชิญมารับหนังสือได้ที่ธนาคารกรุง อีก 4 เดือน

ดิฉันจึงต้องหาอะไรที่จะทำให้เหมาะสม จึงได้ทำประวัติตระกูลใช้เวลาทำงานใหม่ครับ

คุณหญิง ก็ต้องให้เสร็จภายใน 4 เดือน ทั้งคันคว้า ทั้งเขียนทั้งพิมพ์

ทั้งคุณหญิงต้องเดินทางไปถึงเมืองจีนด้วย

คุณหญิง ก็ไปค่า พอตัดสินใจว่าจะต้องทำประวัติตระกูล ก็กลุ่มใจมากไม่รู้จะทำอย่างไรดี พอดีกับจะมีพี่ๆ เข้าไปทางเมืองจีน ซึ่งทางเมืองจีนเขาเชิญให้ไปเปิดตึกของโรงเรียนในหมู่บ้าน ก็เลยติดเข้าไป

ไม่ทราบว่าหมู่บ้านนี้ยังอยู่ในสภาพที่ดีไหมครับ

คุณหญิง คือ ตัวหมู่บ้าน ซึ่งสมัยก่อนเรียกว่า “โจเย่โคล” และตอนนี้เรียกว่า “โจเย่มู่” นี่จะมี หมู่บ้านอยู่ สภาพเป็นหมู่บ้านชนบทที่ยากจนและกำลังมาก แต่ว่ามีตัวกลุ่มบ้าน “ห่วงหลี” อยู่ในกลุ่มบ้านนั้นอีกที อยู่ในสภาพที่ไม่มีการบูรณะ แต่ว่าดูแล้วก็น่าทึ่งที่เดียว

หมู่บ้านนี้เป็นของต้นตระกูลแซ่อ๊ะไรครับ

คุณหญิง เป็นหมู่บ้านที่มีคน “แซ่อ๊ะ” อยู่ ก็อบจะทั้งหมู่บ้าน

หมายความว่า ตระกูลห่วงหลี นี้ไม่ใช่คน “แซ่อ๊ะ” ใช้ใหม่ครับ

คุณหญิง เป็นคน “แซ่อ๊ะ” เมื่อนกัน เข้าสืบถอยหลังไปพบว่าสีสังคมนี้เป็นต้นตระกูลที่ใกล้ที่สุดเท่าที่เขาจะหา

ได้ ที่ดินพูดว่าเข้า ดินหมายถึง คนชาวเชื้อตั้งแห่ง ใจโดยชี่งพยาيانที่จะค้นรากของตัวเองกลับไป และตอนที่ดินไปดินกีสามารถไปเห็นสาเหrogสายตระกูล ที่ถอยหลังไปถึง “สีสักง” ประมาณ 600 ปีมาแล้ว

ถ้าเรามอง ก็เหมือนกับว่าในหลายตำบล ในหมู่บ้าน เป็นเชือสายเดียวกัน เป็นพื้นท้องกันส่วนใหญ่

คุณหญิง ดินต้องออกตัวกับคุณประภัสสรนิดหนึ่งนะครับ คือ ดินเป็นลูกหลานที่มีเชือสายจีนที่ไม่ได้มีความเป็นเจ้าเลย และไม่ได้มีความสนใจในเรื่องของจีนเลย จนกระทั่งด้วยความจำเป็นต้องมาจับทำหนังสือเล่มนี้ ดินถอดความธรรมไทยมากกว่า

อันนี้เป็นเรื่องที่แปลกมาก คุณหญิงซึ่งมีความเป็นไทย เมื่อนำเขียนหนังสือเล่มนี้ สามารถจับความรู้สึกของความเป็นจีนที่ลึกๆ และสร้างความประทับใจต่างๆ อย่างมาก คือ งานนี้ไม่ใช่เพียงประวัติของตระกูล而已 แต่ว่าในแง่ของความละเอียด ไม่อยู่ในเนื้องานนั้น

คุณหญิง ความรู้สึกเหล่านี้เกิดขึ้นหลังจากที่ดินเข้าไปค้นคว้าแล้วนะครับ ตอนต้นไม่มีเลย เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นขณะที่ทำงาน และได้ค้นลึกซึ้งไปรู้สึกว่าหลายๆ สิ่งที่มันเข้ามาระบบทดินมันทำให้ได้อะไรในตัวเองมากขึ้นๆ เพราะฉะนั้นสิ่งที่บอกว่ามันเป็นความรู้สึกที่อาจจะนอกเหนือไปกว่าเรื่องของประวัติศาสตร์มากเลย มันเป็นสิ่งที่เกิดใหม่

คนจีนในตำบลนี้ออกไปต่างประเทศเพราเหตุได้ครบคุณหญิง ความยักษ์จนแน่นอน เท่าที่ดินคันพบ การเพาะปลูกหรืออะไรต่างๆ ไม่แน่นอนเลย เดียวแล้ว เดียวนาท่อมคนบริเวณนั้นจะมากนะครับ ตันตระกูลหัวหัวใจ ที่เรียกว่า “หงวนแก่ไหล” คือ ตระกูลห้าพี่น้องที่อุดมแต่พอๆ กันเข้าจริงๆ แล้ว ความอุดมก็คือ อาจจะอุดมกว่าคนอื่นนิดเดียว แต่ก็ไม่มีจะกินเหมือนกัน

คนหนึ่งในหมู่หงวนแก่ไหล คือ ได้กังอุก

คุณหญิง คนนี้เป็นคนที่ดินยอมรับนะครับ ความรู้สึกต่างๆ ที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับความเป็นจีนเกี่ยวกับคนนี้ยะอะ เป็นเรื่องที่เล่าเกี่ยวกับนายอุกนี่สาหสมาก คือรู้สึกเป็นคนที่นอกจากเป็นคนที่มีจินตนาการ มองเห็นกาลไภล ยังเป็นที่อุดหนมาก เริ่มต้นจากการเป็นชาวนา ทำมาหากินไม่ไหวจริงๆ ก็เดินทางไปที่จังหวัดสุรินทร์ แล้วบ้านไม่ได้ ก็จับปลา ซึ่งคนที่นั้นแล้วว่ายืนตั้งแต่เช้าจนมีดอยู่ในน้ำจนได้ฉายาว่าผีน้ำไป ก็แสดงว่ามีการเล่าต่อ กันมา

คุณหญิง เข้าเล่ากัน ซึ่งมีคนแก่มากๆ ได้ยินพ่อของตัวเองเล่า

ตำนาน ในตระกูลห้าพี่น้องอันอุดมก็มีอยู่คนที่คุณหญิงเขียนไว้ น่าสนใจ คือ “บ้อเท็กกง” ใช่ไหมครับ

คุณหญิง จะ คือ “ตั้งช่วงเนี้ย”

สมัยนั้นความอดอยาก แห้งแล้ง ทำให้คนส่วนหนึ่งก็คือ

ออกไปทางงานทำ หรือไปผจญภัยในต่างแดน หรือส่วนหนึ่งก็จะถูกขึ้นต่อสู้กับความไม่เป็นธรรมที่ถูกกดขี่ ทั้งสองคนนี้ผ่านมองว่าอยู่คนละมุมกัน คือความสำคัญที่น่าสนใจทั้งคู่

ได้ก้างสักกอกอกรากทำการค้าขายที่ส่องกงนครับ ไปตั้งห้าง ”เคียนไหลัง” ขึ้น ในเวลาต่อมา และขยายมาเมืองไทย

คุณหญิง ค่ะ และเป็นคนที่ตัดสินใจว่าลูกชายจะต้องมาตั้งรกรากที่เมืองไทย เพราะเป็นอุปถัมภ์ แล้วคิดว่าจะเป็นฐานการค้าที่ดี

ลูกคนนั้นก็คือ “ตันฉื่อช่วง”

คุณหญิง ค่ะเขาก็ช่วยพ่อทำการค้าขายทั้งส่องกงและสิงคโปร์

ช่วงนั้นรู้สึกจะมีตั้งกองเรือพาณิชย์ด้วยใช่ไหมครับ

คุณหญิง มีค่ะ

แต่ยังเป็นเรือจีนสำราญ ที่นี่มีความแตกต่างอย่างไรระหว่างเรือหัวแดงกับเรือหัวเขียว

คุณหญิง ก็คือ สมัยนั้นการเดินเรือ ทางจีนต้องการจะควบคุมเหมือนกัน และชาวอูกเกี้ยนและชาวแต่จิ้ว เป็นพวกเรื่อามาก เพราะฉะนั้นเพื่อสะดวกกับการควบคุมหรือการแยกแยกก็ให้เรือของทางอูกเกี้ยนให้คลุมผ้าเขียวหรือทาสีเขียว ทางแต่จิ้ว ก็ให้ทำเป็นสีแดง ก็เลยเรียกว่า เรือหัวแดง หรือเรือหัวเขียว

ปัญหานี้ก็คือโจรสลัด ในยุคนั้นก็คงจะต้องมีการสรุป

กันบ้าง

คุณหญิง คือเท่าที่ดิฉันไปซักถาม ทำไม่นายชูกจาก การเป็นชาวประมงที่ทำงานหนัก แล้วก็มาเป็นกลุ่มนของขึ้นเรือ ขึ้นมาเป็นได้ก็ง และก็ขึ้นมาเป็นเจ้าของเรือคือซื้อเรือเอง แต่ทำไมขยายจำนวนเรือเรวนัก เข้าบอกว่ามันจำเป็น และว่าคนที่มีเรือลำเดียวตกลงในอันตรายมากเลยเวลาอยู่ในทะเลแล้ว มีโจรสลัด คือ จริงๆ ควรจะต้องมีเรือมากกว่าหนึ่งลำ เพราะฉะนั้นเหมือนกับบังคับให้ต้องรับขยายนั่นค่ะ

คงจะเป็นกองเรือขึ้นมาเพื่อความปลอดภัย แต่ข้อสำคัญ ก็คือได้ขนสินค้าเพิ่มขึ้นด้วย เมื่อ “ตันฉื่อช่วง” เข้ามาถึงเมืองไทยก็ได้เริ่มเปิดกิจการโดยใช้ใหม่ครับ

คุณหญิง ค่ะ เพราะว่าการค้าที่พ่อเขาเริ่มไว้มีอยู่แล้ว เข้ามาเปิดห้าง “ตั้งหัวงหลี”

คุณหญิง ใช่ค่ะ ซึ่งมาเป็น “หัวงหลี”

และ “หัวงหลี” ในเวลาต่อมา กิจการแรกที่ “ตันฉื่อช่วง” ทำคืออะไรนะครับ

คุณหญิง ค้าข้าวค่ะ คือเดินเรือและสินค้าที่ลงไปในเรือก็คือสินค้าข้าว ทางจีนปลูกข้าวไม่พอ กิน

กิจการทางส่องกงเกี่ยวกับการค้าข้าวด้วยหรือเปล่าครับ

คุณหญิง ดิฉันเข้าใจว่าใช่ค่ะ

ก็ถือว่าเป็นการเริ่มกิจการค้าของตระกูลหัวงหลี ก็คือค้าข้าว อันนี้เป็นเรื่องแปลกอย่างหนึ่งที่เราเห็นก็คือคนจีนทั่ว

ไป จะมาแบบเสื่อผืนหมอนใบ แต่ของตระกูลหัวหินไม่มาแบบนักธุรกิจเลย

คุณหญิง เป็นน้อยคนนะจะที่จะมาแบบนี้

เป็นธุรกิจข้ามชาติรุ่นแรกๆ เลยนะครับ แต่ที่สำคัญคือเริ่มกลยุทธ์สังคมไทย คือต้นน่อห่วง ก็แต่งงานกับสตรีไทย

คุณหญิง เป็นสตรีไทยที่มีเชื้อสายจีน แต่ว่าเข้ามาก่อนนาน

อันนี้คงจะเป็นเรื่องที่น่าสนใจสำหรับผู้หญิงไทยในยุคหนึ่งที่แต่งงานกับจีนใหม่ที่เข้ามา

คุณหญิง ใช่ค่ะ คือ เท่าที่ดิฉันสืบเสาะและคุยกับคนแก่ทุกคนสันนิษฐานว่า คุณชวดหนูคงรู้สึกในความด้อยโอกาสบางอย่างที่ญาติพี่น้องท่านแต่งงานกับผู้ที่ต่อมาระยะหนึ่งจะเป็นพระยาบังอะไรบ้าง เป็นข้าราชการ ซึ่งสมัยนั้นข้าราชการสำคัญมาก แล้วหน้าซ้ายังเป็นจีนที่โภนหน้าผากแล้วยังเป็นจีนใหม่ด้วย ดิฉันพยายามค้นมากว่าคุณชวดหนู มาจากโปชยานน์ ซึ่งก็เป็นตระกูลบุนนาคแล้วในตอนนั้น แต่ท่านมาแต่งงานกับนายตันจีอห่วง ดิฉันก็พยายามค้นแต่ยังไม่สามารถเข้าไปถึงจุดลึกได้

มีที่แปลกอย่างคือ ตระกูลหัวหินไม่ได้รับราชการเลยใช่ไหมครับ ทำเรื่องการค้ามาโดยตลอด

คุณหญิง มีลูกของตันชิวเมือง คือรุ่นดิฉันท่านหนึ่ง คุณสุรจิตร เดย์ทำราชการอยู่พักเดียว แล้วก็ออกมาราธุรกิจ

ในยุคก่อนก็ไม่ได้เป็นคุณหลวง คุณพระอะไร อันนี้เป็น

สิ่งที่น่าสนใจ คือการที่คนจีนจะกลืนเข้าสู่สังคมไทยได้ทางหนึ่ง ก็คือ การเข้ารับราชการ การเป็นพหุหาร ตำรวจอะไรก็แล้วแต่ แต่นี่ก็แปลกดีเข้ามาอย่างมีเงินแล้ว และสองมุ่งหวังทางการค้ามากกว่ารับราชการ

คุณหญิง เรื่องที่ดิฉันมองเห็นว่าไม่เหมือนกับคนจีนทั่วๆ ไปอีกอย่างคือว่า เมื่อสมัยรัชกาลที่ 6 ที่พระราชทานนามสกุลนี้ คนจีนก็จะเลือกนามสกุลที่เสียงเป็นไทย แต่หัวหินเลือกเอาชื่อของปู่ย่าตายาโมใช้และก็เป็นเสียงจีนเลยทั้งสองพยางค์

นามสกุลนี้พระราชทานหรือว่าตั้งเองครับ

คุณหญิง ตั้งเองค่ะ หมายความว่า ยุคหนึ่ง แต่ว่าอีกตระกูลที่เกี่ยวข้องกับหัวหินมากก็ชื่นเดียวกันนะจะ คือ ตระกูลล่าช้า ก็เลือกที่จะใช้สองพยางค์ที่เป็นจีน

สองพยางค์โดยไม่มีการแปลงเป็นไทย ช่วงนี้เป็นสิ่งที่ส่วนกลางแต่

คุณหญิง ตรงนี้ดิฉันขอพูดต่ออีกนิดได้ไหมคะ เพื่อจะได้เป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไปตระกูลล่าช้า มาแบบเสื่อผืนหมอนใบ แต่ว่ามาแต่งงานกับพวหัวหิน คำว่าล่าช้านี่เข้าใจผิดกันมากเหลือเกินว่าเป็นเรื่องของความรำรวย ซึ่งจริงๆ ไม่ใช่ นะจะคำว่า ล่าช้า มาจากคำว่า เสือสีน้ำเงิน ขอโทษที่ออกนอกเรื่องนิดหนึ่งแต่ว่าจริงๆ แล้วเขาก็เกี่ยวข้องกันมากเลย เพราะว่ามีประวัติว่า บรรพบุรุษในเมืองจีนเคยเดินทางไปและก็มีโรมานั่น แต่โรมานกับอกว่าให้ยกเว้นคนใส่เสื้อสีน้ำเงินนั้น เพราะว่า

เป็นคนดี ล้ำช้าจึงเลือกที่จะใช้นามสกุลล้ำช้า เพราะว่าเป็นคนดี ตกลงคำว่าล้ำช้า ซึ่งหลายคนคิดว่าเป็นตระกูลที่มั่งคั่ง ร่ำรวย แต่จริงๆ แล้วมาจากเรื่องของคุณงามความดีมากกว่า เรื่องของคนเสื้อสิน้ำเงินแม้แต่โจร์กี้ยังไม่ทำอะไร เพราะว่าなんบุญคือในคุณงามความดี เมื่อพูดถึงเรื่องโจร์ ถึงเรื่องคุณงามความดีแล้วก็อยากจะย้อนกลับไปให้คุณหญิงกรุณาเล่าถึงน้องชายคนหนึ่งใน "โหงแก้ให้" ก็คือ "ตั้งชวางเนี่ย"

คุณหญิง ตั้งชวงเนี่ย ดิฉันขอเล่าไว้ ดิฉันไปค้นเรื่องของเขายังไง คือ ดิฉันไปเมืองจีนครั้งนั้น ก็ไปดูสาหร่าย ตระกูลซึ่งอยู่หลังไป 600 ปี ซึ่งมันเป็นภาษาจีน แต่ว่ามีคนแปลให้ดิฉัน เรากำஸดุด ชื่อนึง ซึ่งเขียนไว้เป็นภาษาจีนแต่ออกเสียงไม่เป็น แต่มีคนแปลเป็นภาษาไทยแล้วแปลว่า "กงผ้าหัวหาย" ดิฉันสะดุดใจมากเลยว่ามีอะไรเกิดขึ้นจึงขอเช็คคนนี้เลย ทำไม่ถึงได้มีสมญาอันนี้ จึงได้ถามคนโน้นคนนี้ จนกระทั่งไปเจอะคนที่เคยฝึกบ้าน ขณะนี้ก็ยังอยู่ที่หมู่บ้านโจ้ยโดย อายุประมาณ 87 ปี เขากล่าวให้ฟังว่าคนนี้ เป็นชาวนาที่ยากจน แต่เรียนหนังสือเก่งมาก และสอบได้ระดับสิ婆จัย ในช่วงนั้นเจ้าเสียนฟงซึ่งคุณประภัสสรคงทราบดีว่าเป็นสามีของพระนางชูสีไห渺า สมัยนั้นก็มีกบฏบอย ในทางตอนใต้ของจีน เข้าใจว่าช่วงเนี้ยไปร่วมกับกบฏชาวนา เรายกคิดว่าเป็นกบฏชาวนา เพราะสังคมตรงนั้นเป็นชาวนาทั้งหมด และช่วงเนี้ยไปเป็นกุนซือไปเป็นที่ปรึกษาของหัวหน้ากบฏ เพราะฉะนั้นมีอภิภูมิ

ปราบเขาจึงโดนลงโทษหนักมากเลย โดยเอาตัวไปในเมืองไปตัดหัว คราวนี้ญาติกิตติตามไปรับศพ ชาวจีนถือมากเลยเรื่องการฝังศพต้องทำศพให้ดี เขาก็เสียใจมาก เพราะไม่สามารถจะตามหาหัวได้ ในที่สุดก็ฝังโดยไม่มีหัว ก็เลยมีสมญาว่าอย่างนี้ เป็นเรื่องที่น่าสะเทือนใจ ในเรื่องของโจรมน่อ่านมาอีกด่อนหนึ่ง มีการนำศพของคุณหมวดหมู่กลับไปจีน

คุณหญิง อันนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจ และดิฉันก็เสียใจว่ามาพบเรื่องบางเรื่องหลังจากหนังสือเล่นนี้ว่างตลาดแล้ว คือเรื่องมืออยู่ว่าคุณหมวดหมู่ ตอนช่วงปลายของชีวิต สามีก็ไปใช้ชีวิตในเมืองจีนทึ่งคุณหมวดหมู่ໄວเมืองไทย แล้วก็ส่งลูกชายมาดำเนินธุรกิจต่อ คุณหมวดหมู่พอถึงแก่กรรมเขาก็นำศพใส่ลงกลับไปที่เมืองจีน พอกลับเมืองจีน คนแก่ที่อยู่ที่เมืองจีนที่ดิฉันคุยกับด้วย เขานอกกว่าเข้าจำได้ดีว่ามีข่าวแพร่สะพัดว่า คนไทยจะมีหน้ากากทองคำปิดหน้าศพมา แล้วศพคุณหมวดหมู่ก็ยังไม่ได้ฝังตั้ง 16 ปีนะครับ คือ รอการฝังร่วมกับสามี เพราะสามียังไม่ตาย เสร็จแล้วพօสามีตาย และก็ภริยาทางเมืองจีนตายก็ยังไม่ได้ฝังอยู่ดี เพราะว่าหาหัวของจีนที่เหมาะสมกับลูกชายทั้งหมดไม่ได้ ก็ค้างอยู่ตั้ง 16 ปีนับจากวันตายของคุณหมวดหมู่เสร็จแล้วพօญีปุ่นบุกนานกิงนะครับ ทางกว่างตุ้งรีบอาศพฝังอย่างไรก็ได้รับฝังไปเลย และเสร็จแล้วหลังจากนั้น พอยู่ปุ่นขึ้นกวางตุ้งครอบครัวนี้ก็อพยพมาอยู่ยื่องกัน และเขานอกกว่าช่วงนั้น มีการเข้าไปรื้อศพเอาออกจาก คือ คนแก่คนนี้บอกว่า

คงจะสืบเนื่องจากสิ่งบอกเล่าที่รำลึกกันมานานว่าคนไทยมีหน้า
กากรทองคำปิดไป ซึ่งในหนังสือนี้ดิจันกีเขียนจบไว้แค่นั้น
จริงๆ แล้วดิจันไม่คิดว่ามีธรรมเนียมของหน้ากากรทองปิดหน้า
คนไทย แต่หลังจากหนังสือเล่มนี้วางตลาดแล้ว สามีของดิจัน
ได้ไปพบ ดร. จินตนา ภิริยาคุณสุเมธ ต้นติเวชกุล อาจารย์
จินตนาได้ฝากให้สามีของดิจันมาบอกรว่า เป็นไปได้เหมือนว่าคน
ไทยที่มีสถาบันนี้เวลาเสียชีวิตใช้ทองคำเปลวปิดหน้าเพื่อ
จะรักษาไม่ให้เน่าเปื่อย คราวนี้คุณจีนกีไปฟังมาว่าเป็นหน้า
กากรทองคำ ดิจันยังเสียใจว่า ถ้าได้รู้จากอาจารย์จินตนา ก่อน
ดิจันก็คงจะอธิบายเข้าไปในหนังสือนี้ได้ อาจารย์จินตนาบอกรว่า
คุณยายของอาจารย์ก็มีทองคำเปลวปิดหน้า

น่าจะค้นคว้าต่อไปนะครับ

คุณหญิง ใช่ อันนั้นเป็นจุดที่น่าสนใจ

เมื่อนายตันฉีอหัวงเข้ามาถึงเมืองไทยแล้ว ได้ทำ
กิจการค้าอะไรครับนอกจากค้าข้าว

คุณหญิง หลายอย่างค่ะ โดยธรรมชาติเมื่อมีการเดิน
เรือค้าข้าวแล้วก็ต้องมีการประกัน จึงเกิดบริษัทประกันภัยขึ้น
แล้วก็เป็นข้างลีประกันภัย แล้วก็มีธนาคารเกิดขึ้น อันที่จริง
เดิมเป็นบริษัทแลกเปลี่ยนเงินตรา ซึ่งซื้อว่า หวังหลีจัน ซึ่งก็
กล้ายเป็นธนาคารหวังหลี และธนาคารหวังหลีก็เป็นธนาคาร
พาณิชย์ที่สองของประเทศไทยที่เกิดขึ้นหลังจากสยามกัมมาจล
หรือธนาคารไทยพาณิชย์

ธนาคารหวังหลี ภายหลังได้มีการขยายตัวขึ้นโดยรวม
กับธนาคารของอเมริกันใช้ใหม่ครับ

คุณหญิง ค่ะ จนกลายเป็นธนาคารนครชน

ธนาคารเองแต่แรกก็ยังใช้ชื่อ หวังหลี ไม่เป็นชื่อไทย

คุณหญิง ค่ะ

ขออ้อนกลับไปอีกครั้งหนึ่งถึงความผูกพันระหว่างตระ^{ตระ}
กูลหวังหลีกับตระกูลล่าช้ำ

คุณหญิง แ hem มันซับซ้อนมากจะให้ดีฉันอธิบายทั้ง
หมดคงจะไม่ได้นะคะ เท่าที่ดิฉันจะพูดได้คร่าวๆ นะคะ ก็คือ^{ก็คือ}
นายตันฉีอหัวงเป็นช่วงที่หนึ่ง นายตันลิบบัวยเป็นลูกชายรุ่นที่สอง
นายตันชีวเมือง เป็นรุ่นที่สาม และคุณสวีทีย์ หวังหลี เป็นรุ่นที่ 4
อันนี้เราเฉพาะพี่ใหญ่นะคะ อันนี้เพื่อความกระจ่าง คราวนี้รุ่น
ที่สามคือ นายตันฉีอหัวง ก็จะมีลูกชายชื่อนาย ตันลิบบัวย และ^{และ}
ลูกสาวชื่อ นางสาวทองอยู่ และก็คนอื่นอีกนางสาวทองอยู่ไป
แต่งงานกับนายอึ้งยุกหลง ล่าช้ำ คือ เป็นรุ่นที่สองของล่าช้ำ^{ล่าช้ำ}
ไม่ใช่รุ่นหนึ่ง สรุปแล้วความเก่าของตระกูลพอๆ กัน แต่ว่า
ล่าช้ำเข้ามาอย่างยก Jon แต่พอมารถึงรุ่นของนายอึ้งยุกหลง ก็
ตั้งตัวได้แล้ว นายอึ้งยุกหลงก็มาแต่งงานกับนางสาวทองอยู่ ลูก
ของนายตันฉีอหัวง เสร็จแล้วเมื่อทองอยู่กล้ายเป็นล่าช้ำไป^{ไป}
มีลูกชายหลายคน คุณโซดิ คุณแกเซม คุณจุรินทร์ ส่วนนายตัน^{ตัน}
ลิบบัวยซึ่งเป็นพี่ชายของนางทองอยู่ก็มีลูกชายและลูกสาวหนึ่งคน
ชื่อ สงวน จุรินทร์ ซึ่งเป็นลูกของทองอยู่น้องสาว และลูกของ

พี่ชายคือ สงวนก็มาแต่งงานกัน ต้องออกตัวนะครับว่ากรณีนี้ มิใช่กรณีคุณถุงชน ที่จริงเขาเป็นญาติกัน คือ คุณสงวนเป็นหญิงสาวมากแต่อ่อนแอมากและมีปัญหาทางร่างกายมาก คุณยายแจ่มซึ่งเป็นแม่ของคุณสงวนตอนน้อมมาก ซึ่งตอนแรกส่งให้เรียนหนังสือที่โรงเรียนราชินีแล้วก็ต้องไปลาออกจาก เพราะเนื่องจากปวดศรีษะและไม่สบายตลอด แต่เป็นแม่บ้านที่เยี่ยมยอด เพราะว่าคุณยายแจ่มได้ปลูกฝังไว้ คุณจุรินทร์กลับจากอังกฤษ มาเห็นหญิงสาวที่เคยเล่นด้วยกันมาซึ่งเป็นสาวสวยก็เกิดหลงรักมากจึงไปตื้อแม่ของตัวให้มาขอ แต่ว่าคุณยายดื้อมากไม่ยอม มีการทะเลกันหลายตอบ จนกระทั่งเข้าห้องอื่นมาให้คุณจุรินทร์ก็ไม่สนใจคราเรยก็จะขอแต่งงานกับญาตินี้ ในที่สุด คุณทองอยู่จึงไปหาพี่ชายคือนายตันลินบัวซึ่งเป็นพ่อของคุณสงวนบอกว่าต้องเอาให้ได้ อย่ามาดูถูกลูกชายของตน ในที่สุด จึงลงเรย์กัน ดังนั้นเราจึงต้องอธิบายว่าสิ่งที่ดูเหมือนการคุณถุงชนนั้น มันไม่ใช่นะครับ แล้วคุณสงวนก็เสียชีวิตเร็วมากจริง ๆ ก็มีเกร็ดสนุกๆ เกี่ยวกับ คุณย่า - คุณยาย

คุณหญิง คือ ใช่ คุณยายแจ่มกับคุณย่าทองอยู่

คุณย่าทองอยู่เป็นคนที่เข้มงวด ขนาดลูกๆ โตแล้วก็ยังตื้ออยู่

คุณหญิง เวลาพูดถึงคุณย่ากับคุณยายนี่ต้องขอเคลียร์ nid หนึ่งนะครับ ทางหัวหلقเข้าจะเรียกทองอยู่ว่า คุณยาย เพราะว่าลูกของคุณทองอยู่นักจากคุณจุรินทร์ จะมาแต่งงาน

กับลูกสาวนายตันลินบัวยแล้ว ลูกสาวของคุณทองอยู่ยังไปแต่งงานกับลูกชายของนายตันลินบัวอีกด้วย คือ นายตันสุเมิงกับทองพูล เพราะฉะนั้นจึงเป็นสองคู่ที่ข้างกัน ซึ่งคู่นั้นดิจันไม่ทราบว่า ความรักเป็นอย่างไร แต่คู่นี้ดิจันทราบดีค่ะ เพราะฉะนั้นเวลาเราพูดถึงคุณยายแจ่มดิจันพูดจากมุมของลำไช ถึงแม้ว่าตระกูลลำไชจริง ๆ จะมาจากเมืองจีนแต่ว่ามีความเป็นไทยอยู่มาก ซึ่งคุณหญิงก็ได้เขียนเล่าไว้ว่าตระกูลทวดหนูที่ว่ามีความเชี่ยวชาญในการทำขนมตาล ได้สืบมาถึงลูกหลานด้วยสิ่งเหล่านี้อาจจะเป็นความกลมกลืนทางวัฒนธรรมของสังคมระหว่างไทย - จีน ได้ทราบว่ามีนิตยสารระดับสากล เล่มหนึ่งสนับสนุนให้ภักดิ์ของความเป็นไทยกับจีนที่คุณหญิงได้เขียนในหนังสือ “ดุจนาวากลางมหาสมุทร” ด้วย

คุณหญิง คือ นิตยสารระดับสากล เป็นนิตยสารใหญ่มา สัมภาษณ์ดิจัน เรื่องหนังสือเล่มนี้ซึ่งดิจันก็ถามว่า ทำไม อันที่จริงเขาก็มาเจาะที่ตัวดิจัน รู้สึกว่าเข้าใจชั้นมุนนี้เป็นมุนที่เข้า เขียนเลยนะครับว่า เขายังได้มาศึกษาหมดแล้วว่าใครเขียนในเรื่องของการย้อนหลังในเรื่องต้นตระกูลบ้าง ก็มีหลายคน แต่ที่เขารอ กดิจันเพราเดินทาง เห็นว่า ดิจันเป็นคนไทยเหลือเกินที่สรุปว่า ดิจันไม่มีอะไรที่เป็นจีนเลย แล้วเขานั้นจะประทับใจไทยว่ามัน ต่างกับประเทศไทยเพื่อนบ้านว่าเราสามารถที่จะกลืนชักกลุ่มน้อย โดยเฉพาะคนเจนเข้ามาเป็นไทยอย่างแท้จริงไม่ออกเป็น เนื้อแท้เลย เขาก็มองว่าดิจันจะเป็นตัวอย่างที่เห็นชัด ซึ่ง

นิตยสารฉบับนี้เป็นอเมริกัน เขาก็จะมองแบบอเมริกัน และเขายังอธิบายว่า คนอื่นที่ค้นต้นตระกูลที่เป็นจีน ซึ่งในสายตาของอเมริกันเขามองว่าจีนเป็นวัฒนธรรมที่แข็งมาก แต่ว่าไทยทำไนถึงได้สามารถอกลืนได้

ถ้ามองดูก็เป็นสิ่งที่แปลกด้วยว่าวัฒนธรรมไทยเป็นสิ่งที่อ่อนกว่า และจีนแข็งกว่าแต่ว่าถูกกลืนโดยสิ่งที่อ่อนกว่าได้ถ้าเรามองไปในประเทศรอบบ้านเราจะเห็นว่ามีความแตกต่างอยู่ระหว่างคนจีนกับคนพื้นเมืองของไทย สิ่งที่แปลกดือ บางครั้งคนจีนมาเป็นคนไทยเนื้อแท้ไปเลย

คุณหญิง ดิจันพุดได้เล่ายและอาจจะให้เหตุผลได้ด้วยหลังจากเขียนที่ดิจันเขียนหนังสือเล่มนี้แล้วก็หันมามองตัวได้มากว่า ทำไมดิจันถึงได้รักความเป็นไทยเหลือเกิน เรียกว่าเป็นผู้หญิงไทยคนหนึ่งที่นุ่งผ้าไทยไปต่างประเทศ ทำไมดิจันจึงได้รักการรำลศร สนใจที่จะชุดลีกในทุกอย่างที่มีความเป็นไทย เพราะว่า ความขาดความมั่นใจว่า แหมเราอยากรเป็นคนไทยเหลือเกิน แต่เราต้องยอมรับว่า ก่อนแต่งงานนามสกุลเราเสียงมันเป็นจีน เพราะดิจันเกิดมาเป็นล้ำช้ำ เพื่อจะเอาชนะปมด้อยตรงนี้ดิจันจึงเอาชนะสุดเหวี่ยงตรงนี้นะครับ แล้วทำไม่วัฒนธรรมไทยซึ่งจริงๆ อ่อนกว่าจีนมาก ทำไมจึงมาทำเช่นนี้กับดิจันได้ ดิจันคิดว่า เพราะความอ่อนอันนั้นซึ่ค มันเหมือนอะไรที่มาโอบเรารอย และเราก็อยากจะเข้ามายู ในอ้อมแขนนั้นให้มากที่สุด

ก็เลยทำให้เกิดความกลมกลืนซึ่งเป็นทั้งจุดดีและจุดเสียของเมืองไทย ที่มีความผสมผสานระหว่างสองเชื้อชาติเข้ามาเท่าที่ผ่านมาก็เล่าถึงตระกูลหวังหลีและตระกูลล้ำช้ำในยามที่มีความสุข มีความเจริญรุ่งเรือง แต่บางช่วงของวิกฤติการณ์ของบ้านเมืองก็มีบ้างเหมือนกัน ก็มีความทุกข์ ความเดือดร้อนไม่น้อยเหมือนกัน

คุณหญิง อันที่จริงถ้าเรามองจริงๆ ดิจันคิดว่า นายอุ๊ก ก เป็นคนที่ต้องฝ่าอะไรมาหาก และนายตันฉีอหังถือว่าเป็นคนที่โชคดีที่สุดก็ว่าได้เท่าที่ศึกษาเข้าไป แต่มาถึงลูกชายนายตัน ลิบบ้ายกหลายเรื่องเหมือนกัน คนนี้เป็นคนที่เริ่มมีส่วนในการก่อตั้งสมาคมพานิชย์ ซึ่งกลายมาเป็นสมาคมหอการค้าและเขาก่อตั้งหอการค้าที่เดือดร้อนมาก ๆ และก็มีความทุกข์เยอะช่วงสองครรภ์ที่สอง รู้สึกว่าตระกูลจะเจอศึกหนักมาก

คุณหญิง หนักมาก ๆ เลยกะ ซึ่งลูกชายนายตันชีวเมืองในที่สุดก็ตายในวันที่ญี่ปุ่นย้อมแพ้ และเรื่องของเขาก็ดิจันคิดว่าเขียนเป็นหนังสือได้หลายเล่ม

เท่าที่ผ่านมา มีคนพูดถึงเหมือนกันแต่ยังไม่ตลอดทั้งเรื่อง แต่หนังสือของคุณหญิงพุดถึงพอสมควรทำให้เห็นภาพของตันชีวเมืองชัดเจนขึ้น เพราะว่าเหตุการณ์หน้าสิ้วหน้าข่าว คุณตันชีวเมืองมีส่วนช่วยไม่เฉพาะคนจีนเท่านั้นแต่ช่วยบ้านเมืองไว้มาก คุณหญิง คุณตันชีวเมืองคงต้องพูดว่า เป็นคนจีนที่มี

หัวใจเป็นไทย และร่วมมือกับทางฝ่ายรัฐบาลไทยมากเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งนายคง อภัยวงศ์ และคุณหลวงศุภชลาศัย น้ำเสียงเราก็คงคุยกันได้ 10 ชม. ก็ไม่จบ

ครับอันนี้ก็น่าสนใจ คิดว่าถ้ามีโอกาสคุณหญิงน่าจะเขียนเรื่องนี้อีกรอบหนึ่งเพื่อให้ภาพชัดเจนขึ้น

คุณหญิง แต่เป็นเรื่องที่เขียนยากมาก

เมื่อกี้คุยกันนอกรอบ พูดถึงว่าตระกูล หวังหลี ไม่ได้กลับไปเคลมที่ดินที่อยู่ในเมืองจีน

คุณหญิง ตระกูลหวังหลีมีทรัพย์สินที่อยู่ในเมืองจีน และในช่วงหลังรัฐบาลจีนก็เชิญมาบอกว่าให้เข้าไปรับคืนทรัพย์สินเหล่านี้ ซึ่งทางหวังหลีก็มีการบริจาคเงินไปช่วยสร้างโรงเรียนแต่ไม่เคยไปรับทรัพย์สินซึ่งมีอยู่มากที่เดียว ทั้งในชั้นเรียนและในโจรโดยยังไม่เห็นไปรับคืนมาเป็นทางการ หรือใช้ประโยชน์หมายความว่าเขากจะไม่กลับไปเมืองจีนแล้ว

คุณหญิง ดินันกีไม่กล้าตอบแทนเขานะคะ แต่ดูแล้วธุรกิจของเขาก็อยู่ในไทยและเขาก็ให้ความสนใจที่จะอยู่ในไทยเต็มที่กับทุกสิ่ง ยังไม่เห็นมีที่ทำว่าจะขยายไปจีนนะคะ

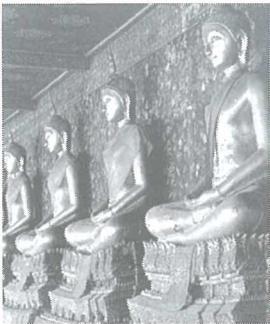
ได้ทราบว่าหนังสือ “ดูจนาวากลางมหาสมุทร” เล่มนี้คุณหญิงรายได้ทั้งหมดที่ได้จากการเขียนให้กับมูลนิธิแห่งหนึ่ง

คุณหญิง ดินันยกลิขสิทธิ์ทั้งหมดให้กับมูลนิธิเรือนร่มเย็นซึ่งดินันทำงานอยู่

มูลนิธินี้ทำงานเกี่ยวกับทางด้านไหนครับ

คุณหญิง ดินันพยายามจะสักด้วยรุ่นที่จบประถมศึกษาภาคบังคับทางภาคเหนือจากขบวนการเข้าไปสู่การค้าประเวณีและยาเสพติดค่ะ เอาเข้ามาอยู่กับเราให้ทางด้านการศึกษา และพัฒนาทางด้านอารมณ์ และทัศนคติด้วย

ถึงแม้ว่าบางครั้งพายุจะบ้า พ้าจะกระหน่ำ แต่น่าวาของสกุลหวังหลีก็ยังฟันฝ่าข้ามมหาสมุทรอย่างส่งงาม □

สารคดี

ต้นไม้ในพุทธประวัติ

□ □ □ □ □ □ □

พ

พระพุทธศาสนา มีแหล่งกำเนิดอยู่ ในดินแดนที่รัฐอินเดีย จังหวัดราชสถาน ประเทศอินเดีย ซึ่งเป็นที่ตั้งของอารยธรรมและวัฒนธรรมที่สำคัญที่สุดแห่งหนึ่งในโลก ต่อมาพระพุทธเจ้าได้แพร่สอน教えธรรมะไปทั่วโลก ทำให้เกิดการบูรณะและก่อสร้างวัดวาอารามขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ ตัวอย่างเช่น วัดไชยวัฒนาราม วัดมหาธาตุ วัดไชยวัฒนาราม เป็นต้น ซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงในประเทศไทย

เรียกพระองค์ด้วยพระนามเต็มว่า พระเจ้าสุทโธทนา โคตมະ มีเมืองหลังชื่อ กรุงกบลพัสดุ

พระเจ้าสุทโธทนา มีอัครมเหสีทั้งพระนามว่า มหา Maya Devi เมื่อพระเทวีทรงมีพระครรภ์แก่จวนจะประสูติ พระนางได้แปรพระราชฐานไปประทับที่กรุงเทวทัศน์ ห้องน้ำ เพื่อประสูติในตระกูลของพระนางตามประเพณีนิยมในสมัยนั้น เมื่อขบวนเสด็จผ่านมาถึง สวนลุมพินี (ปัจจุบัน คือ ตำบลรุ่มมิเน แขวงเบชوار์ ประเทศเนปาล) อันตั้งอยู่ระหว่างกรุงกบลพัสดุกับกรุงเทวทัศน์ พระนางเสด็จฯ ไปประทับพักผ่อน อริยาบท ใต้ต้นสาลส์ สวนลุมพินี พระนางก็ได้ประสูติโอรส ใต้ต้นสาลส์ ในวันเพ็ญเดือน ๖ (ตรงกับวันศุกร์ เพ็ญเดือนวิสาขะ ปีจอ ก่อนพุทธศักราช ๘๐ ปี)

จากนั้น ที่ประชุมคณะพระมหาเถร ได้ถวายพระนามแก่ ภุกุราวดี “สิทธัตถะ” แปลว่า สมปรารถนา หมายความว่า “ผู้สร้างความสำเร็จ สมปรารถนาแก่ชาวโลกทั้งปวง”

เมื่อประสูติได้ ๗ วัน พระนางมหามายาเทวี ก็ทิวงคต นับแต่นั้นมาพระสิทธัตถะจึงอยู่ในความดูแลของพระนางมหาปชาบดีโคตมี พระน้าของพระองค์

คำพยากรณ์ของคณะพระมหาเถร ได้预言ไว้ว่า ถ้าพระราชนมารอยู่ครองเศษรา华สจะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ แต่ถ้าออกผนวชจะได้เป็นสัมมาสัมพุทธเจ้าศาสดาเอกของโลก ซึ่งสร้างความปฏิยินดีแก่พระเจ้าสุทโธทนา จึงทรงกระทำทุกวิถี

ทางเพื่อป้องกันราชโ�รสมิให้มีพระทัยโน้มเอียงไปในการบรรพชา

แม้พระราชนิดาจะได้พยายามซักจุ่งพระกุณารให้ติดอยู่ในเส้นหัวข่าวใจของเพศคฤหัสด์ ก็ดูเหมือนว่า ความพยายามนั้นจะไม่สามารถทำลายพระอุปนิสัยไฟธรรมของพระกุณาร ดังมีเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นกล่าวคือ ครั้งหนึ่ง มีการจัดงานพิชmontคลarenaxวัญ พระเจ้าสุทโธทนะ เสด็จแรกนาขวัญด้วยพระองค์เอง โปรดให้เชิญเสด็จพระกุณารไปด้วย และให้แต่งที่ประทับอยู่ภายนอกได้ต้นหว้า ครั้นถึงเวลาแรกนาขวัญพากนางพี่เลี้ยงก็พาภันไปดูพิธีแรกนาขวัญ ปล่อยพระกุณารเพียงลำพัง พระกุณารประทับนั่งขัดสมาธิเจริญานาปานสติกรรมฐานจนได้ปฐมภาน

เมื่อพระราชนิหารเจริญวัยพอที่จะเข้ารับการศึกษา พระราชนิดาทรงพาไปมอบไว้ในสำนักครุศวามิตร เพื่อทรงศึกษาศิลปวิทยาต่างๆ เมื่อพระชนมายุครบ 16 พรรษา เป็นเวลาคราวแก่การอภิเษกสมรส พระราชนิดาโปรดให้สร้างปราสาท 3 หลัง ชื่อว่า สุจันทะ โภกนุทะ และโภญจะ เป็นที่ประทับของพระราชนิหาร 3 ถ้วน คือ ถ้วนหน้า ถ้วนร้อน ถ้วนฝน และทรงขอเจ้าหญิงยโสธร (พิมพา) พระราชนิดาเรื่องพระเจ้าสุปปุทธะ ในเทวทุนนคร มาเป็นพระชายา ชีวิตของพระสิทธัตราชกุณารในช่วงนี้เพียบพร้อมด้วยโภคภัณฑ์และสุขแต่ถึงกระนั้น ก็ทรงเบื่อหน่ายในเพศราواส จึงทรงตัดสินพระทัยออกผนวช

เมื่ออายุ 29 พรรษา ในคืนที่พระสิทธัตราชกุณารจะออกผนวช นั้น พระนางพิมพาปรัชสุติพระโกรส พระนามว่า “ราชหลุ” จากนั้นพระองค์เสด็จออกจากพระราชวัง เข้าเขตแดนแคว้นโกศลและแคว้นวัชชี เวลาใกล้รุ่งเสด็จถึงฝั่งแม่น้ำโโนมา พระองค์ทรงม้าข้ามฝั่งแม่น้ำแล้ว ทรงเสด็จจากหลังม้า ไปประทับนั่งบนกองทราย ทรงเปลืองเครื่องทรง ทรงตัดพระเม้าลีด้วยพระวรค์รองผ้ากาสาวพัสตร์แล้วเสด็จลำพังพระองค์เดียว นุ่งพระพักตร์ไปยังแคว้นมคอ

พระสิทธัตราชกุณารทรงบำเพ็ญเพียรทางใจ ปฏิบัติสมារิจんได้อรุปมา 4 ชั้นการได้ผ่านสามบัตติเป็นเพียงการปฏิบัติอยู่ครึ่งทาง นิพพาน เพราะได้เพียงสิกขา 2 ข้อ คือ ศีลกับสมารท ยังขาดปัญญา จากนั้นพระองค์ทรงหันไปบำเพ็ญเพียรทางกายด้วยการบำเพ็ญทุกรกริยา หรือการทรงมานกายแต่การบำเพ็ญทุกรกริยา ก็ไร้ผล พระองค์จึงตัดสินพระทัยยกเลิกบำเพ็ญทุกรกริยาและเสวยพระกระยาหารตามปกติ และทรงหันมาบำเพ็ญเพียรทางใจด้วยการเจริญสมถกรรมฐานและวิปัสนากรรมฐาน จนพระมหาณีโภตทัญญะและ samaachik (ปัญจวัคคีย) ที่ไปบรรนิบติรับใช้อยู่นั้น รู้สึกผิดหวังจึงพาภันละทิ้งพระสิทธัตราชกุณารไปอยู่ ณ ป่าอิสิปตันมฤคทายวัน เมืองพาราณสี

การจากไปของปัญจวัคคียนับเป็นสิ่งที่ดี เพราะไม่มีใครรับกวนสมารทของพระสิทธัตราชกุณาร พระองค์จึงสามารถบำเพ็ญ

เพียรทางใจ คือ ทำกรรมฐานได้เต็มที่ และการบำเพ็ญครั้งนี้ ทำให้พระองค์ตรัสไว้ในเวลาเช้าของวันเพียงเดือน 6 พระศิಥัตถะ ประทับนั่งใต้ ต้นไทร นางสุชาดา นำถาดอาหารมาถวายเพื่อ แก้วนรุกขเทวประจาร์ต้นไทร พบพระศิಥัตถะก็เข้าใจว่าเป็น รุกขเทวนั่งรอเครื่องพลีกรรม จึงนำข้าวมธุปายาสไปถวายทั้ง ถาด พระศิಥัตถะรับของถวายแล้วถือถาดไปยังริมฝั่ง แม่น้ำ เนรัญชรา (ตำบลอุรุเวลาเสนานิคม แคว้นมคอ ปัจจุบันอยู่ ในเขตเมืองพุทธคยา แคว้นพิหาร ประเทศอินเดีย) ทรง สรงสนาณและเสวยข้าวมธุปายาสจนหมด จากนั้นเสด็จไป ประทับในดง "ไม้สาละ จนถึงเวลาเย็นเสด็จไปที่ ต้นมหาโพธิ์ ทรงปลุก หลับ 8 กำ ประทับนั่งขัดสมาธิผินพระพักตร์ไป ทางทิศตะวันออก หันพระปุตชภูวดล์เข้าหา ต้นมหาโพธิ์ ทรงอธิษฐานว่า "แม้เลือดเนื้อจะเหือดแห้งไป เรายังไม่บรรลุ สัมมาสัมโพธิญาณ ตราบใดจะไม่ลุกขึ้นจากที่นั่งตรงนั้น"

จากนั้น พระศิಥัตถะทรงเจริญสมาธิจนจิตเป็นสมาธิ ได้ผ่านที่ 4 แล้วบำเพ็ญภวนาต่อไปจนได้ญาณ 3 คือใน ยามที่หนึ่ง ทรงได้บุพเนวิสาสนุสติญาณ คือ ระลึกชาติปาง ก่อนได้ในยามที่สอง ทรงได้จตุปปاتญาณ คือ มีตาทิพย์ สามารถมองเห็นการจุติและอุบัติของวิญญาณทั้งหลาย ในยาม สุดท้าย ทรงได้อาสวักขยญาณ คือ ตรัสรู้ อริยสัจ 4 คือ ความจริงอันประเสริฐ หมายถึงความจริงที่ไม่ผันแปร และเกิด ไม่ได้กับคนทุกคน มี 4 ประการ คือ

ทุกข์ คือ ปัญหาของชีวิต มนุษย์ทุกคนมีทุกข์เหมือนกัน ทั้งทุกข์พื้นฐาน และทุกข์เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตประจำวัน ทุกข์พื้นฐานคือ ทุกข์ที่เกิดจากการ เกิด แก่ เจ็บ และตาย ส่วนทุกข์ที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน คือ ทุกข์ที่เกิดจากการผลัด พรากจากที่รัก ทุกข์เกิดจากไม่ประสบกับสิ่งที่รักทุกข์ที่เกิด จากไม่ได้ตามใจปราถนา เป็นต้น

สมุทัย คือ เหตุแห่งปัญหา ทุกข์ทั้งหมดเป็นปัญหา ของชีวิตล้วนมีเหตุให้เกิด เหตุนั้นคือ ต้นเหา อันได้แก่ความ อယากได้ต่างๆ ซึ่งประกอบด้วยความยึดมั่น

โนโรค คือ การแก้ปัญหา พระพุทธองค์ทรงแสดงไว้ก็ เพื่อทราบว่า ทุกข์คือ ปัญหาของชีวิตทั้งหมดนั้นสามารถแก้ไข ได้โดยการดับต้นเหา คือ ความอယากได้ให้หมดสิ้น

มรรค คือ ทางหรือวิธีแก้ปัญหา พระพุทธเจ้าทรง แสดงไว้เพื่อให้ทราบว่า ทุกข์คือ ปัญหาชีวิตทั้งหมดแก้ไขได้ ต้องแก้ไขตามมรรค มีองค์ 8

พระศิಥัตถะ ตรัสรู้เป็นสัมมาสัมพุทธเจ้าในเวลาแสง เงินแสงทองจับขอบฟ้า ได้ต้นพระศรีมหาโพธิ์ ในวันเพียงเดือน 6 (ตรงกับเข้ามีดวันพุธ ขึ้น 15 ค่ำ เดือนวิสาขะ ปีราก ก่อนพุทธศักราช 45 ปี) รวมระยะเวลาที่บำเพ็ญเพียรตั้งแต่ ออกผนวชจนตรัสรู้ได้ 6 ปี ขณะตรัสรู้มีพระชนมายุ 35 พรรษา

เมื่อตรัสรู้แล้ว พระพุทธเจ้าประทับเสวยวิมุตติสุขอยู่ใต้ ต้นพระศรีมหาโพธิ์ และบริเวณข้างเคียง 7 สัปดาห์ คือ

สัปดาห์ที่ 1 ประทับนั่งใต้ต้นพระศรีมหาโพธิ์ ต่อไปอีก 7 วัน ทรงใช้เวลาทบทวนปฏิจสมุปภาคที่พระองค์ทรงตรัสรู้

สัปดาห์ที่ 2-3-4 เสด็จไปจากต้นพระศรีมหาโพธิ์ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือประทับยืนเพ่งต้นพระศรีมหาโพธิ์ 7 วัน ต่อมากลับอนิมิสเจดีย์กับต้นมหาโพธิ์อีก 7 วัน ซึ่งมีชื่อเรียกต่อมาว่า รัตนจงกรมเจดีย์ และนั่งพิจารณาอภิธรรมปีภูกทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของต้นพระศรีมหาโพธิ์อีก 7 วัน

สัปดาห์ที่ 5 เสด็จไปทางทิศตะวันออกของต้นมหาโพธิ์ ประทับใต้ต้นไทร ซึ่งเป็นที่พักของคนเลี้ยงแกะอันได้มีชื่อว่า “อชปานนิโค”

สัปดาห์ที่ 6 เสด็จไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของต้นมหาโพธิ์ ประทับนั่งที่โคนไม้จิก

สัปดาห์ที่ 7 เสด็จไปยัง ต้นเกด หรือ ราชายตนะ ซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของมหาโพธิ์

เมื่อตกลงพระทัยว่าจะประกาศพระศาสนาแล้ว ทรงนึกถึงบุคคลที่สมควรจะแสดงธรรมโปรดก่อน ทรงนึกถึงอาหารดาบสและอุทกดาบส ซึ่งเคยเป็นพระอาจารย์ แต่ทั้งสองสิ่นซึ่งพัฒนา จึงตัดสินพระทัยโปรดปัญจวัคคีย์ และเสด็จไปป้าอิสิตนมหาดไทยวัน ถึงที่นั่นเวลาเย็นของวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 8 เมื่อแรกพบพระพุทธองค์ พากปัญจวัคคีย์แสดงอาการไม่เคราะฟ เชือฟัง เมื่อพระองค์ทรงตรัสเดือนจึงตั้งใจฟังพระธรรมเทศนา

กัณฑ์แรกที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงในวันรุ่งขึ้น มีชื่อว่า ธรรมจักรกปวัตตนสูตร พระสูตรนี้เป็นพระธรรมเทศนา กัณฑ์แรกและโภณฑัญญะ บุคคลแรกที่ได้ดูงตามเห็นธรรมสำเร็จเป็นโสดาบัน ในเวลาจบเทศนา ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงเปล่งอุทานว่า “อัญญา-สิรตะ โภ โภณฑัญญะ” (ท่านผู้เจริญโภณฑัญญะได้รู้แล้วหนอ) เพราะอุทานนี้ ท่านโภณฑัญญะ จึงมีชื่อเพิ่มขึ้นว่า “อัญญา โภณฑัญญะ” และได้ถูลขออุปสมบทในวันนั้นเอง พระพุทธเจ้าทรงบวชให้ด้วย เอหิภิกขุอุปสมัปทา โดยเปล่งวาจาว่า “ท่านจะเป็นภิกขุมาเดิด ธรรมอันเรากล่าวดีแล้ว ท่านจะประพุติธรรมจรรย์เพื่อทำที่สุดแห่งทุกข์โดยชอบเดิด” ท่านอัญญา-โภณฑัญญะ สำเร็จเป็นพระภิกขุด้วยวาราจันน์และเป็นพระสงฆ์รูปแรกในพระพุทธศาสนา

ต่อจากนั้น พระพุทธเจ้าทรงประกาศศาสนาโดยไม่มีการหยุดพักเป็นเวลา 45 พรรษา ในพระชาแรกพระพุทธองค์ทรงเสด็จจำพระชาที่ป้าอิสิตนมหาดไทยวันพร้อมด้วยปัญจวัคคีย์ และทรงสั่งสอนพระพุทธศาสนาจนมีผู้อุปสมบทได้ฟังธรรมเป็นพระอรหันต์ทุกรูปจำนวน 61 รูป รวมทั้งพระพุทธองค์ พันจากหน้าฟันพระพุทธองค์ทรงสั่งพระอรหันต์สาวก 60 รูป แยกกันจาริกแสดงธรรม ส่วนพระองค์เสด็จไปยังตำบลลอรุ่วเวลาทรงพักที่ไร่ฝ่าย หลังจากนั้น 2 เดือน พระพุทธองค์ประทานอุปสมบทพระภิกขุอีกจำนวน 1003 รูป และทุกรูปสำเร็จเป็นพระอรหันต์ และนำพระภิกขุทั้ง 1003 รูปไปยังกรุงราชคฤห์นครหลวง

แห่งแคว้นมครประทับอยู่ใน ดงตາล หรือ ลักษีวัน พระเจ้าพิมพิสารทรงทราบข่าวจึงเสด็จเข้าเฝ้าและได้ทรงถวายพระราชอุทayan เวพุwan (ส่วนไผ่) เป็นที่อยู่ของพระสงฆ์ วัดเวพุwanจึงเป็นวัดแห่งแรกในพระพุทธศาสนา

พระชาที่ 2,3,4 พระพุทธเจ้าประทับที่วัดเวพุwanพระชาที่ 5 พระพุทธเจ้าเสด็จประทับจำพระชาที่กุฎีการ ศาลาป้ามหัววัน และเสด็จไปยังกรุงบิลพัสดุ เพื่อทรงแสดงธรรมเทศนาโปรดพระพุทธบิดา หลังจากเทศนาโปรดพุทธบิดาแล้วได้เสด็จพร้อมด้วยพระสงฆ์หมู่ใหญ่ไปยังกรุงราชคฤห์ ทรงประทับณ ป่าสีสปawan หรือ ป่าประดู่ลาย

พระชาที่ 6 เสด็จจำพระชาที่มกุฏบรรพต ทรงทราบหมู่อสูร เทพยดา และมนุษย์ ให้เสียพยศอันร้ายแล้วให้เลื่อมใสในพระศาสนา

พระชาที่ 7 พระพุทธเจ้าทรงแสดงymกปาฏิหารและประทับจำพระชา ที่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ แล้วเสด็จลงมาในวันเทโวโรหณะ

พระชาที่ 8 พระองค์ประทับจำพระชาที่ เกสกามิคายวัน ป่าไม้สีเสียด เขตนครสุงสมารศรี แคว้นภัคคะ

พระชาที่ 9 พระพุทธเจ้าทรงรับอารชนาของโญสก เชรชීและประทับจำพระชา ณ วัดที่เชรชීสร้างชื่อว่า โนสิตาราม ณ กรุงโกสัมพี

พระชาที่ 10 จำพระชาที่ ดงไม้สาละ ในราป้ารักขิตวัน

พระชาที่ 11 จำพระชาที่หมู่บ้านของพระมหาณชีอ เอกนาลา ในทักษิณาศรี ชั้นบท

พระชาที่ 12 ทรงจำพระชาที่ บุจิมันฑพฤกษ์ คือ ร่มไม้สะเดา ที่ นเพรุยกษ์สิงอยู่ใกล้มีืองเวรัญชา

พระชาที่ 13 ทรงจำพระชาที่ จาริยบรรพต

พระชาที่ 14 เสด็จจำพระชาที่วัดเชตวัณมหาวิหาร สามเณรธาตุได้รับการอุปสมบทเป็นพระภิกษุในพระชาานี้

พระชาที่ 15 เสด็จจำพระชาที่นิโคธาราม ใกล้กรุงกบิลพัสดุ ครั้งหนึ่งหลังจากบินนาตรแล้ว ทรงเสด็จเข้าไปยังป้ามหัววันเพื่อทรงพักผ่อนกลางวัน ณ โคน ต้นมะตูม

พระชาที่ 16 เสด็จประทับจำพระชา ที่เมือง อាមวี ณ อัคคาวาจีดี

พระชาที่ 17 ทรงจำพระชา ณ กรุงราชคฤห์ ทรงบัญญัติห้ามมิให้สาวกทำปาฏิหารย์ เนื่องจากท่านเศรษฐีได้นำปุ่มไม้จันทน์มาทำเป็นนาตร แขวนไว้สูง 60 ศอก โคตรเหะมาເເວາໄດຈະถือเป็นพระอหันต์ซึ่งพระปินโญลภารกษาจะระได้เหาะมาເບາຕරໄດ້ จึงทรงห้ามมิให้กระทำการต่อไป

พระชาที่ 18-19 พระพุทธเจ้าจำพระชาที่จาริยบรรพต

พระชาที่ 20 ทรงประทับจำพระชา ณ กรุงราชคฤห์ ทรงตั้งพระอานันท์เป็นพระอุปัญญาคปประจำพระองค์และปราบองค์ลีມาล

พระชาที่ 21-44 พระพุทธเจ้าทรงจำพระชาที่วัดเชตวัน

มหาวิหารและบุพพาราม ณ กรุงสาواتถี ทรงกระทำยมกปาฏิหารย์ ฝ่ายเดียรถีก็จะทำแข่งได้ เตรียมกระทำมณฑลซึ่งเจ้าทำด้วย ไม่ตระเคียน หลังคามุงด้วย ดอกนิลอุบล

พระชาที่ 44 พระอัครสาวกทั้งสอง คือ พระสารีบุตร และพระโมคคลานะนิพพาน

พระชาที่ 45 เป็นพระชาสุดท้ายของพระพุทธเจ้าซึ่งมีพระชนมายุขณะนั้นได้ 80 พระชา ในพระชานี้ พระองค์ได้เสด็จประทับจำพระชา ณ เวพุวคาม ใกล้มืองเวสาลี แคว้นวัชชี ในระหว่างพระชานี้ พระองค์ประชวรอย่างหนักมีความเจ็บปวดรุนแรงถึงกับปรินิพพาน แต่พระองค์ทรงระงับความเจ็บปวดนานด้วยการเข้าเจโตสมาริอันไร้นิมิตในวันเพญเดือนสาม ภายหลังพระชานั้นพระองค์เสด็จไปประทับ ณ ปavaลเจดีย์ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา พระองค์ได้ตัดสินพระทัยว่าจะปรินิพพานในเวลา 3 เดือน นับแต่วันนั้นการตัดสินพระทัยเช่นนี้เรียกว่า ปลงพระชนมายุสังขาร

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา พระพุทธเจ้าเสด็จออกจากเมืองเวสาลีแสดงธรรมในที่ต่างๆ จนถึงวันขึ้น 15 ค่ำเดือน 6 เหลืออีกเพียง 1 วัน จะครบ 3 เดือน พระองค์ถึงเมืองปavaลประทับอยู่ในสวนมะม่วงของนายจุนทะ ทรงแสดงธรรมโปรดนายจุนทะให้บรรลุโสดาปัตติผลในวันรุ่งขึ้นตรงกับวันเพญเดือน 6 เสเด็จไปฉันภัตตาหารที่บ้านนายจุนทะ ซึ่งเป็นการบินทบทាតรคั่งสุดท้าย หลังจากอนุโมน่าแล้วเสด็จออกจากบ้านนายจุนทะ

ระหว่างทางทรงประชวรหนักขึ้นถึงลงพระโลหิต แต่ทรงบรรเทาทุกข์เวหนานั้นด้วยกำลังอริวาสนใจและมานสมานบัติ เสเด็จเดินทางต่อไปทรงพักเหนื่อยเป็นระยะๆ จนลุถึงเมืองกุสินารา เสเด็จเข้าไปปั้ง ดงไม้สาละ คู่หนึ่งแล้วเสด็จบรรทมสีห์ไสยาสน์ โดยมิได้คิดจะลูกขึ้นอีก เวลาหนึ้น ต้นสาละ ทั้งคู่ผลิดอกบานเต็มต้นนอกถุกกาล โปรดดอกหล่นตรงพระพุทธสรีระ ประดุจถวายการบุชาพระพุทธองค์ ดอกมณฑารพ อันเป็นของทิพย์ก์ ตกมาจากการเพื่อบุชาพระองค์

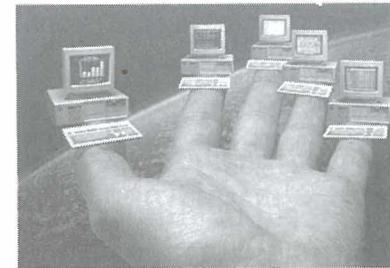
ขณะประทับในพระอิริยาบถนั้น พระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมตลอดเวลาและทรงแนะนำนำพระอานห์ให้ปฏิบัติต่อพุทธ-สรีระ เช่นเดียวกับการปฏิบัติต่อพระบรมศพของพระเจ้าจักรพรรดิในคืนนั้น สุภัททปริพากได้ขอเฝ้าทูลถາมปัญหาต่างๆ พระองค์ทรงตอบปัญหาให้เป็นที่พอใจสุภัททปริพากเลื่อมใสทูลขอบรรพชาอุปสมบท พระองค์ทรงอนุญาตการอุปสมบทให้เป็นพิเศษสุภัททปริพากจึงได้บัวเป็นพระภิกษุ นับเป็นสาวกรูปสุดท้าย

จากนั้น ทรงเปล่งวาจาเป็นปัจฉิมโววาทว่า “ภิกษุหลายบัดนี้เรารอเดือนพวกเชอว่า สังฆารหั้งหลายมีความสิ้นไปเป็นธรรมด้า พวกเชอจะยังประโยชน์ให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาทเกิด” สิ้นพระสรุเสียงนี้ก็มีแต่ความสงบ พระองค์เสเด็จดับขันธ์ปรินิพพานในยามสุดท้ายแห่งคืนพระจันทร์เต็มดวงของเดือนวิสาขะ (ตรงกับวันอังคารขึ้น 15 ค่ำ เดือน 6 ปี

มะเสิง) ณ ศาลาโโนทายนของมลลักษต์ตรีย์เมืองกุสินารา แดครัน
มลลະ รวมสิริอายุ 80 พรรษา

พระพุทธเจ้าประสูติกлагดินภายในได้ตั้งศาลา ในวันเพ็ญ
เดือนหก ตรัสรักข์лагаดินภายในได้ตั้นพระศรีมหาโพธิ์ ในวันเพ็ญ
เดือนหก และปรินิพานกлагดินภายในได้ตั้นศาลาในวันเพ็ญ
เดือนหก □

คัดย่อจากหนังสือที่ระลึกพิธียกช่อฟ้าและผูกพัทธสีมาฝังลูกนิมิตอุโบสถ
วัดเบรมครั้งชา จังหวัดสงขลา

วิทยาการ

ISO 9000

มกลางการแข่งขันที่รุนแรง นักธุรกิจมีทางเลือก
ในการรักษาตัวรอดได้หลาย ๆ วิธีแต่ที่เราพบเห็น
กันโดยทั่วไป นักธุรกิจมักจะเลือกใช้วิธีการใน
การลดต้นทุน ลดคุณภาพสินค้าเพื่อให้สามารถเข้าแข่งขันใน
สังคมราคายได้ และในหลาย ๆ ครั้ง ผู้บริโภคเองก็ไม่สามารถรู้
ได้ว่า สินค้าที่ตนเองซื้อามาจะถูกลดคุณภาพลงหรือไม่

ปัญหาข้างต้นทำให้ภาครัฐบาลต้องเข้ามีบทบาทในการกำหนดข้อตกลง หรือเกณฑ์การตัดสินที่มีรายละเอียดชัดเจนของคุณลักษณะต่างๆ ของสินค้า หรือที่เรียกว่า “มาตรฐาน” เพื่อให้ผู้ผลิตปฏิบัติตาม และผู้บริโภคสามารถใช้เครื่องหมายมาตรฐานดังกล่าวเป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้าได้อย่างมีหลักประกันโดยตราหรือเครื่องหมายมาตรฐานที่เราท่านรู้จักกันดี ก็จะได้แก่ มาตรฐาน อย. ซึ่งออกโดยสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา และมาตรฐาน สมอ. ซึ่งออกโดยสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

การกำหนดมาตรฐานในลักษณะนี้จะมีอยู่ในทุกประเทศ โดยแต่ละประเทศจะกำหนดไว้ไม่เท่ากัน แต่ที่แน่นอนก็คือ ยิ่งมีมาตรฐานสูง ไว้เพียงได้ดันทุนการผลิตสินค้าก็สูงขึ้นเพียงนั้น และยิ่งถ้ามีการนำสินค้าจากต่างประเทศที่มีมาตรฐานต่ำกว่า ซึ่งจะมีต้นทุนและราคาต่ำกว่ามาจำหน่ายในท้องตลาดพร้อมๆ กัน ก็จะเป็นการยกที่ผู้ผลิตที่ใช้มารฐานการผลิตที่สูงกว่าจะแข่งขันได้

ในกรณีนี้ กลับเป็นเหตุผลที่ทำให้หลาย ๆ ประเทศ โดยเฉพาะประเทศที่พัฒนาแล้วนำมาใช้ในการกำหนดให้ประเทศที่จะนำสินค้าเข้าไปจำหน่ายต้องผลิตสินค้าให้ได้ตามมาตรฐานที่ประเทศเหล่านั้นกำหนดขึ้น และในหลาย ๆ กรณีก็มีเหตุผลน่าเชื่อได้ว่าประเทศพัฒนาแล้วหลาย ๆ ประเทศได้ใช้วิธีการกำหนดมาตรฐานที่สูงเกินความจำเป็นเพื่อกีดกันการนำเข้าจากประเทศกำลังพัฒนา

เพื่อแก้ไขปัญหาข้อโต้แย้งว่า มีการกำหนดมาตรฐานเกินความจำเป็นหรือไม่ ทางองค์กรสากลว่าด้วยมาตรฐานระหว่างประเทศ (International Standard Organization : ISO) ที่เป็นองค์กรกลางอันประกอบด้วยสมาชิกที่เป็นสถาบันมาตรฐานแห่งชาติของประเทศต่างๆ รวม 124 ชาติ จึงได้ทำการกำหนดมาตรฐานสากลขึ้น เพื่อใช้เป็นหลักในการกำหนดมาตรฐานร่วมกัน

ในปี 2530 ทางองค์กรได้เข้ามีบทบาทในการกำหนดมาตรฐานระบบคุณภาพ ISO 9000 เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการรับรองผลิตและการบริการขึ้นเป็นครั้งแรก และทำให้เกิดระบบประกันการบริหารคุณภาพที่เป็นสากล และมีมาตรฐานเดียวกันทั่วโลก สามารถตรวจสอบคุณภาพจากองค์กรฝ่ายที่ 3 ได้เป็นระยะเวลาที่ต่อเนื่องด้วย

ในปัจจุบัน ISO 9000 ได้กลายเป็นกุญแจที่เปิดประตูการค้าได้อย่างกว้างขวางและมีฐานะสม่มื่อนเครื่องหมายการค้าที่ได้รับการยอมรับจากผู้บริโภคมากกว่าเครื่องหมายการค้ายield ดังๆ ในโลก ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ประเทศไทยกำลังพัฒนาหันมาใช้เครื่องหมายมาตรฐาน ISO เป็นเครื่องมือสำคัญในการเจาะเข้าสู่ตลาดของประเทศพัฒนาแล้วที่มีการแข่งขันสูง เช่น ประเทศไทยกลุ่มประชาคมยุโรป สหรัฐฯ ญี่ปุ่น และประเทศอุตสาหกรรมใหม่ในเอเชียตะวันออก เพราะคุ้มกว่าการลงทุนในการส่งเสริมการขายและการพัฒนาเครื่องหมายการค้าของตนเอง

ISO แบ่งเนื้อหาออกเป็น 5 ฉบับหลัก ได้แก่ ISO 9000,

ISO 9001, ISO 9002, ISO 9003 และ ISO 9004 โดยแต่ละฉบับมีเนื้อหาโดยสรุป คือ

1. ISO 9000 เป็นแนวทางในการเลือก และกรอบการเลือกและการใช้มาตรฐานชุดนี้ให้เหมาะสม
2. ISO 9001 เป็นมาตรฐานระบบคุณภาพ ซึ่งกำกับดูแลทั้งการออกแบบและพัฒนา การผลิต การติดตั้ง และการบริการ
3. ISO 9002 เป็นมาตรฐานระบบคุณภาพ ซึ่งกำกับดูแลเฉพาะการผลิต การติดตั้ง และการบริการ
4. ISO 9003 เป็นมาตรฐานระบบคุณภาพ ซึ่งกำกับดูแลเรื่องการตรวจและการทดสอบขั้นสุดท้าย
5. ISO 9004 เป็นแนวทางในการบริหารงาน คุณภาพ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด โดยเป็นข้อแนะนำในการจัดการในระบบคุณภาพ

จากรายละเอียดข้างต้น จะเห็นได้ว่า มาตรฐานระบบคุณภาพที่ใช้เพื่อให้การรับรองนั้นมีด้วยกันเพียง 3 มาตรฐาน คือ ISO 9001, ISO 9002 และ ISO 9003 ส่วน ISO 9004 เป็นข้อแนะนำให้ผู้ประกอบการเลือกว่าจะนำมาตรฐานใดไปใช้ให้เหมาะสมกับการดำเนินงานขององค์กรของตน โดยใช้ ISO 9004 เป็นแนวทางในการดำเนินการใหม่ประสิทธิภาพ

การนำระบบบริหารงานคุณภาพตามมาตรฐาน ISO 9000 ไปใช้นี้ ยังมีความเข้าใจผิดกันอยู่มากว่าสามารถนำไปใช้ได้เฉพาะอุตสาหกรรมการผลิตเท่านั้น แต่ความจริงแล้วธุรกิจ

ทุกประเภท ทุกขนาดสามารถจัดทำระบบคุณภาพได้เช่นเดียวกัน เช่น ในธุรกิจการบริการก็ได้มีการนำ ISO 9000 ไปใช้แล้วในหลาย ๆ กลุ่ม อาทิ

1. กลุ่ม HOSPITALITY SERVICES ได้แก่ ภัตตาคาร โรงแรม และการท่องเที่ยว
2. กลุ่ม COMMUNICATIONS ได้แก่ สนามบิน และการสื่อสาร
3. กลุ่ม HEALTH SERVICES ได้แก่ โรงพยาบาล และ คลินิก
4. กลุ่ม MAINTENANCE ได้แก่ การซ่อมบำรุงเครื่องจักร
5. กลุ่ม UTILITIES ได้แก่ สาธารณูปโภคต่างๆ
6. กลุ่ม TRADING ได้แก่ การจัดจำหน่าย
7. กลุ่ม PROFESSIONALS ได้แก่ การสำรวจ การออกแบบ การฝึกอบรม และที่ปรึกษา
8. กลุ่ม ADMINISTRATION ได้แก่ บุคลากร และบริการในสำนักงาน
9. กลุ่ม SCIENTIFIC ได้แก่ การวิจัยและพัฒนา นอกจากนี้หน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจที่ต้องการดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพ ก็สามารถนำระบบคุณภาพไปใช้ได้เช่นเดียวกัน

เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ภาคธุรกิจไทย มีความพร้อมในการเข้าแข่งขันในตลาดโลกได้มากยิ่งขึ้น ทางคณะกรรมการ

ส่งเสริมการลงทุนจึงได้มีมติ กำหนดให้อุตสาหกรรมส่งออกไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 อุตสาหกรรมวิชาการ และอุตสาหกรรมพื้นฐานที่มีการลงทุนเกินกว่า 40 ล้านบาท และได้รับการส่งเสริมการลงทุน ตั้งแต่ปี 2542 จะต้องดำเนินการให้ได้รับ ISO 9000 ภายใน 2 ปี นับแต่วันเปิดดำเนินการ

และสำหรับกิจการที่ได้รับการส่งเสริมใหม่ในปี 2542 นี้ แต่ไม่เข้าข่ายตามขนาดและประเภทกิจการ แต่มีความประสงค์ขอใบปรับรอง ทาง สมอ. ก็จะทำการตรวจสอบและพิจารณาให้เป็นอันดับแรก และที่สำคัญกิจการที่ได้รับ ISO จะได้รับการยกเว้นในการเข้าตรวจโรงงานในการต่อใบอนุญาตโรงงานอีกด้วย

เงื่อนไขทั้ง 2 ประการนี้ น่าจะเป็นเครื่องมือสำคัญที่ทำให้ภาคอุตสาหกรรมและบริการของไทยปรับตัวให้ได้มาตรฐานโลกได้ซึ่งจะมีผลดีต่อการพัฒนาประเทศโดยรวมแต่ที่สำคัญที่สุด ก็คือ ตัวผู้ประกอบการเอง เพราะวิธีที่ดีที่สุดที่จะเพิ่มยอดขาย และกำไรให้กับองค์กร คือ การทำให้ผลิตภัณฑ์และบริการของเรามาตรฐานเพิ่มความพึงพอใจให้กับลูกค้าได้ และการแสดงถึงความตั้งใจในระบบบริหารคุณภาพในระดับสากลจะเป็นเครื่องมือที่แสดงออกได้ดีที่สุดด้วย □

คัดย่อจาก วารสารส่งเสริมการลงทุน ปีที่ 10 ฉบับที่ 1 มกราคม 2542

เกชต์

ปุ๋ยหมักจากผักตบชวา

□ □ □ □ □ □ □ □

กตบชวาเป็นไม้น้ำล้มลุกหลายฤดูและเป็นวัชพืช มีระบบ根系อย่างจำนวนมาก สามารถดูดซับเอ่าแร่ธาตุอาหารที่ปะปนอยู่กับตะกอนในน้ำมาไว้ในส่วนต่างๆ ของลำต้น เมื่อนำมาทำปุ๋ยหมักก็จะได้แร่ธาตุอาหารพืชสูงตามไปด้วย

1. ส่วนผสม ผักตบชวาแห้ง : มูลสัตว์ : ปุ๋ยเคมี ในอัตราส่วน 100 : 10 : 1 โดยหนัก หากไม่มีมูลสัตว์ ให้ใช้

หน้าดินบริเวณใต้กองหญ้าเก่า หรือกองฟางเก่า หรือปุ๋ยหมักที่มีอยู่แล้วแทนก็ได้ โดยใช้อัตราส่วนเดียวกัน

- นำผักตบชวาจากแหล่งน้ำขึ้นมาตามกลางแจ้งประมาณ 1-2 สัปดาห์ เพื่อให้ผักตบช瓦สูบตัวลง (หากใช้ผักตบชวาสด ปุ๋ยหมักที่ได้รับจะน้อย เพราะผักตบชวา 100 ส่วน จะมีน้ำถึง 90 ส่วน)

- เมื่อได้ผักตบชวาเพียงพอต่อความต้องการแล้ว จึงนำกองบนพื้นดิน โดยให้มีความกว้าง 2-3 เมตร ความยาวไม่จำกัด โดยกองผักตบชวาเป็นชั้นย่างๆ ให้แน่น สูงประมาณ 30-40 ซม. หัวนมูลสัตว์ทับให้หนาประมาณ 1-2 นิ้ว และโรยปุ๋ยเคมีบางๆ ทับนมูลสัตว์อีกทีหนึ่ง รถน้ำให้ชุ่ม หรือถ้าจะใช้สารเร่งเชื้ออุลิโนทรีย์ ควรละลายเชื้ออุลิโนทรีย์ในน้ำอุ่นหรือน้ำเย็นธรรมดาร์กได้ ราดทับลงไป

- นำผักตบชวามากองทับเป็นชั้นต่อไป ทำเช่นเดียวกับการกองครั้งแรกทุกอย่าง จนกระทั้งกองสูง 1-1.5 เมตร

- ชั้นบนสุดใส่หน้าดินทับหนาประมาณ 1 นิ้ว กองทึบไว้ 45-60 วัน

- ในขณะที่หมักอยู่ ต้องคอยหมั่นตรวจสอบผักตบชวา อย่าให้แห้งหรือแฉกนไป วิธีตรวจสอบง่ายๆ ก็คือ เอามือสอดเข้าไปในกองลึกๆ หยิบชิ้นส่วนมาบีบดู ถ้ามีน้ำติดอยู่ที่ฝ่ามือ แสดงว่ามีความชื้นพอเหมาะสม ไม่ต้องรถน้ำ ถ้าไม่มีน้ำติดฝ่ามือ แสดงว่ากองผักตบชวาแห้งเกินไป ต้องรถน้ำ แต่ถ้า

ปีบแล้วมีน้ำทะลักออกตามจ่ำนิ่วมือ แสดงว่าแฉกเกินไป ไม่ต้องรถน้ำ และต้องกลับกองผักตบชวาทุกๆ 7-10 วัน เพื่อให้อากาศถ่ายเทเข้าไปในกองได้สะดวก และลดความร้อนภายในกองด้วย

2. ส่วนผสม ผักตบชวาสด และเศษพืชแห้ง : ผักตบชวาแห้ง หรือฟางข้าว ใบไม้ หญ้าแห้ง

- กองเศษพืชแห้งให้มีความกว้างประมาณ 3 เมตร ความยาวไม่จำกัดกองเป็นชั้นๆ слับกับผักตบชวาสด อย่างละ 4 ชั้น ให้แต่ละชั้นมีความสูง 20 ซม. โดยให้เศษพืชแห้งอยู่ชั้นล่าง และผักตบชวาสดอยู่ชั้นบน

- เมื่อกองเสร็จแล้วกองปุ๋ยหมักจะมีความสูงประมาณ 1.5 เมตร ขณะที่หมักอยู่ความชื้นจากผักตบชวาจะไหลออกมายโดยเศษพืชแห้งจะซับไว้ การหมักโดยวิธีนี้ผักตบชวาและเศษพืชแห้งจะเน่าเปื่อยเป็นปุ๋ยหมักภายใน 120 วัน

3. ส่วนผสม ผักตบชวาสด : เศษพืชแห้งที่เป็นชิ้นเล็กๆ เช่น แกลบ ขี้เลือย ขุยมะพร้าว กากอ้อย : มูลสัตว์ ในอัตราส่วน 2 : 2 : 1

- นำส่วนผสมดังกล่าวมาคลุกเคล้าให้เข้ากันดี รถน้ำให้ชุ่ม ทำเป็นกอง ขนาดกว้าง 2-3 เมตร สูง 1-1.5 เมตร ความยาวไม่จำกัด ขึ้นกับขนาดของพื้นที่

- ผักตบชวา กับเศษพืชแห้งจะเปื่อยเป็นปุ๋ยหมักภายใน 150 วัน □

บ/ท/ก/วี

วันที่ดอกไม้บาน

ไม่ช้าหรือดอกรักจะถักซ่อ
เหลืองละออรุ่งระย้า ณ ป่าฝัน
เพื่อเชื้อเชิญคนหนุ่มสาวก้าวพร้อมกัน
สู่เส้นทางสร้างสรรค์สู่วันรัก
ซึ่งจักไม่น่าขันเพียงฝันเพ้อ
ฉันและเธอชี้ฟูกเพราอกหัก
แต่จักกว้างแฝ้ใกล้อุ่นไอรัก
ได้ประจักษ์แจ่มใสวainใจร้าว
ณ วันนี้เริ่มสัญญาหน้าดอกไม้
บานอยู่กลางหัวใจคนหนุ่มสาว
มาเดินเก็บศรัทธาจากป่าดาว
ถักเสื้อหน้าวอุ่นเอื้อเกื้อผองชน

พิบูลศักดิ์ ละครพล

1 ปีวิทยุสารัญรมย์ กต.ไทยรับใช้ประชาชน

23 เมษายน 2542

“ประมงภูเขา”

บรรยายศาส yeinwanศุกร์ที่ 23 เมษายน 2542 ชุมชนไปด้วย
น้ำฝนที่ตกลงมาเป็นช่วงๆ ตลอดทั้งวัน

จนกระหังบ่ายสีโงง ฝนที่ชาไปพักหนึ่งก็เทลงมาอีกซึ้งใหญ่
บ่ายสีโงงครึ่ง ฝนเริ่มขาดเม็ด ชาววิทยุสารัญรมย์ทั้งหลาย
เร่งระดมพลเพื่อเชิดน้ำที่ขังค้างไว้ว่าจะบันโตะ หรือตามพื้น โดย
ไม่ลืมแหงหน้าดูฟ้าว่า ฝนจะโปรยลงมาอีกหรือไม่

ห้าโมงเย็น สายฝนขาดเม็ด เสียงเพลง “กต.ไทยรับใช้ประชาชน”
ซึ่งขับร้องโดย “รุ่ง สุริยา” สุภาพบุรุษลูกทุ่ง ทำหน้าที่เรียกແเบกສลับ
ไปกับบทเพลง “น้องสาว” ของยอดศิลปินล้านนา “จัล มโนเพ็ชร”

ท่ามกลางบรรยายศาสที่ yeinwan ผู้คนหันออกจากข้าราชการ
กระทรวงการต่างประเทศ ผู้พังของทางสถานีฯ และ เท่าที่กราด
สายตาเห็นก็ยังมี อาจารย์โกร่ง (วีระพงษ์ รามางกูร) องอาจ คลาม
ไฟบุลย์ เลขานุการรัฐมนตรีว่าการฯ คุณหญิงหมัด (ม.ร.ว.มาลินี
จักรพันธุ์) ไมตรี ลิมปิชาติ อ้อ แอบเห็นเอนก นาวิกมูลด้วย ทั้ง
หมดนี้ต่างพากันหลังให้มาที่ลานหน้ากรมสารนิเทศ อันเป็นสถานที่
จัดงาน 1 ปีวิทยุสารัญรมย์ กต.ไทยรับใช้ประชาชน จนทำให้พื้นที่ของ
งานซึ่งไม่ได้กว้างขวางใหญ่โตอะไร เริ่มดูว่าเล็กลง

เสียงพุดคุย ทักทาย แนะนำตัว คำกล่าวแสดงความยินดี ฯลฯ
ชาลง เมื่อพิชณุ จันทร์วิทัน นายสถานีฯ ไฟแรง กล่าวเรียนเชิญ
ท่านอธิบดีกรมสารนิเทศ ดอน ปรมัตถวินัย เป็นผู้กล่าวรายงานผล

การดำเนินงานของสถานีวิทยุฯ ใน การรับใช้ผู้ฟังทั้งในประเทศไทยและในประเทศเพื่อนบ้านมาเป็นเวลาหนึ่งปี

จากนั้น ม.ร.ว.สุขุมพันธุ์ บริพัตร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศได้กล่าวแสดงความยินดีและกล่าวเปิดงานเย็นวันนั้น

นอกเหนือจากอาหารพื้นบ้านแสนอร่อยนานาชาติแล้ว ทุกคนที่มาร่วมงานยังได้สัมผัสนิยมความรื่นเริงบันเทิงในแบบของวิทยุสารัญมย จากการแสดงบนเวที โดยเริ่มจากลีลาที่ไม่เป็นสองรองใครในเรื่อง เพลงพื้นบ้านของศิลปินแห่งชาติ “หวังเตี้๊ะ” ที่ขึ้นทีมงานชุดใหญ่นำให้ความสำราญกับทุกคน จนลืมเวลาที่ผ่านไป

ช้าไม่นานที่เสียงรำมนาจหาย เสียงใสๆ จากกีตาร์ของยอดศิลปินล้านนา “จัล มโนเพ็ชร์” ก็ขับกล่อมและพาผู้คนในงานห้องไปสู่ความงามของห้องถินล้านนา ความสลัวของคืนข้างขึ้นเก้าค่ำถูกขับให้สว่างไสวด้วยบทเพลง “เดือนเพ็ญ” โดยความกรุณาของท่านปลัดกระทรวงการต่างประเทศ และเพลงแล้วเพลงเล่าที่คุณจัลฯ เล่าขานผ่านตำนานเพลงที่ทุกคนคุ้นเคย

สัญญาณแห่งความอึกทึกสนุกสนานเริ่มส่อแวดมาอีกครั้งเมื่อเสียงลือกันทั่วว่า สุภาพบุรุษลูกทุ่ง “รุ่ง สุริยา” มาถึงงานแล้ว

“รักจริงๆ ให้ตั้งนั่งๆ....” เป็นเพลงแรกที่ “รุ่ง สุริยา” ใช้ในการทักษายทุกๆ คนในงาน ลูกเล็กเด็กแดงแฟ้มเพลงของรุ่งฯ ที่สลึ่มสลือก่อนหน้านี้ด้วยความง่วงประสาเด็กกล้ายเป็นแฟ้มแควรหน้า (เวที) เสียงตะโภน เอาอีกๆ ดังไม่ขาดสาย รุ่งฯ เองก็ดีใจหาย หั้งร้องทั้งคุยอย่างเป็นกันเอง

สายฝนที่เริ่มตกลงมาอีกครั้งคล้ายสัญญาณเตือนเวลาที่ต้องอำลาแต่ไม่เป็นไร พากเราจะพบกันใหม่ในบรรยากาศสนุกสนาน และเป็นกันเองของชาววิทยุสารัญมย เช่นนี้อีก เอาไว้งานครบสองปีดีไหม □

1 ปีวิทยุสารัญมย กต.ไทยรับใช้ประชา

23 เมษายน 2542

อธิบดีกรมสารนิเทศต้อนรับ อพนฯ ร.มช.

อพนฯ ร.มช. ม.ร.ว.สุขุมพันธุ์ บริพัตร เมิดงาน

อดีต ยพณฯ รองนายกรัฐมนตรี ดร.วีรพงษ์ รามาภรณ์ ยพณฯ รมช. ม.ร.ว.สุขุมพันธุ์
บริพัตร ปลัดกระทรวงฯ ลาโรจน์ ชวนะวิรัช และ ออท. ชาลชนีพันธุ์ ชีรานนท์

พ่อหวังเต๊ะ - แม่ศรีนวล

ลำดับ “หวังเต๊ะ”

จรัล มโนเพ็ชร ครวญเพลง “อ้ายคำ”

รุ่ง สุริยา ในเพลง “รักจริงให้ดังนั้น”

ภาพ/วิชัย ทีปะประสาน

ทีมงาน วิทยุสารัญรมย์

วิชาการ

ทำประชาสัมพันธ์แบบมืออาชีพ?¹

บุญเกษม เสริมวัฒนาภูล

ค

ความหมายของการประชาสัมพันธ์ คือ กิจกรรมทั้งสิ้น ทั้งหลาย ทั้งปวง ที่กระทำอย่างมีการวางแผนล่วงหน้าในการที่จะมีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิดของสาธารณะที่เกี่ยวข้อง เพื่อก่อให้เกิดทัศนคติ

¹ เรียบเรียงจากคำบรรยายในการอบรมสัมมนาเพื่อการประชาสัมพันธ์ของ รศ.ดร.เสรี วงศ์มนษา เมื่อวันที่ 16 กันยายน 2541 ณ ห้องบัวแก้ว จัดขึ้นโดยกรมสารนิเทศ กระทรวงการต่างประเทศ

และภาพลักษณ์² ที่ดีระหว่างสาธารณะเหล่านั้นกับองค์กรที่ทำงานประชาสัมพันธ์ โดยมีเป้าหมายคือ การสร้างความเข้าใจ เพื่อให้ได้รับการสนับสนุนและความร่วมมือจากสาธารณะ จากความหมายดังกล่าวมีประเด็นที่ควรนำมาวิเคราะห์อยู่หลาย ประเด็น กล่าวคือ

ประการแรก เมื่อความหมายของการประชาสัมพันธ์ คือ กิจกรรมทั้งสิ้น ทั้งหลาย ทั้งปวง เพียงคำเดียวกับกันให้รู้ว่า “ไม่ใช่เพียงแค่สื่อสิ่งพิมพ์เท่านั้น สื่อทุกอย่างที่ใช้นั้นเกี่ยวข้อง กับเรื่องราวของการประชาสัมพันธ์ทั้งสิ้น สมการของการสร้าง ภาพลักษณ์เท่ากับ ภาพลักษณ์ของผู้บริหาร บวกด้วยภาพ- ลักษณ์ของผลงาน บวกภาพลักษณ์ของเหล่าบรรดาพนักงาน บวกด้วยกิจกรรมแล้วบวกด้วยอุปกรณ์เครื่องมือและสื่อต่างๆ ที่ใช้ ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่จะครอบคลุมความหมายของกระบวนการ สร้างภาพลักษณ์กล่าวคือ ผู้บริหารมีภาพลักษณ์อย่างไร จะส่ง ผลต่อภาพลักษณ์ของพนักงาน กิจกรรมที่กระทำก็จะส่งผลต่อ ภาพลักษณ์ขององค์กร ผลงานที่ทำออกมาอย่างไรก็จะส่งผล ต่อภาพลักษณ์ขององค์กรอย่างนั้น พนักงานในองค์กรเป็น อย่างไร ก็จะส่งผลต่อภาพลักษณ์ขององค์กรเช่นกัน หรือไม่ว่า

² “ภาพลักษณ์” หรือ Image ซึ่งของเดิมผู้บรรยายใช้คำว่า “ภาพพอน์” แต่ใน บทความนี้ผู้เรียนเรียงเปลี่ยนใช้คำว่า “ภาพลักษณ์” แทนทั้งหมด เพราะเป็น คำนิยมซึ่งนำมาใช้พูดกันทั่วไป ผู้เริ่มใช้เป็นครั้งแรก คือ ยพนฯ อานันท์ บันยารชุน อธีดนายกรัฐมนตรี

เก้าอี้ โถะ คอมไฟ อุปกรณ์ต่างๆ เหล่านี้จะถูกรวมเข้าไปไว้ใน สมการของภาพลักษณ์ทั้งสิ้น อาทิเช่น ภาพลักษณ์ดูได้จาก ข้าวของเครื่องใช้ที่ใช้อยู่ สมมติกระ trg กรรมการต่างประเทศทำ งานเผยแพร่องค์กรไปอย่างดี แต่คนมากนั่นในห้องนี้มองดูได้เวที ภาพลักษณ์ก็เสียแล้ว เพราะว่าไม่สะอาด เพราะฉะนั้น ตรงนี้ก็ เป็นภาพลักษณ์ที่ทำให้มองได้ว่า คนกระ trg กรรมการต่างประเทศ ไม่ได้ดูแลตรงนี้เลย ทั้งที่จริงๆ แล้วสถานที่ตรงนี้เป็นที่รับ แขกบ้านแขกเมือง กิจกรรมให้เข้าเราว่าดูดีไปหมด หรือเก้าอี้ดู สวยงามจริง แต่หากดูข้างหน้าซึ่งถลอกหมดแล้ว ทำให้เห็นได้ใน หมุดว่ามันเป็นอย่างไร ถ้ายังปล่อยให้ข้าวของเครื่องใช้เหล่านี้ หลงเหลืออยู่นั้นไม่ถูกต้อง ถ้าคิดว่ากระ trg กรรมฯ สร้างภาพ- ลักษณ์ต่อสาธารณะผ่านสื่อต่างๆ ออกไปจนดูดี แต่หากมาที่ กระ trg กรรมฯ มาเจอกับเก้าอี้ซึ่งแลเห็นเนื้อในก็จะลบคะแนนสมการ ของภาพลักษณ์ทันที เพราะว่าข้าวของเครื่องใช้ที่ยกตัวอย่างก็ เป็นส่วนหนึ่งของภาระกิจกรรมทั้งสิ้น ทั้งหลาย ทั้งปวง

ประการต่อมาที่กล่าวว่ากิจกรรมอย่างนี้ต้องกระทำอย่าง มีการวางแผนล่วงหน้า ซึ่งคำว่า “พยายามวางแผนล่วงหน้า” นั้นมีนัยสำคัญอยู่ในตัวเองด้วย มาดูที่คำว่าความพยายามก่อน อะไรก็ตามที่คิดเราต้องพยายาม แปลว่าสิ่งนั้นไม่มีจุดจบสิ้น ไม่ใช่ว่าพอจะเริ่มต้นทำอะไรก็จบกว่า “เราทำแล้ว” ซึ่งอย่างจะ บอกว่า ทำแล้วก็ต้องทำอีก เพราะสิ่งที่เราทำไปแล้วนั้นยังไม่ จบสิ้น กลุ่มเป้าหมายมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา อย่างนี้กว่า

ทำแล้วก็แล้วกันไป ยกตัวอย่างเช่น เรื่องของการขึ้นภาษีนำมั่น สรพสามิติได้มีการกระทำการแสลงหัวไว้ดังนานก่อนที่รัฐบาล จะประกาศขึ้น ผลสุดท้ายเสียงค่า่าวก็เลยไม่มี แต่น่าเสียดาย บ้านเรามีค่ายทำประชาสัมพันธ์เชิงรุกอย่างเช่นเรื่องภาษีที่ดิน แทนที่เราจะมีความ แทนที่เราจะมีการอภิปราย แทนที่จะ มีนักวิชาการอุกมาพูดจากอะไรจนเป็นที่เข้าใจแล้วค่ายประกาศ ออกมานะจะได้บอก “อ้อ..เข้าใจแล้ว” เพราะคนๆ นั้นเขามา อธิบายอย่างนี้คนๆ นี้เขามาอธิบายอย่างนั้น แต่ไม่เป็นอย่างนั้น กับออกมารอแล้วก็มานั่งแก้ตัว มาฟังแก่ไข มาฟังอธิบาย อธิบาย รอดกีรอดไป ถ้าอธิบายไม่รอดสุดท้ายรัฐบาลก็ต้องถอนกลับไป ก็ไม่สามารถจะเก็บภาษีตัวนี้ได้ อันนี้เราเรียกว่าเป็นการ ประชาสัมพันธ์เชิงรับ อย่างเช่นเรื่องมีทางด่วนที่ล่องบ้านครัว ซึ่งรัฐบาลไม่รู้จะแก้ปัญหาอย่างไร เพราะก่อนจะลงมือนั้นไม่ทำ อะไรมาก่อน แต่พอตัดสินใจแบบมาแล้ว สุดท้ายก็ทำไม่ได้ถ้าทำ ต่อไปก็มีปัญหากับบ้านครัว ครั้นถ้าไม่ทำตรงนี้ก็จะกลายเป็น แบบอย่างให้คนทั้งหลายว่า ต่อไปนี้ถ้ามีการไล่ที่ ฉันจะไม่ไป ฉันจะใช้สีติดบ้านครัวในการต่อสู้ เมื่อเป็นเช่นนี้ต่อไปรัฐบาล จะวนคืนลำบากแล้ว นี่ เพราะว่าไม่ได้ทำประชาสัมพันธ์เชิงรุก ไว้ก่อน หลายอย่างต้องทำประชาสัมพันธ์เชิงรุก เพราะเมื่อัน กับการลดนำ้พร wen din ไปพลิกหน้าดินเพื่อเวลาเราปลูกฝัง อะไรมากจะได้ขึ้นง่าย แต่หลายครั้งรัฐบาลไม่ได้ทำอย่าง หลัง เขาก็ถึงบอกว่าศัตรุของการทำประชาสัมพันธ์คือความถูก

ต้องที่ไม่สนใจความถูกใจ เพราะการประชาสัมพันธ์นั้นมีหน้าที่ ทำสิ่งที่ถูกต้องให้ถูกใจ เขาจึงบอกว่า ศัตรุที่ร้ายที่สุดของ การประชาสัมพันธ์ก็คือนักกฎหมาย เพราะมักจะพูดถึงความ ถูกต้อง เช่น ถ้าเกิดเรามีโอนดอยู่ในรีสอร์ฟแล้วเราไปเปิดร้าน อาหารอยู่ในรีสอร์ฟ เกิดมีคนด่า ถ้าเป็นนักกฎหมายจะตอบว่า อย่างไร “เขาโอนดให้ดูเลย ถูกต้องอยู่แล้ว” ก็แปลว่าถูกต้อง ที่นี่ถ้าหากเรามีพื้นที่ยื่นลงไปในເກາະแล้วเราได้รับอนุญาต อย่างเป็นทางการ แต่คนเขามีความรู้สึกว่าเป็นการทำลายເກາະ ทำให้ເກາະไม่สวยมีคนโวยวายขึ้นมา เราบอก ไปดูเลย เขายัง อนุญาตให้ดูเลย เราระบุอนุญาตถ่ายสำเนาออกหนังสือพิมพ์ ไปเลย คนอย่างนี้เปรียบเหมือนอะไรรุ่่ใหม่ เปรียบเหมือนคน ขับรถสวนกับรถสิบล้อโดยที่รถสิบล้อผิดแต่เราถูก ก็จะขับไป เรื่อยๆ ผลสุดท้ายสิบล้อไม่หลบก็ถูกชนตาย นี่แหลกเขาราย กันที่พูดถูกต้องแต่ไม่ถูกใจ แต่การทำงานประชาสัมพันธ์นั้น เจตนาหมายของเราก็คือ ทำสิ่งที่ถูกต้องนี้ให้ถูกใจด้วยการซึ่ง ด้วยการอธิบาย ด้วยการให้ภูมิหน้าภูมิหลัง อันเป็นเงื่อนไขอัน ทำให้จำเป็นต้องทำเช่นนี้ นั่นแหลกคือเรื่องของความพยายาม อย่างมีการวางแผนล่วงหน้า

ที่นี่คำพูดต่อไปบอกว่า เพื่อสร้างอิทธิพลเหนือชีวิตจิตใจ ของสาธารณะที่เกี่ยวข้อง เรา마다ูว่าทำไม่ต้องสร้างอิทธิพล เหนือชีวิตจิตใจด้วย เพราะเรามีหน้าที่ที่จะกำกับรูปแบบของการ คิด กำกับทิศทางของความคิดอย่างให้ออกนอกรอบนอกๆ

นอกทาง เช่น ถ้าเราจะไปทำกระเช้าไฟฟ้าที่ภูกระดึงเราต้องตีกรอบให้เขากิดถึงในเมืองความเจริญรุ่งเรืองของการท่องเที่ยว แต่ถ้าเราปล่อยให้เขากิดออกนอกกรอบนี้ ไปคิดถึงเรื่องการทำลายสิ่งแวดล้อม กระเช้านี้ก็จะไม่ได้สร้าง ดังนั้นหน้าที่ของคนทำประชาสัมพันธ์ก็คือ ต้องตีกรอบและซักจุ่งความคิดของคนอื่นเพื่อให้พิจารณา กิจกรรมต่างๆ ของเราด้วยทางเลือกที่เป็นประโยชน์กับเรา ตามว่าทำไม่เราต้องทำอย่างนี้ เพราะการที่เราเป็นองค์กรอยู่ในสังคม เราเป็นหน่วยย่อยที่จะเจริญเติบโตโดยทำงานอยู่ภายใต้สภาพแวดล้อมที่ดี เราจะปล่อยให้บรรณาการของการทำงานของเราเป็นผลลบไม่ได้ อะไรก็ตามที่เป็นผลลบเราต้องขัดไปเพื่อจะเอื้อทำให้เราสามารถทำงานได้

ที่นี่สำหรับค่าว่าสารณชนที่เกี่ยวข้อง การทำประชาสัมพันธ์ทุกวันนี้ยุ่งยาก เพราะมิได้มีกลุ่มเป้าหมายเพียงกลุ่มเดียว กลุ่มเป้าหมายของการทำประชาสัมพันธ์มีหลายกลุ่ม อาทิ รัฐบาลที่จะให้บ สส. ที่จะออกกฎหมาย สื่อมวลชนที่จะเขียนข่าวสนับสนุน ประชาชนผู้เสียภาษี ต่างประเทศที่จะเข้ามาเกี่ยวข้อง สถาบันการเงินที่จะให้การสนับสนุน พนักงานของคุณเองที่ต้องให้ความร่วมมือทำงานที่คุณอยากจะทำ และลูกค้าที่มาติดต่อที่หน่วยงานของคุณ สารพัดกลุ่มเป้าหมายของงานประชาสัมพันธ์แต่ละชั้นๆ นั้นมันเป็นกลุ่มหลากหลาย ไม่ใช่กลุ่มเดียวถ้าทำประชาสัมพันธ์ออกไปไม่ได้ของบประมาณไม่ผ่านประชาสัมพันธ์ออกไปไม่ได้ สส. ไม่เข้าใจและยุบงส์เสริมให้มี

การออกกฎหมายให้ทำงานยากขึ้น ประชาสัมพันธ์ออกไปไม่ได้ สื่อมวลชนสร้างกระแสแสวนทางกับสิ่งที่เราทำประชาสัมพันธ์ออกไปไม่ได้ นักวิชาการลูกขี้ม้าพูดไม่ดีเกี่ยวกับโครงการก็ทำให้ทำงานยากขึ้น ประชาสัมพันธ์ออกไปไม่ได้ พนักงานของเราไปพูดให้ชาวบ้านฟังก็ไม่รู้เรื่อง ประชาสัมพันธ์ออกไปไม่ได้ คนที่มาติดต่อด้วยก็ทำงานด้วยความยากลำบาก หรือมาติดต่อแล้วไม่พอใจ ทำตัวผิดๆ ถูกๆ สิ่งเหล่านี้จึงทำให้เห็นว่างานประชาสัมพันธ์เป็นงานที่มีสารณชนเข้ามาเกี่ยวข้องมากมาย

ที่นี่เราทำสิ่งเหล่านี้เพื่ออะไร เราทำสิ่งเหล่านี้เพื่อให้คนเกิดทัศนคติที่ดี มีความพร้อมที่จะปฏิบัติตาม แต่ถ้าคนมีทัศนคติที่ไม่ดี เรายังไงได้รับการกระทำที่ไม่ดีกลับมา ดังนั้นหากต้องการให้คนทุกคนมองกระหวงการต่างประเทศมองดูเรา มหาเราด้วยความรู้สึกที่เป็นบวก ก็จำเป็นต้องมีการกำหนดพฤติกรรมของคน โดยการทำประชาสัมพันธ์ หากกระทำได้ก็จะก่อให้เกิดความร่วมมือและการสนับสนุนซึ่งเป็นสิ่งที่เราต้องการ

เรื่องต่อมา คือ เราใช้การประชาสัมพันธ์ในกรณีใดบ้าง

- กรณีแรก เราใช้การประชาสัมพันธ์เพื่อประกาศหรือแจ้งข่าว เช่น ประกาศว่าบัดนี้ กระหวงการต่างประเทศ ได้เปิดบริการหนังสือเดินทางเท่านั้นเท่านี้ จุดน้อยๆ ตั้งนั้น จุดนี้อยู่ตั้งนี้ ดังนั้นเมื่อเรามีอะไร เรายังจะต้องประกาศให้คนอื่นรับรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงต่างๆ

- หน้าที่ที่ 2 เราใช้การประชาสัมพันธ์เพื่อกระจายข่าว

สาร มิใช่เป็นการประกาศแจ้งข่าวเป็นอะไรที่เกิดขึ้นแล้ว แต่ เป็นรายละเอียดที่นำเสนอให้เราอยากรู้ ก่อนรับรู้ เพราะฉะนั้นเมื่อเราระบุเรื่องไปแล้ว ขั้นตอนต่อไปก็คือการให้รายละเอียดต้องตามอุดมคติ อาจตามอุดมคติในรูปของการให้สัมภาษณ์ ในรูปของเอกสาร ในรูปของบทความในหนังสือพิมพ์หรือนิตยสาร ในรูปของรายการสารคดีทางโทรทัศน์ หรือในรูปของรายการวิทยุเป็นช่วงๆ ก็ว่ากันไป แต่รายละเอียดของข่าวจะต้องอุดมคติ

- ต่อไปเรายังคงใช้การประชาสัมพันธ์เพื่อโน้มน้าวใจ เพื่อ จูงใจให้คนยอมคล้อยตามสิ่งที่เราให้เปลี่ยนแปลง มนุษย์เรา โดยธรรมชาติแล้วไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง ชอบอยู่กับสิ่งที่เคยชิน เพราะฉะนั้นทันทีที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น จะรู้สึกโกรธ เกลียด ไม่ชอบ อาทิค่านงานจะไปทำงานต่างประเทศแล้วได้รับ แจ้งให้ทราบเงื่อนไขต่างๆ ที่ขัดกับความเคยชิน อาจทำให้เกิดปัญหาได้ จำเป็นต้องทำประชาสัมพันธ์โดยการให้ความรู้และการศึกษาที่ถูกต้องเพื่อโน้มน้าวใจให้เกิดการยอมรับเงื่อนไข และปฏิบัติตามจะได้ไม่เกิดปัญหาตามมา

- ต่อไป การประชาสัมพันธ์มีหน้าที่ในการสร้างคุณค่า ให้กับกิจกรรมที่เราทำ คือ กิจกรรมที่เราทำแล้วทำไปเรื่อยๆ เราทำไปโดยชนิดที่ว่าไม่ได้อธิบายเบื้องหน้าเบื้องหลังเลย อาจจะมีคนไม่เชื่อฟังก็ได้ แต่พอเราบอกเบื้องหน้าเบื้องหลังแล้ว ก็อาจจะมีคนเชื่อฟัง ตรงนี้เรียกว่าเป็นการสร้างคุณค่าซึ่งส่วน

ให้ผู้แสวงมักจะมีการนำเอาผู้ที่อยู่เบื้องหลังหรือภูมิหลังมาเล่าสู่กันฟัง กระบวนการต่างประเทศน่าจะร่วมมือกับการท่องเที่ยว แห่งประเทศไทย ในการที่จะทำให้การท่องเที่ยวในประเทศไทย ไทยนั้นมีการสร้างคุณค่าสำหรับกลุ่มเป้าหมายแต่ละกลุ่ม การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยยังขาดความสามารถในเรื่องที่จะนำตำนานหรือเรื่องราวต่างๆ มาสร้างให้เกิดคุณค่า อย่างเช่นทำไม้คนเรางานคนที่ไปเที่ยวพิพิธภัณฑ์ลูฟ์ฟ์ และสามารถยืนอยู่ได้เป็นชั่วโมงๆ ในการที่จะมองโมนาลิซ่า ถ้าเกิดโมนาลิซ่าไม่มีตำนานอยู่เบื้องหลังเลยเราก็คงจะผ่านรูปนั้นไปโดยที่ไม่หยุดดู แต่ความที่โมนาลิซ่ามีตำนาน รูปนี้สร้างอย่างไร ที่จริงเป็นหน้าของคนวดเงง ซึ่งเป็นผู้ชายເອຫນ้าตัวเองมาใส่ผ้าผูกหัว ตรงนี้ทำให้ภาพโมนาลิซ่ามีคุณค่าขึ้นมาทันที บ้านเรามีอนุสาวรีย์อยู่เยอะแยะที่มีตำนาน แต่ปรากฏว่าเราใช้อนุสาวรีย์มีประโยชน์อย่างเดียวเท่านั้น คือเป็นวงเวียนจราจรสิ่งแผลเราก็ขับรถหมุนวนรอบวงเวียนตั้งแต่เกิดจนตาย โดยไม่รู้เลยว่าที่เราไปวนอยู่นั้นคือใคร แล้วทำอะไรให้กับประเทศไทยบ้าง เพราะฉะนั้นถ้าเราไม่รู้ว่าเป็นครมันก็ไม่มีคุณค่าสำหรับเราที่จะไปยืนถ่ายรูป ดังนั้น เวลาที่คนต่างประเทศมาเที่ยวเมืองเราก็ไม่สามารถที่จะมองว่าสถานที่ท่องเที่ยวต่างนั้นมีคุณค่าตรงไหน ไปดูแล้วก็เฉยๆ ไปแล้วก็ธรรมดาก็อย่างให้กระบวนการต่างประเทศทำงานร่วมกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ในการสร้างสิ่งเหล่านี้ขึ้นมาแล้วเราจะเกิดสถานที่

ท่องเที่ยวขึ้นอีกมาก many

- เราใช้การประชาสัมพันธ์เพื่อที่จะสร้างภาพลักษณ์ที่ชัดเจน ซึ่งปัจจุบันประเทศไทยเรามีปัญหาในเรื่องนี้อยู่มากนัก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องแรงงานเด็ก โโซเกนี และสิ่งแวดล้อม ทำให้ภาพต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเหล่านี้กล้ายเป็นภาพลักษณ์ที่ชัดเจนของเมืองไทย หลายประเทศจึงเอาเรื่องเหล่านี้มาเป็นกำแพงกีดกันการค้าของไทย จึงจำเป็นต้องสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้ชัดเจน

- เราใช้การประชาสัมพันธ์เพื่อที่จะลบล้างความรู้สึกลบบันน์ให้ได้ด้วยการซื้อขายเพื่อแก้ไข จิตวิทยาการสื่อสารสอน ไว้ว่าคนเราจะเลือกดู เลือกจำ ดังนั้นคนที่ทำหน้าที่ประชาสัมพันธ์จะบอกว่าอย่าฟื้นฝอยหาแตะเข็บอีกไม่ชาไม่นานคนก็ลืม ซึ่งอันนี้มันไม่จริงเลย ถ้าคนเข้าลืมเขาก็ลืม ถ้าคนเข้าจำเขาก็จำต่อไปผ่านไป 20-30 ปีเขาก็จำได้ ดังนั้นอะไรที่เข้าจำแล้ว เป็นทัศนคติที่ไม่ดีก็ต้องลบสิ่งนั้นให้ได้ ถ้าลบไม่ได้เขาก็จะจำอยู่อย่างนั้น ดังนั้นคนทำประชาสัมพันธ์จะต้องศึกษาให้ดีว่า มีทัศนคติที่ไม่ดีในແນ่ໃບบ้าง แล้วอะไรที่ปล่อยไม่ได้ เรายังต้องแก้ไขให้ถูกต้อง กระบวนการต่างประเทศมองว่าต้องเข้าใจว่า ต่างชาติเขามองประเทศไทยในทางไม่ดีอย่างไรบ้างเพื่อที่จะได้ทางทางแก้ไขให้เข้าใจได้อย่างถูกต้อง

- เราใช้การประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างความเข้าใจที่ดีทำให้มองเห็นความปราถนาดีของเรา ที่มีต่อสังคม เพราะการ

มีความเข้าใจที่ดีนั้นเปรียบเหมือนกับเป็นเงินออมทรัพย์ที่มีอยู่ในธนาคาร สามารถถอนมาใช้ได้ในยามฉุกเฉิน หากมีเรื่องร้ายกับเรา คนเข้าก็จะไม่เชื่อ เข้าก็ต้องมีการเช็คข่าวกันก่อน แต่ถ้าไม่มีความเข้าใจที่ดี เวลาที่เกิดเรื่องผิดพลาดขึ้น คนก็จะพากันเชื่อว่าเป็นเรื่องจริงและก็จะยิ่งโคนกล่าวหาทันที

- เราใช้การประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างความจริงก้าดีคือ เราต้องการให้คนชื่นชมเราและเป็นการชื่นชมอย่างมั่นคงต่อเนื่อง สามารถเป็นผู้สนับสนุนเรา ไปไหนก็พูดจากชื่นชมเราตลอดเวลา

- และประการสุดท้ายที่ยากที่สุดก็คือ การใช้ประชาสัมพันธ์ เพื่อพลิกกลับแนวทางคิด หากคิดไปมุ่งหนึ่งแล้ว ทำอย่างไรจะให้พลิกกับคิดอีกมุ่งหนึ่งได้ เพราะการจะทำให้มุ่งหนึ่งเราเปลี่ยนความคิดไม่ใช่เรื่องง่าย หากไม่แก้ไขความคิดให้พลิกกลับมาได้ เราจะหาความร่วมมือไม่ได้

ในการทำประชาสัมพันธ์ กลุ่มเป้าหมายของเรา คือ

1. รัฐบาลผู้ให้บ

2. ข้าราชการที่เกี่ยวข้องในการที่จะร่วมพิจารณา

3. นักการเมืองที่เป็นฝ่ายนิติบัญญัติในการที่จะออกกฎหมายให้ทำงานสะท้วงขึ้นหรือยกขึ้น

4. สื่อมวลชนที่จะเป็นผู้ตั้งประเด็น ถ้าสื่อมวลชนช่วยให้ประเด็นที่กำลังดำเนินงานอยู่เป็นเรื่องสำคัญของประเทศไทยได้ ก็อาจทำงานสะท้วงขึ้น ถ้าสื่อมวลชนไม่ช่วยเสริมและประเด็นที่ทำดูไม่มีความสำคัญ ก็คงไม่ได้รับจัดสรรงบประมาณ ทำ

งานอะไรก็ลำบากมากขึ้น

5. วิศวกรสังคม เช่น หมอบริเวณ คนเหล่านี้เป็นคนที่มีความน่าเชื่อถือสูงและสามารถที่จะชี้นำสังคมได้ ถ้าคนเหล่านี้เข้าใจเรารีด สิ่งที่เราทำก็จะได้รับการสนับสนุน อย่างเช่น รัฐมนตรีไปเขมรรัตน์ ถ้าวิศวกรสังคมพูดว่า ดีแล้วเข้าเป็นเพื่อนบ้านเรา เข้าเป็นอะไรไปเราก็จะเดือดร้อน สังคมก็จะไปในทิศทางนั้น หากวิศวกรสังคมพูดว่า เรื่องของเขาย่าเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเขา สังคมก็จะเชื่อไปแบบนั้น นี่คือเรื่องของวิศวกรสังคมซึ่งปัจจุบันมีหลายคน

6. เหล่าบรรดาสมาคมและชุมชนต่างๆ ซึ่งตอนนี้ก็มีอยู่มากมาย สภาสตรีกพิทักษ์บทบาทสตรี กลุ่มสิ่งแวดล้อมก พิทักษ์สิ่งแวดล้อม พ่อค้าข้าว กดและเรื่องข้าว

7. แล้วเราก็มีผู้ค้า คือ คนที่ขายวัตถุดิบให้เรา ทางกระบวนการต่างประเทศก็ต้องซื้อสิ่งของถ้าเรามีภาพลักษณ์ที่ดี เวลาที่เราจะประมูลอะไรก็จะมีคนมานำเสนอ ถ้าภาพลักษณ์เรามีดี ในการจัดซื้อจัดจ้างพวกผู้ค้าที่มาหารูก็ล้วนแต่เป็นพวกเขียวโรงหันนั้น สุดท้ายคนดีไม่มากก็ต้องเลือกพวกที่ดีที่สุด ในหมู่คนเหลว

8. ผู้ใช้บริการ คนที่ใช้บริการกระบวนการต่างประเทศ มีครบทั้ง เราจำเป็นต้องรู้จักบุคคลเหล่านี้ และก็ต้องทำให้บุคคลเหล่านี้ชื่นชอบ ให้เข้ามาใจเรา

9. อีกส่วนเราต้องคุยกับและดูแลพนักงานของเรา คือ

ข้าราชการในกระบวนการต่างประเทศ เพื่อให้ข้าราชการออกไปพูดถึงกระบวนการต่างประเทศด้วยความชื่นชอบ อย่าให้คนในกระบวนการต่างประเทศออกไปพูดแบบเบื้องหน่ายหรือนินทาลับหลัง ภาษาประชาชนพันธุ์บอกว่า เราต้องให้พนักงานภายในทุกคนต้องเป่าทรัมเป็ตได้ ไปที่ไหนก็ต้องเป่าได้

10. เราต้องการที่จะคัดเลือกพนักงานในอนาคต ทำอย่างไรที่เราจะให้คนเก่งๆ ทั้งหลายเลือกกระบวนการต่างประเทศเป็นหน่วยงานแรกของเขาร่วมในการที่จะเข้าทำงาน เราต้องการจะเลือกคนชั้นหัวกะทิมาทำงาน

11. เรา ก็อยากรู้ว่าผู้นำชุมชนต่างๆ เป็นกลุ่มเป้าหมายของเรามิ่งว่าเราจะทำอะไรเรายกให้คนในชุมชนนั้นชื่นชมเรางานของกระบวนการต่างประเทศไปตั้งอยู่ที่ไหน คนในชุมชนนั้นก็จะต้องดีใจไม่ใช่ไปอยู่ที่ไหนก็มีแต่คนรังเกียจ

12. เราต้องการที่จะมีภาพพจน์ที่ดีในแวดวงการเงิน เพราะบางครั้งเราต้องกู้เงิน จากรัฐบาล โภคภาระเพื่อพัฒนา กิจกรรมต่างๆ ของกระบวนการต่างประเทศ ถ้าภาพพจน์ดีก สามารถกู้เงินได้ง่ายขึ้น

13. เราต้องการที่จะให้นักวิชาการ ซึ่งสามารถพูดจาสนับสนุนและชื่นชมเรา

14. เรา มีกลุ่มผลประโยชน์ที่ก่อตั้งขึ้นมาเพื่อรักษาผลประโยชน์ อาจจะมีสมาคมผู้ค้าชายแดนเป็นต้น อาจจะมีสมาคมผู้ส่งออก ซึ่งจะเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับนโยบายเราหันนั้น

เพราะฉะนั้นเราต้องให้เข้าเข้าใจเรา

15. กลุ่มกัดดันซึ่งปัจจุบันนี้เห็นจะเป็นกลุ่มของค์การเอกชน ต่างๆ

16. กลุ่มคู่แข่ง ของเราก็มีมาเลเซียเป็นคู่แข่ง สิงคโปร์ เป็นคู่แข่ง

17. กลุ่มผู้นำนิสิตนักศึกษา เพราะคนพากันถือว่าตน เป็นปัญญาชน ก็มักจะทำตัวเป็นผู้นำสำหรับเครื่องมือในการ ทำประชาสัมพันธ์ มีอะไรบ้าง

- กลุ่มที่ 1 คือ สิ่งพิมพ์ต่างๆ การทำประชาสัมพันธ์ ต้องมีการกระจายข่าว ข่าวดีก็ต้องกระจายข่าวการแนะนำแก่ใน เราก็ต้องกระจาย อย่างเช่น การขออุดหนุนเป็นบ้านตัวจริง ซึ่ง กระทรวงการต่างประเทศเป็นที่เดียวที่ต้องขออุดหนุนเอกสารตัวจริง เพราะฉะนั้นเราต้องประชาสัมพันธ์ให้คนเขารู้ว่า ทำไมต้องเอา เอกสารตัวจริง เพราะที่อื่นเขาให้สำเนาได้หมด เมื่อต้องการ พิเศษอย่างนี้ ก็ต้องประกาศออกไปเพื่อให้ทำงานได้อย่าง ถูกต้องและเพื่อให้คนมารับบริการจากเราร่วมความประทับใจ

- กลุ่มที่ 2 เรื่อง สื่อสัมพันธ์ เครื่องมือของการประชา สัมพันธ์ที่ดีก็อย่างก็คือ การถ่ายติดกับสื่อมวลชน เพราะการ มีปัญหา กับสื่อมวลชนนั้นไม่มีอะไรดีเลย อย่าลืมว่า สื่อมวลชน เข้าเกลียดอภิสิทธิชัน แต่เขายังต้องการเป็นผู้มีอภิสิทธิ์ในการ แสดงความจริง ถ้าไม่ให้ความจริงหรือหาข่าวจากเรามาได้ เขาก็จะมุ่งไปหาแหล่งข่าว 3 ที่ คือ หาข่าวจากคู่แข่งของเรา หา

ข่าวจากผู้เสียหาย หรือนั่งเทียนเขียนเองเพื่อให้เรื่องจบ ขณะเดียวกันอย่าเรียกหาความยุติธรรมจากสื่อมวลชน เพียงแต่ให้ เขายอมรับฟังความจริงจากเราก็ดีที่สุดแล้ว

- กลุ่มที่ 3 เรื่องของการทำชุมชนสัมพันธ์ สำนักงาน เรายังคงอยู่ ณ ชุมชนใด อย่าลืมช่วยเป็นเพื่อนบ้านของชุมชนนั้น ด้วยการทำอะไรๆ ให้ทุกคนนรู้สึกมีความสุขกับการที่มีเรามาอยู่ ด้วย

- กลุ่มที่ 4 เรื่องของการทำสาธารณะ ก้าวต้องการ ให้หน่วยงานของเราเป็นที่รับรู้ในหมู่สาธารณะ เราต้อง สร้างสรรค์กิจกรรมได้กิจกรรมหนึ่งซึ่งสะท้อนว่าเราเป็นผู้รับ ผิดชอบต่อสังคมนั้นขึ้นมาเป็นกิจกรรมสาธารณะประจำหน่วยงาน เมื่อน้อยกว่าที่ไทยคอมเข้าอุทิศดาวเทียม 25 ล้านบาทให้กับ การศึกษานอกโรงเรียน เมื่อนอกกับธนาคารไทยพาณิชย์ได้ อุทิศพื้นที่ของเข้าทำพิพิธภัณฑ์ธนาคารไทย เมื่อนอกกับ ธนาคารกรุงเทพได้ยกพื้นที่บางส่วนของสาขาผ่านฟ้าทำศูนย์ สังคีตเพื่อที่จะฟื้นศิลปวัฒนธรรมโบราณของไทย กระทรวง การต่างประเทศจะคิดว่าพื้นที่ของกระทรวงการต่างประเทศ ที่มีอยู่นั้นจะกระทำการอันใดที่สะท้อนให้รู้กระบวนการต่าง ประเทศมีความรับผิดชอบต่อสาธารณะในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ กิจกรรมของกระทรวงการต่างประเทศ ซึ่งตรงนี้เป็นอีกส่วน หนึ่งอาจทำให้คนเชื่อมกระบวนการต่างประเทศได้ เราจะมี พิพิธภัณฑ์ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยอยู่ในที่ต่างๆ

ที่คนจะเข้ามาศึกษาได้ เราจะมีกิจกรรมอะไรสำหรับคนไทยที่จะไปค้าขายกับต่างประเทศใหม่ เราจะมีกิจกรรมสำหรับคนไทยที่จะไปเรียนต่อต่างประเทศใหม่ และจะมีกิจกรรมอะไรสำหรับคนงานที่จะไปทำงานต่างประเทศ ถ้าเราจัดเป็นกิจกรรมประจำก็จะถือว่าเป็นการจัดทำสาธารณกิจที่จะสะท้อนให้เห็นความรับผิดชอบของเรา

- กลุ่มที่สำคัญมาก คือการจัดกิจกรรมพิเศษขึ้นมา เช่น นิทรรศการ การสัมมนา การประชุมหรือการประกวดต่างๆ เพื่อการจัดกิจกรรมพิเศษนั้นจะก่อให้เกิดผลตามมากมาย เมื่อเริ่มต้นทำก็จะได้แสดงข่าวทำให้นักข่าวมาสนใจเรา จะมีคนมาทำข่าวเรื่องราวของเรา จะมีคนถ่ายทอดสดเรื่องราวของเรา เมื่อทำเสร็จเรียบร้อยจะมีบุคลากรในหน้าห้องสื่อพิมพ์ นิตยสาร เพราะฉะนั้นการทำกิจกรรมพิเศษนี้เป็นการลงทุนเพียงไม่เท่าไรแต่จะได้ผลตอบแทนมหาศาล ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เราควรทำ ขณะนี้ในแวดวงของการประชาสัมพันธ์ถือว่าการจัดกิจกรรมพิเศษเป็นดาวรัศแสงที่มาดแทนการส่งข่าว เพราะคนส่งข่าวจะแต่พื้นที่มีน้อย แต่ถ้ามีความสามารถในการจัดกิจกรรมพิเศษ ซึ่งจะทำให้สื่อมวลชนมีความรู้สึกว่า ถ้าเขามาได้เรื่องราวของเราแล้วเขาจะตกข่าว ดังนั้นเราจึงต้องทำสิ่งเหล่านี้ขึ้นมา

- อีกกลุ่มหนึ่งถือเป็นเรื่องสำคัญ และคนไทยยังไม่ค่อยใช้กัน ก็คือเรื่องการบริหารประเด็นข่าวหรือการบริหาร

ข่าวเชิงยุทธ์ คือ อย่าปล่อยให้ข่าวที่เกี่ยวข้องกับองค์กรของเรานั้นออกไปตามสถานการณ์ แต่เราต้องบริหารว่า เรื่องนี้ควรจะออกได้แล้ว เรื่องนี้ยังไม่ได้ออก เรื่องนี้ถ้าจะออกควรจะเป็นคนพูด พูดเมื่อไร จังหวะใด แล้วคุณแข่งเราเป็นใคร ทำอย่างไรจะไม่ให้คุณแข่งได้ออก หรือเมื่อเขามาพูดแล้วเราจะทำอย่างไรเพื่อทำให้เกิดประโยชน์กับเรา วิธีการของการบริหารประเด็นข่าวก็คือ เราต้องแยกแยะร่วมกับฝ่ายตรงข้ามออกให้ได้ ต้องรู้เหตุผลเบื้องหน้าเบื้องหลัง ขณะเดียวกันต้องพยายามชดเชยให้กับพวกไม่เห็นด้วย แล้วเราต้องกระตุนพวกที่เห็นด้วยเพื่อให้เขากลับมาเป็นปากเป็นเสียงให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เราต้องหาช่องทางเพื่อให้พวกเขารู้ได้ออกข่าวต่างๆ ออกไปที่จะเสริมประเด็นที่เราต้องการจะเสริม คนที่ทำงานด้านประชาสัมพันธ์ยังไม่ค่อยได้บริหารตรงนี้ ปล่อยให้ข่าวออกตามบุญตามกรรม

- กลุ่มที่สำคัญมากอีกกลุ่มคือ การพัฒนาบุคลากร การทำงานประชาสัมพันธ์ให้ได้ผลดีนั้นคนที่ทำหน้าที่ประชาสัมพันธ์จะต้องรักษาคำพูด เพราะไม่มีประโยชน์อะไรที่เราจะจัดกิจกรรมมากมาย ไม่มีประโยชน์อะไรที่เราจะแจ้งข่าวออกไปมากมาย แต่สุดท้ายเมื่อมีประสบการณ์จริงกับหน่วยงานของเราแล้ว ปรากฏว่าไม่เหมือนดังว่าจากล่าวนี้ ฟังดูแล้วคนที่กระทรวงการต่างประเทศจะต้องเป็นนักการทูต ดูแล้วคนกระทรวงการต่างประเทศจะต้องรู้จักการให้บริการ

คนจะต้องการต่างประเทศจะต้องเป็นคนที่ต้อนรับขับสู้ มีการรับรู้ที่ดี แต่พอมาถึงก็เจอกันที่โกหก เป็นคนที่แสวงจะไม่ต้อนรับบุรุ แสวงจะเป็นคนที่ทำให้คนอื่นรู้สึกแย่ เวลาเข้าใกล้ คนอื่นก็หนีหมด เพราะจะนั่งข้อสุดท้ายนี้น่ากลัวมาก เพราะจะกลับเป็นภาพลักษณ์ไม่ดีคนจะต้องการต่างประเทศ เพราะจะนั่งอยู่ให้เป็นเช่นนั้น ต้องให้เขารู้ว่าเรายิ่งแย่เมื่อสิ่งใดมีความเป็นมิตร ต้อนรับขับสู้ พร้อมให้บริการ ให้ความเสมอภาค ทำให้เราไม่ได้รู้สึกว่าเราอยู่เหนือคนอื่นแต่อย่างใด เราจะเป็นมนุษย์เหมือนคนอื่นเขา เราเพียงแต่เป็นคนที่มีโอกาสในการเห็นโลกกว้างมากกว่าเท่านั้นเอง

- ขั้นสุดท้ายควรตรวจสอบข่าวของเครื่องใช้ต่างๆ ด้วย เพราะเท่ากับเป็นด่านหน้า เป็นสิ่งที่เห็นได้ง่าย เพราะจะนั่นต้องทำให้คนอื่นตัดสินใจจากสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ทำให้ต้องดูแลเอาใจใส่ตลอดเวลาเพื่อภาพลักษณ์ที่ดี

ข้อควรคำนึงที่สำคัญที่สุด ควรจัดทำประชาสัมพันธ์เชิงรุกให้มากขึ้น เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วการทำประชาสัมพันธ์เชิงรับก็จะเป็นสิ่งไม่จำเป็นเลยสำหรับการทำประชาสัมพันธ์แบบมืออาชีพ □

สิ่งแวดล้อม

เสือโคร่ง

จุดเด่นเสือร้ายในป่าเอเชียกำลังอยู่ในภาวะวิกฤต ไม่น้อยไปกว่าเศรษฐกิจของชาติเอเชีย สมาคมอนุรักษ์สัตว์ป่า (Wildlife Conservation Society) และมูลนิธิสัตว์ป่าแห่งโลก (World Wildlife Fund) ต่างแสดงความวิตกกังวลถึงจำนวนของเสือที่ถูกสังหารไปในระยะเวลาไม่เกินสิบปีที่ผ่านมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน

แบบเอเชียซึ่งเคยมีเสือโคร่งอาศัยอยู่ตามป่าดงพงไพรตั้งแต่กินเดียถึงอินโดจีน ร่วม 100,000 ตัว เมื่อต้นศตวรรษที่ 20 นอกจานั้น ยังสามารถที่จะพบมันได้ในตุรกี จีน รัสเซีย และปัจจุบันบริเวณเดิงกล่าวมีเสือหลงเหลือเพียงในราوا 5,000 - 7,000 ตัว หรือแค่ 5 % ของจำนวนที่มีอยู่เดิม และเชื่อกันว่าเสือพันธุ์คัสเปียน นาหลี และจาวา ได้ถูกมนุษย์ล่าจนสูญพันธุ์ไปแล้วในช่วงทศวรรษที่ 1930 ขณะที่เสือพันธุ์จีนได้ก้าวใกล้ที่จะหมดไปจากโลกเช่นกัน

เสือโคร่งถูกจัดว่าเป็น Umbrella species of wildlife หรือสัตว์ป่าชนิดพันธุ์หลักในป่าธรรมชาติซึ่งมีพื้นที่ของอาณาเขตครอบคลองที่กว้างขวาง เสือโคร่งหนึ่งตัวอาจมีพื้นที่ครอบคลองกว้างถึง 100 ตารางกิโลเมตร อาจกล่าวได้ว่าในป่าของประเทศไทย เสือโคร่งอาจเป็นสัตว์ป่าที่ใช้พื้นที่ครอบคลองมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับสัตว์ป่าชนิดอื่นๆ เช่น ช้างเอเชีย 1 โกลง จะใช้พื้นที่หากินประมาณ 110 ตารางกิโลเมตร ดังนั้นอาณาเขตครอบคลองของเสือโคร่งตัวหนึ่งจึงครอบคลุมอาณาเขตครอบคลองหรือพื้นที่หากินของสัตว์ป่าหลายชนิด หากป่าถูกทำลายหรือถูกลดขนาดลงไม่ว่าสาเหตุใดก็ตามเสือโคร่งจึงเป็นสัตว์ป่าชนิดแรกๆ ที่ได้รับผลกระทบ มีคนจำนวนน้อยมากที่จะรู้ว่าเสือโคร่งมีประโยชน์อย่างไรบ้างต่อระบบนิเวศน์ป่าไม้ หน้าที่สำคัญของเสือโคร่งในระบบนิเวศน์ป่าไม้ก็คือ

- ควบคุมประชากรของสัตว์กินพืชไม่ให้มีจำนวนมาก

เกินไป ซึ่งถ้าหากว่าในธรรมชาติมีจำนวนของสัตว์กินพืชมากเกินไปแล้วจะส่งผลเสียต่อระบบนิเวศน์ในป่า เพราะว่าสัตว์กินพืชเหล่านี้จะกินพืชที่เป็นอาหารนกหมาดป่า และเมื่อพืชอาหารในป่าหมดไปแล้ว สัตว์กินพืชก็จะไม่สามารถดำรงชีวิตเพื่อสืบสายพันธุ์ต่อไป

- กำจัดกลุ่มประชากรของสัตว์ป่าชนิดต่างๆ ที่เป็นโรคและมีสายพันธุ์อ่อนแอไม่ให้มีโอกาสได้ขยายพันธุ์เพื่อเพิ่มจำนวนสายพันธุ์สัตว์ป่าที่อ่อนแอ ถึงแม้ว่าเสือโคร่งจะเป็นสัตว์ผู้ล่าที่มีขนาดใหญ่ ฉลาดและมีประสิทธิภาพในการล่าสูง แต่สัตว์ที่ตกเป็นเหยื่อของเสือโคร่งนั้นมักเป็นสัตว์ตัวที่เป็นโรคหรือที่อ่อนแอเท่านั้น

- ควบคุมประชากรของสัตว์ผู้ล่าชนิดอื่นๆ ที่อาศัยอยู่ภายในพื้นที่นั้นๆ ไม่ให้มีมากเกินไป ซึ่งเท่ากับว่าเสือโคร่งยังมีบทบาทสำคัญต่อการเพิ่มขึ้นและลดลงของสัตว์ขนาดเล็กที่มีสถานภาพเป็นเหยื่อของสัตว์ผู้ล่าขนาดกลาง เช่นเสือปลา (*Felis viverrina*) ชะมดแหงหางปล้อง (*Viverra zibetha*) หมาใน (*Cyon alpinus*) ฯลฯ และสัตว์ผู้ล่าขนาดเล็ก เช่น อีเห็นธรรมดา (*Paguma hermaphroditus*) พังพอนเหลือง (*Martes flavigula*) หมาหริ่ง (*Melogale personata*) ฯลฯ อีกด้วย ซึ่งอาหารของสัตว์ผู้ล่าขนาดเล็กและสัตว์ผู้ล่าขนาดกลางดังกล่าว มีตั้งแต่สัตว์ขนาดเล็ก เช่น หนูชนิดต่างๆ หอกทา กบ เยี้ยด ฯลฯ ไปจนถึงสัตว์ที่มีขนาดกลาง เช่น ไก่ฟ้า นกยูง ฯลฯ

- เป็นชนิดพันธุ์ซึ่งสร้างแหล่งอาหารให้แก่สัตว์ป่าชนิดอื่นๆ ในระบบนิเวศน์ เนื่องจากเนื้อส่วนที่เหลือของซากสัตว์ที่เสือโคร่งล่าไว้จะตกเป็นอาหารของผู้แสวง เช่นกระดูกจะกลายเป็นแหล่งแคลเซียมที่สำคัญของกลุ่มพันแทะ เช่น เม่นใหญ่ แพงคอสั้น (*Hystrix brachyura*) อันใหญ่ (*Rhizomys sumatrensis*) อันกลาง (*Rhizomys pruinosus*) และอันเล็ก (*Rhizomys badius*)

เสือโคร่งมักอาศัยอยู่อย่างโดดเดี่ยวและออกหากินตามลำพังในเวลากลางคืน พlobค่ำ หรือเช้ามืด เสือโคร่งเป็นสัตว์กินเนื้อที่มีขนาดใหญ่จำเป็นต้องอาศัยอยู่ในพื้นที่ซึ่งมีความอุดมสมบูรณ์ เช่น มีแหล่งน้ำและมีเหยื่อที่เลือกจับกินเป็นอาหารได้ตลอดทั้งปี ถึงแม้ว่าเสือโคร่งจะสามารถล่าเหยื่อได้หลายประเภทตั้งแต่สัตว์ที่มีขนาดเล็กอย่างเช่น ปลาหรือแมลงปีกแข็งบางชนิด แต่โดยปกติแล้วเสือโคร่งจะเลือกกินสัตว์ขนาดเล็กเหล่านี้ในช่วงเวลาที่ไม่สามารถหาสัตว์ขนาดใหญ่หรือขนาดกลางกินเป็นอาหารได้เท่านั้น เพราะเสือโคร่งตัวโตเดิมวัย ต้องการอาหารคิดเป็นน้ำหนักประมาณ 45 กิโลกรัมต่อสัปดาห์หรือประมาณ 6-7 กิโลกรัมต่อวัน ดังนั้น จึงมักเลือกกินสัตว์ขนาดใหญ่หรือสัตว์ขนาดกลาง เช่น กวางป่า เก้ง และหมูป่ามากกว่าที่จะจับสัตว์ขนาดเล็กมากินเป็นอาหาร

เสือโคร่งในประเทศไทยและเมียนมาร์มักผสมพันธุ์ในช่วงฤดูหนาว โดยในช่วงเวลานั้นเสือทั้งเพศผู้และเพศเมียจะ

ใช้เวลาอยู่ด้วยกันประมาณ 4-5 วัน และอาจผสมพันธุ์กันทุกๆ 15 หรือ 20 นาที ซึ่งเมื่อหลังจากการผสมพันธุ์เสร็จสิ้นลงเสือโคร่งเพศผู้จะแยกตัวออกจากเพื่อไปผสมพันธุ์กับเสือโคร่งเพศเมียตัวอื่นๆ ที่มีพื้นที่ครอบครองทับซ้อนอยู่ภายในการเดินต่อไป โดยเสือโคร่งเพศผู้ตัวหนึ่งอาจมีเสือโคร่งเพศเมียอาศัยอยู่ในอาณาเขตด้วย ตั้งแต่ 2-6 ตัว หลังจากเสร็จสิ้นการผสมพันธุ์แล้ว เพศเมียจะใช้เวลาในการตั้งท้องประมาณ 102-103 วัน จึงทำให้เกิดลูกน้อย ในการอุ้งคลีครั้งหนึ่งๆ นั้น แม่เสือโคร่งอาจให้กำเนิดลูกได้ประมาณ 2-7 ตัว ลูกเสือโคร่งแรกเกิดจะยังไม่ลีมตา แม่เสือจึงต้องใช้เวลาเก็บทั้งวันอยู่กับลูกที่เกิดใหม่ในโพรงหิน หรือบริเวณที่มีพืชปักคลุมราชภัฏ ซึ่งปลอดภัยจากศัตรู เมื่อลูกเสืออายุได้ประมาณ 6-7 เดือน ก็จะเริ่มตามแม่ออกไปจากแหล่งหลบภัยหรือรังนอน ลูกเสือโคร่งจะโตเต็มวัยเมื่ออายุได้ประมาณ 1 ปี แต่ลูกเสือก็ยังคงติดตามแม่ต่อไปอีกระยะหนึ่งโดยลูกเสือเพศผู้มักแยกตัวออกจากแม่ก่อน ส่วนลูกเสือเพศเมียจะแยกตัวออกจากแม่ภายหลัง ซึ่งในช่วงระยะนี้ แม่เสือก็พร้อมที่จะผสมพันธุ์อีกครั้งและมีลูกครองใหม่ได้

ในสถานการณ์ปัจจุบันพื้นที่ป่าขนาดใหญ่ถูกทำลายลงอย่างรวดเร็วและมีสภาพกลایเป็นเกราะสีเขียวขนาดเล็กกระจายอยู่เป็นหย่อมเล็กหย่อมน้อย ป่าเกือบทุกผืนในประเทศไทยและในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เต็มไปด้วยชุมชนของมนุษย์ซึ่งกำลังขยายตัวใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ เมื่อพื้นที่ป่าลดขนาด

ลง ก็หมายความว่าบ้านของเสือโคร่งก็ลดลงด้วย สำหรับในประเทศไทยพบว่า ป่าอนุรักษ์ทั้ง 47 แห่งที่มีเสือโคร่งอาศัยอยู่ นั้นมีเพียงเขตราชอาณาจักรและอุทยานอยู่ภายนอกพื้นที่ ปัญหาสำคัญที่ทำให้เสือโคร่งถูกล่าโดยตรงเกิดจากสาเหตุหลายประการ คือ

- ความเชื่อของคนເອົ້າວ່າ ວ້າຍວະສ່ວນຕ່າງໆ ຂອງເສື່ອສາມາດນຳມາປຽບປ່ອງທີ່ໄດ້ ຄນຈິນໄຕ້ຫວັນ ຂ່ອງກົງ ສິນໂປ່ງ ແລະເກາະລີ ນິຍົມໃຊ້ຫວັດເສື່ອໃນກາຮັກຊາວກາປວດຟັນ ລູກຕາຮັກຊາໂຮຄເສັ້ນປະສາກ ນໍາດີຮັກຊາວກາປັກໃນເຕັກ ສມອງຮັກຊາໂຮຄເນື່ອຍໝາແລະສົວ ມາຮັກຊາໂຮຄຜົວໜັງ ເນື້ອຮັກຊາໂຮຄຫອບຫີດ ແລະສິ່ງທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດ ກີ່ຂອງ ກະດູກເສື່ອຊື່ງເປັນທີ່ຕ້ອງກາຮອງຜູ້ທີ່ເປັນໂຮຄປວດເມື່ອຍແລະປວດຕາມໜັກ

ກາຮັກຊາຍພລິຕັກັນທີ່ຈາກເສື່ອໄດ້ກາລາຍເປັນຮູຮັກີຈີທີ່ກຳໄໝໄດ້ຍ່າງມහາສາລໃນປະເທດຈິນ ແລະກາຮັກຊາເສື່ອຍ່າງຂໍາຍ່າຍໃໝ່ເພື່ອນຳມາເປັນວັດຖຸດົບປັ້ນໂຮງງານກີເກີດຂຶ້ນຕັ້ງແຕ່ສົມ້ຍເໜາເຈົ້ວຕຸ້ງ ຈິນມີໂຮງງານຂາດໃໝ່ໂຕເພື່ອພລິຕັກັນກະດູກເສື່ອປັນໃນຮູປອງແຄປ່ອງ ແລະໂຮງງານເຫຼາທີ່ມີສ່ວນພົມຂອງໜັງເສື່ອທີ່ກຳໄໝໃນປ່າທັງປະເທດຈິນຂະນະນີ້ມີໜັງເຫຼືອຍ່ານີ້ສິ່ງ 30 ຕ້າ

ໃນຍຸດທີ່ເສົາມາຂອງເສື່ອໃນໄຊບີເຮີຍເປັນຍ່າງມາກ ບຣາດາເສົາມີ ໄດ້ສົ່ງກະທບຕ່ອງຊື່ວິດຂອງເສື່ອໃນໄຊບີເຮີຍເປັນຍ່າງມາກ ບຣາດາເສົາມີ

ໃໝ່ໃນເອເຊີຍຕ່າງໆທຸ່ມເທເງິນຍ່າງໄມ້ອັນໃນກາບຣົງໂຄສິນຄັບບໍາຮຸງຮ່າງກາຍ ກະດູກເສື່ອກີເປັນສິ່ງທີ່ໄດ້ຮັບການຕ້ອງການມາກ່າມີເພື້ດ້ວຍເດືອນເດືອນຂອງເສື່ອ ທີ່ເຊື່ອກັນວ່າເປັນສຸດຍົດແທ່ງຍາເສົມພັງທາງເພື່ອ ເປັນຜລໃຫ້ເສື່ອໄຊບີເຮີຍລູກລໍາມາສູ່ຕລາດມີດເປັນຈຳນວນໄມ່ນ້ອຍ ແລະຍັງລູກລໍາມໄປລົງເສື່ອໃນເບືດສົງວັນພັນຮູ໌ເສື່ອ Ranthambore ໃນອິනເດີຍດ້ວຍ

ເມື່ອຕລາດໃນເອເຊີຍອ່ອນຕ້ວລັງ ອັນເປັນຜລຈາກກວະກາຮົນທີ່ກະເທົ່ານີ້ກີຈີນກັດພລິຕັກັນທີ່ຈາກເສື່ອກີເບັນເຂັ້ມໄປສູ່ສຫຮູ໌ ແລະແຄນາດາ ທີ່ມີໜາວຂ່ອງກົງ ແລະໄຕ້ຫວັນອພຍພເຂົ້າໄປອູ່ເປັນຈຳນວນມາກຈາກກາທີ່ອັກຄຸ່ງຄືນກຳຈຳການປົກກອງເກະຊົງກົງ ໄທ້ແກ່ຈິນ ແລະຮາຄາຂອງສິນຄັກເຄື່ອນເຫຼັນເກີພລອຍແພງຂຶ້ນຕາມຄ່າຂອງເງິນດອລ່າຮົ່ງໄປດ້ວຍ ວ່າກັນວ່າກະດູກຂອງເສື່ອໄຊບີເຮີຍຕ້ວໜຶ່ງເມື່ອນຳມາປັນໃຫ້ເປັນຜົງແລ້ວ ຮາຄາທີ່ຫຼື້ອ້າຍກັນໃນຕລາດສຫຮູ໌ ສູງຄື່ງຫລັກໜີ່ຫລັກແສນດອລ່າຮົ່ງທີ່ເດືອນ ຍິ່ງສຫຮູ໌ ອອກກູ້ຫມາຍຫັມການນຳເຂົ້າສິນຄັກປະເທດນີ້ຍິ່ງກຳໃຫ້ມີກາລັກລອບນຳເຂົ້າສູງຂຶ້ນ ຈົນເຈົ້າຫັກທີ່ຫນ່ວຍສັດວັນໍາແລະສັດວິປາຂອງສຫຮູ໌ ປະຈຳສະນາມບິນແຄລິຟ່ອນເນີຍ ຜັນພຣານຫືສໂກລອສແອງເຈີລີສ ທີ່ແວຕເທີ້ລ ຕ້ອງເພີ່ມການເຂັ້ມງວດໃນກາຕຽບຄັ້ນຈາວຈິນທີ່ເດີນທາງເຂົ້າປະເທດ ແຕ່ສິ່ງທີ່ນ່າກັກລົງຍິ່ງກວ່ານັ້ນກີ່ຂອງອັນຕຽມຈະເລຍເຄີດໄປສິ່ງເສື່ອໃນສຫຮູ໌ ເອງດ້ວຍ ເພຣະອາຈະມີຄັ້ງຫຼາໄສດັກລໍາເສື່ອມາຂາຍຄນເອເຊີຍໃນອເມຣິກົກີເປັນໄດ້

ສມາຄມອນຮັກຮູ໌ສັດວິປາແລະນຸລິນິຫຼິສັດວິປ່າແທ່ງໂລກ ໄດ້ຫາທາງທີ່

จะพิทักษ์เสือให้อยู่คู่กับป่าต่อไป อาทิ การยับยั้งการผ่าเสือเพื่อนำมาแปรรูปเป็นเหยุกยาต่างๆ ซึ่งรวมถึงการจัดการสัมมนาเพื่อส่งเสริมให้มีการค้นคว้าและวิจัยหาสิ่งอื่นซึ่งจะนำมาใช้แทนกระดูกเสือ รวมทั้งเครื่องยาจีนที่ใช้เนื้อหนังมังสาของเสือเป็นส่วนประกอบ ขณะเดียวกับที่ทางสมาคมอนุรักษ์สัตว์ป่าได้วางแผนที่จะใช้เงินจำนวน 1 ล้านдолลาร์ ในระยะ 3 ปีข้างหน้า เพื่อสำรวจจำนวนของเสือในป่าอินเดียและอินโดจีนด้วยวิธีการสมัยใหม่ พิสูจน์ ดีเอ็นเอ. จากนั้นของมันหรือการติดกล้องถ่ายภาพ แทนการสำรวจอย่างเดาหรือรอยเล็บตามต้นไม้ รวมทั้งการดักจับเพื่อทำสัญลักษณ์

- นอกจากนี้ เสือโคร่งมักถูกตามล่าเมื่อมันเข้าไปทำร้ายหรือล่าสัตว์เลี้ยงของมนุษย์อยู่โดยรอบผืนป่าโดยมากแล้ว เสือโคร่งตัวที่เข้ามากินสัตว์เลี้ยงของชาวบ้านมักมีชีวิตระดับไม่นานมักถูกยิงตายภายหลังจากที่มาจากร้าวได้ไม่กี่ตัว ซึ่งปัจจุบันนี้กำลังกลายเป็นปัญหาใหญ่ของประเทศไทย เพราะว่าในหลายพื้นที่มีชาวบ้านที่ตั้งถิ่นฐานอยู่โดยรอบ

ในหลายพื้นที่มีการลักลอบล่าสัตว์ป่าที่มีสถานภาพเป็นเหยื่อของเสือโคร่งอย่างรุนแรง ซึ่งส่งผลกระทบให้อาหารของเสือโคร่งในธรรมชาติลดลงหรือหมดไป จึงเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เสือโคร่งต้องออกมานำล่าสัตว์เลี้ยงของราษฎร กินเป็นอาหาร นอกจากนี้ ยังมีป่าอนุรักษ์บางแห่งซึ่งมีเสือโคร่งอาศัยอยู่ แต่สัตว์ป่าขนาดใหญ่และขนาดกลางบางชนิดซึ่งเป็นอาหาร

ของเสือโคร่ง เช่น กวางป่า หรือเก้ง ถูกล่าจนสูญพันธุ์หรือใกล้สูญพันธุ์

ปัจจุบัน การลักลอบล่าเสือโคร่งในป่าธรรมชาติของประเทศไทยเกิดขึ้นไม่บ่อยครั้งนัก อาจมีสาเหตุมาจากภาระที่ประชาชนเสือโคร่งในป่าธรรมชาติของประเทศไทยมีเหลืออยู่จำนวนไม่มาก หรือประเทศไทยมีมาตรการในการป้องกันผู้ที่เข้ามาบุกรุกทำลายทรัพยากรธรรมชาติทั้งป่าไม้และสัตว์ที่ค่อนข้างเข้มงวด จึงส่งผลให้ผู้ที่เข้ามายกกระทำผิด ซึ่งก็รวมไปถึงการเข้ามาลักลอบล่าเสือโคร่งในป่าอนุรักษ์เกิดความเคราะห์และเกรงกลัวต่อกฎหมายซึ่งแตกต่างจากสถานการณ์ในประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ลาว เมียนมาร์และกัมพูชา ซึ่งปัญหาการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ รวมทั้งสัตว์ป่าบ้างคงเป็นปัญหาที่อยู่ใกล้จากความรู้สึกของประชาชนรวมไปถึงรัฐบาลของประเทศไทยเหล่านั้นด้วย เนื่องจากปัญหาการเมือง ปัญหาความมั่นคง และปัญหาความยากจนของประชาชนยังคงเป็นปัญหาหลักที่รัฐบาลและประชาชนของทั้ง 3 ประเทศต้องแก้ไขปัญหาเหล่านี้เป็นการเฉพาะหน้าไปก่อน ประเทศไทยเริ่มมีกฎหมายคุ้มครองเสือโคร่งเป็นครั้งแรกในปี 2503 หลังจากนั้นประเทศไทยยังได้มีการแก้ไขและเพิ่มเติมกฎหมายเพื่อการอนุรักษ์เสือโคร่งอีก 3 ครั้งด้วยกัน □

ข้อมูลบางส่วนจากหนังสือ “เสือโคร่งอินโดจีนในประเทศไทยและแนวทางการอนุรักษ์” รวบรวมโดย ดร. โรเบิร์ต บาเรอร์

ปิกันกะ

ตำนานไซอิว

□ □ □ □ □ □ □ □

نانมาแล้วที่ไซอิวได้รับความนิยมจากผู้อ่าน
ไม่ว่าจะเป็นเด็กผู้ใหญ่ เพราะเป็นนิยายแสนสนุก
เป็นการผสมผสานที่อ่านแล้วอ่านอีก ก็ยังไม่เบื่อ
ในวันนี้ จะมาเล่าเรื่องตำนานไซอิวให้ฟังว่าไปมีส่วนเกี่ยวข้อง
กับธรรมเนียมต่างๆ ของจีนอย่างไร

ไซอิว เป็นนวนิยายจีนที่เขียนโดยอู่เฉิงเอินราวค.ศ.1570
ในช่วงราชวงศ์หมิง หลังจากที่เกิดเหตุการณ์จริงประมาณ 600

หน

ปี นับถึงปัจจุบัน ไซอิวได้รับการแปลเป็นภาษาต่างๆ อีก
หลายภาษา ไซอิวได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษเป็นครั้งแรก
ในปี คศ.1890 ในชื่อว่า The Monkey และครั้งที่สองใช้ชื่อว่า
Journey to The West ไซอิวภาคภาษาไทยแปลโดย ส. ศิริรักษ์
ในชื่อว่า พระตรีปีภูก นอกจากนี้ หนังสือไซอิวยังถูกชาวฝรั่ง
นำไปศึกษา ในช่วงสมัยตะวันตกกับจีน อังกฤษ ฝรั่งเศส
เข้าไปในจีนซึ่งได้ปล้นอาสนหรัพย์ทั้งวัตถุและความมั่นคงทาง
ภูมิปัญญา เนื่องจากไซอิวเป็นเรื่องที่แต่งอิงพิงศาสตร์จีน

เรื่องราวไซอิว คือการที่หลวงจีนนามพระถังซัมจัง ที่
อาสาจกรพรรดิจีน ชื่อ ถังไก่จงห่องเต้ แห่งราชวงศ์ถัง เพื่อ
เดินทางไปยังอินเดียหรือที่คนจีนเรียกว่า ไซที หรืออัสดงคต
ประเทศ เพื่อไปอัญเชิญพระไตรปีภูกมายังแผ่นดินจีน แต่น่า
เสียดายที่ตอนเดินทางกลับพระไตรปีภูกบางส่วนหล่นน้ำ
บทสวดมนต์ของจีนจึงสั้นกว่าบทสวดมนต์ของชาติอื่นๆ เป็น
ธรรมชาติที่นวนิยายยอมต้องมีเรื่องสนุก เพื่อให้ชวนติดตาม การ
เดินทางของพระถังซัมจังจึงมีผู้ติดตามหลายคน ทั้งหัวเจี้ยที่
เป็นลิงตัวน้อยๆ ถูกทำโทษจากสวรรค์ให้ตัวฟังอยู่ในภูเขา
เหลือแต่เครื่องของมา ไปไห่ไม่ได้ กินอะไรไม่ได้ นอกจาก
แมลงและน้ำค้างจนกว่าพระถังซัมจังจะเดินทางมาพบ แต่หัว
เจี้ยเป็นลิงที่มีอิทธิฤทธิ์ปกป้องพระถังซัมจังได้ ถึงขนาด ดึง
ขนของตัวเองออกมารูปเป็นกองพันลิขต่อสู้กับปีศาจตัวร้ายนอก
จากนี้ ยังมีตือโปยก่าย หมูอ้วนที่มีกรรมเป็นของตัวเองต้องมา
ใช้กรรมโดยรับใช้พระถังซัมจังไปจนถึงชุมพุทวีป และสุดท้าย

คือช้าเจ็บ márร้ายที่ค่อยดักกินเนื่อมนุษย์อยู่ในหนอง และเก็บกะโหลกห้อยคอ หวังจะสำเร็จเป็นมาร จนมาเจอพระถังซัมจังและต้องติดตามไปด้วย แต่ในเมื่อเรื่องนี้เป็นเรื่องราวของธรรมะ ที่เป็นพงศาวดารสำคัญ ตัวละคร 3 ตัว มีที่เปรียบไปต่างๆ เหงเจีย เปรียบเหมือนปัญญา ตือปายก่ายเปรียบแทนศีล และชัวเจิงแทนสมารธ ส่วนปีศาจและมารคือบุคลาธิฐานของกิเลส ตัณหา ใช้อิวจึงเป็นเรื่องธรรมะ การต่อสู้เพื่อบรรลุธรรมะโดยมิไตรสิกขาหรือการเดินทางของศีล สมารธ ปัญญา เป็นปัจจัยในการต่อสู้ ด้วยเหตุนี้ ลิงตัวแสบที่เที่ยวอะลาดอยู่บนสรรค์นามแห่งเจียซึ่งแปลว่าการเดินทาง การธุดงค์ จึงไม่ใช่ลิงธรรมชาติ เพราะเมื่ออัญเชิญพระไตรปิฎกมาได้แล้ว ก็ได้รับนามใหม่ว่า ชือหงองคงอันแปลว่า ตรสรุปในความว่างเปล่า บางที่การที่ใช้อิวได้รับความนิยมมากอาจเป็นเพราะการเดินทางไกลในใช้อิวคือการเดินทางภายใต้จิตใจมนุษย์แต่ละคน เป็นเรื่องที่แต่ละคนต้องเผชิญกับฝ่ายดีและฝ่ายชั่วที่มีอยู่ในจิตใจของมนุษย์แต่ละคน อยู่ทุกกาลสมัย

มาถึงตอนนี้ ขอเล่าไปถึงเรื่องบางตอนในใช้อิวที่สะท้อนความเชื่อและประเพณี Jinที่กี่วักบ้างแต่งโมและโต๊ะจีโนยู่ด้วยเรื่องเริ่มในสมัยหลีชือ晦民ขึ้นมาเป็นกษัตริย์ ด้วยการซึ่งอำนาจและผ่านพื้นท้อง 2 คน ผู้ปกครองนครชื่อ้าน

ในเวลาหนึ่นมีนาคตัวหนึ่นซึ่งพนันเสี่ยงทายกับหมอดูผู้หนึ่ง และด้วยความที่กลัวจะแพ้ในการแข่งขันกับมนุษย์ นาคจึงใช้อิทธิฤทธิ์ดลบันดาลให้ตัวเองชนะ โดยในบางครั้งก็ดลบันดาล

ให้ฝนตก จนทำให้หมอดูทายผิดไปหมด ท้ายสุด เมื่อถูกร้องเรียน นาคตัวนั้นก็ถูกตัดสินให้ประหารชีวิตในymโลก แต่คนที่จะผ่านนาคตัวนี้ได้ต้องมีดวงแข็ง ซึ่งมีเพียงผู้เดียวคืออุยเต็ง ผู้เป็นพหารของ หลีชือ晦民 นาคตัวนั้นจึงมาเข้าฝันของจักรพรรดิหลีชือ晦民 ขอความช่วยเหลือว่า ในวันที่กำหนดเป็นวันประหารนั้น ขอให้รังตัวอุยเต็งไว้ หลีชือ晦民กรับปาก pragmatically ว่าพอวันนั้นมาถึงเข้าจริงๆ จักรพรรดิจะเรียกตัวอุยเต็งให้ไปเล่นหมากrukในวัง เล่นกันจนเที่ยงวัน ในขณะที่เล่นกันอยู่ อุยเต็งก็งับหลับไป ในขณะนั้น หลีชือ晦民กrukมาตในเกมหมากruk ซึ่งตามธรรมเนียมการเล่นก็จะร้องว่า “ruk mata” ด้วย ดวงวิญญาณของอุยเต็งพอได้ยินดังนั้น ก็สะดูงและลงดาบประหารชีวิตนาค วิญญาณของนาคจึงโกรธแค้นจักรพรรดิว่าไม่รักษาสัญญา นับจากนั้นเมื่อหลีชือ晦民หลับก็จะฝันร้ายต่างๆ มีผู้ที่ถูกหลีชือ晦民ฆ่าในอดีตตามมาทางชีวิต และจะเอาตัวหลีชือ晦民ไปลงนรก แม้จะให้คนมาฝ่ายามหลับก็ยังฝันร้ายทุกคืน เช่นเดิม จนกระทั่งมีนายทหารองครักษ์สองคน แต่งเครื่องแบบชุดนกรบมายืนเฝ้าหน้าห้องบรรทม pragmatically ว่าหลีชือ晦民ก็ไม่ฝันร้ายอีก จึงเป็นที่เชื่อกันว่าพระมีทหารออกหั้งสองซึ่งเป็นที่เกรงกลัวของภูตผีปีศาจ เป็นท่าวราบล

จากเรื่องนี้เอง คนเจนจึงมักทำรูปทหารสองคนที่มีชื่อว่า โพยซึ่งและซึ่งโพยนี้ไว้พิทักษ์ รักษา ขับไล่ภูตผี และความชั่วร้ายต่างๆ ที่หน้าประตู เช่น ประตูศาลเจ้าทุกแห่ง

ขออภัยในกลับไปที่หลีชือ晦民 พอทหารเข้าเวร์กีบรรทม

หลับสบาย คืนแรก คืนที่สองก็ผ่านไปด้วยดี แต่เมื่อได้ที่ท่าห้างคูไม่เข้าเรือ ปีศาจต่างๆ ก็มาทางชีวิตอีก ครั้นจะให้ฝ่าทุกวันท่าห้างคูก็เห็นเด่นอยู่ไม่ได้หลับนอน ต่อมาวิญญาณหลีซื่อหมินก็ถูกนำตัวไปยังโลก เป็นเวลา 3 วันเพื่อสู้ดี รุ่งเช้าเหล่าเสนอคำอาทิตย์ก็ตกใจพระคิดว่าสรรคตแล้ว อุยเติงท่าห้างครักษ์ผู้มีญาณวิเศษ ติดต่อกับยมบาลจึงรู้ว่าแท้จริงจักรพรรดิยังไม่ตายและจะกลับมาภายใน 3 วันแล้วหากยังไม่ฟื้นจึงค่อยจัดการฝัง

เมื่อหลีซื่อหมินลงไปยังยมโลก ก็พบว่ายมบาลไม่ได้มีคนเดียว แต่เป็นคณะลูกขุน กำลังจะกินอาหารพอดี เหล่าymบาลทั้ง 10 ก็ตั้งโต๊ะกินข้าว หากใครอยากเห็นรูปymบาลทั้ง 10 องค์ ไปชมได้ที่วัดพลับพลาชัย ตอนคนเงินทำพิธีสวัสดิ์เด็กซึ่งมีพิธีเผากระดาษเงินกระดาษทองส่องให้แก่ymบาลทั้ง 10 เวลาที่ผู้ตายไปถึงymโลกจะได้รับการพิจารณาความดีความชั่วเป็นพิเศษ

ธรรมเนียมการกินโต๊ะจีนที่ล้อมวงกัน 10 คน เริ่มตั้งแต่นั้นมา เพราะเมื่อตั้งโต๊ะให้ว่าเจ้ากันเสร็จแล้วคนไหวักไปนั่งกินแทน

ฝ่ายจักรพรรดิหลีซื่อหมินไปสู้ดีในymโลกจนชนะว่าไม่ได้ตระบัดสัตย์ เมื่อจะกลับymนุชย์ก็เลยถามymบาลว่า จะเกิดอะไรขึ้นในอนาคตบ้าง ymบาลก็บอกว่า ท่านจะครองสมบัติต่อไปอีก 20 ปี (ขณะนั้น หลีซื่อหมิน ครองราชย์มาแล้ว 13 ปี) และในยุคของท่านจะมีผู้เลื่อมใสศาสนาและมีความสุขสงบ

แต่จะมีเหตุร้ายเรื่องนองสาวของท่านตาย จากนั้นจักรพรรดิก็ลากลับพร้อมทั้งสัญญาว่าจะเอาแต่งโน้ตแล้วร้อยจากชีวิตมาถวาย แต่หลีซื่อหมินเมื่อมาถึงประตูยมโลกก็พบว่า มีประตูดีปีศาจจำนวนมากmanyอยู่ที่ประตู ปีศาจเหล่านี้คือพวกไม่เคยทำบุญยามมีชีวิต พระภูมิเจ้าที่จึงให้จักรพรรดิโปรดยกให้เหล่าปีศาจ แต่จักรพรรดิไม่มีเงินติดตัวมาเลย ยมบาลจึงแนะนำว่าให้ยืมเงินจากราชภูมิคนหนึ่งที่สะสมบุญทรัพย์ถึง 13 กोดังจักรพรรดิจึงยืมมา 1 กोดังเพื่อโปรดยกให้ จึงเป็นธรรมเนียมสืบท่องมาว่าเวลาเมียพิธีทำศพของคนเงินจะเห็นว่ามีการโปรดเงินให้แก่ผู้มากขอส่วนบุญ และเป็นพิธีของคนไทยในเวลาต่อมาก็ตาม

เมื่อหลีซื่อหมินเดินทางกลับมายังymกมนุชย์ในวันที่ 3 จึงเล่าเรื่องต่างๆ ที่พบเห็นให้ขุนนางฟัง และบอกให้ทำความดีจะได้ไม่ต้องทนทุกข์ทรมานในเมืองฝี พร้อมทั้งดำริให้แสวงหารธรรมะ ซึ่งมีผู้มีญาณวิเศษได้ตรัสรู้อยู่ทางตะวันตกແถบชนพุทวีป เป็นตำแหนันพระถังซัมจังเดินทางไปอัญเชิญพระไตรปิฎกแต่นั้นมา

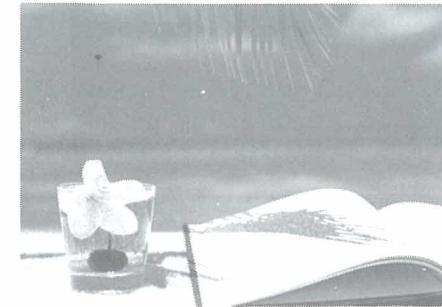
จากนั้น หลีซื่อหมินนึกได้ว่า ตนจะต้องเอาแต่งโน้ตถวายymบาลจึงประกาศหาผู้อาสามาตายกมีชัยผู้หนึ่งชื่อนายเล่าเจียงซึ่งบรรยายเพิ่งตายไปอาสาเพราะไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้ หากตายไปอาจจะได้พบเมียในymโลก พิธีส่งแต่งโน้ตไปยังymโลกก็เริ่มขึ้น โดยเอาถุงทองใส่แต่งโน้ตวางบนหัวของชายผู้นั้น จากนั้นอ่านราชโองการส่งของให้ymบาล ประกาศเสร็จชายผู้นั้นก็กลืนยาพิษ และท่าห้างก็จุดไฟเผาราชโองการ หลังจาก

ยอมบาลได้กินแตงโมที่แสนอร่อยก็นึกอยากรช่วยเหลือคนที่นำแตงโมมาถวาย จึงสอบถามเรื่องราวจากนายเล่าเจียงและเมื่อตรวจสอบรายชื่อดูกับอกว่า เมียนายเหล่าเจียงยังไม่ถึงที่ตากนายเล่าเจียงก็เช่นกัน ศพยังคงอยู่ในห้องพระโรง ส่วนวิญญาณเมียของเขามีความสามารถกลับเข้าร่างได้ เพราะถูกฝังไป 3 เดือนแล้ว กล้ายเป็นวิญญาณเรื่อรอนอยู่ในสวนพระตำหนัก เหตุการณ์ให้บังเอิญว่าน้องสาวของจักรพรรดิเป็นลมล้มตายวิญญาณก็เลยมาเข้าร่างและเดินตามหาสามี จนมาพบที่ห้องพระโรง ทหารก็เลยจับเอาเหล่าเจียงจะไปประหารเพระทำผิดกฎหมายเตยรบาล แต่จักรพรรดิได้ห้ามไว้เพราะทราบถึงเรื่องที่เกิดขึ้น พร้อมทั้งยกน้องสาวให้แต่งงานกับเหล่าเจียง

หลังจากนั้นในธรรมเนียมจีน แตงโมจึงเป็นผลไม้มงคลสำคัญของจีน เพราะคนจีนเชื่อว่าว่าถ้าให้วัดด้วยแตงโมจะโชคดีอย่างนายเล่าเจียง ถือกันว่าผู้ใดเอาแตงโมให้วัดเจ้าจะได้เมียสาวสวยและร่ำรวย ตั้งแต่นั้นมาก็มีการหันแตงโมเป็น 10 เสียงในการกินโต๊ะจีนเพื่อให้เป็นสิริมงคลต่อชีวิต

ใช้อวยัังมีเรื่องราวธรรมเนียมจีนที่แฝงไว้อีกมาก มีคำสอนที่เป็นธรรมะสอนแทรกไว้ให้ได้คิดอีกพอสมควร เป็นนวนิยายที่แต่งได้แนวเนียน แม้ว่าจะผ่านเลยมานานแล้ว ก็ตาม □

จากรายการ “รู้รอบโลก” ดำเนินรายการโดยเบญญาจาก ทั่วท้อง และหทัยกานต์ ยะมาลี ออกรายการทางวิทยุสรัญรัมย์ วันจันทร์ที่ 17 พฤษภาคม 2542

ห้ายเล่า

“

นการดำเนินชีวิตของคนเรา เราต้องข่มใจไม่กระทำสิ่งใดๆ ที่เรารู้สึกว่าช้า ว่าเสื่อม เราต้องฝืนต้องค้านความคิดและความประพฤติทุกอย่างที่รู้สึกว่าขัดกับธรรมะ เราต้องกล้าและบากบั้นที่จะกระทำสิ่งที่เราทราบว่าเป็นความดี เป็นความถูกต้อง และเป็นธรรม” คือ พระราชนารีสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งหนังสือวิทยุสรัญรัมย์ฉบับนี้ ได้อัญเชิญมาเพื่อเป็นประทีปแห่งชีวิตของชาวไทย ในภาวะที่สังคมหม่นมัวด้วยความเชื่อในทางที่ผิดและมิจฉาทิฐิต่างๆ

เมื่อวันที่ 8 มิถุนายน 2469 พระบาทสมเด็จพระปกา-เกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ย้ายที่ทำการ

กระทรวงการต่างประเทศจากตีกราชวัลลภ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ไปยังวังสรัญรอมย์ จนถึงกลางปี พ.ศ. 2542 นี้ กระทรวงการต่างประเทศจึงได้ย้ายที่ทำการทั้งหมด (ยกเว้นกรมการกงสุล) ไปยังอาคารใหม่ถนนเครือข่าย ซึ่งปลูกสร้างขึ้นใหม่ หนังสือวิทยุสารัญรอมย์ฉบับนี้ จึงได้จัดทำขึ้นเพื่อเป็นที่ระลึกถึง วังสรัญรอมย์ ด้วยการนำเสนอประวัติความเป็นมาของวัง และ ภาพชุด “วังสรัญรอมย์” ด้วยความร่วมมือในการถ่ายทำจาก นิตยสาร “ข่าวไทยเรือน”

การแข่งขันทางการค้าในโลกปัจจุบัน นับได้ว่าที่ความ รุนแรงยิ่งขึ้น ISO 9000 จัดเป็นมาตรฐานการหนึ่งในการแข่งขัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านคุณภาพของสินค้าและบริการขณะเดียวกัน E - Commerce หรือ พานิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ก็เป็นอีก ช่องทางหนึ่งของการค้าในอนาคตที่น่าสนใจ

ถึงแม้ว่า เวียดนามจะเป็นประเทศเพื่อนบ้านที่ใกล้ชิด กับประเทศไทย แต่คนไทยส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยรู้จักประเทศไทย เวียดนามเท่าที่ควร วิทยุสารัญรอมย์ได้นำเรื่อง “ชื่อต่างๆ ของ ประเทศไทยเวียดนาม” จากการค้นคว้าของ ทวี สว่างปัญญางกูร แห่งสถาบันภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหา- วิทยาลัยมหิดล มาเสนอ

สำหรับผู้อ่านที่เป็นนักอ่าน คงถูกใจกับการได้พบกับ เรื่องราวของนักเขียน ซึ่งเป็นที่ชื่นชอบ อย่างเช่น ดร. ชัยวัฒน์ วิบูลย์สวัสดิ์ หรือ “วินนี่ เดอะ บู” คุณหญิงจำангศรี รัตนิน

(หาญเจนลักษณ์) เจ้าของเรื่อง “ดุจนาวากลางมหาสมุทร” และ ดร.เสรี วงศ์มณฑา

ฉบับนี้อีกเช่นกันที่ พิษณุ จันทร์วิทัน นำเหตุการณ์ ระทึกใจในอิรักยุคสงครามอิหร่าน-อิรัก ซึ่งจำหลักอยู่ในความ ทรงจำอย่างไม่รู้ลืมมาเล่าขานเป็นครั้งแรกและไม่ควรพลาด “เพลงกล่อมเนื้อเย็น” กับ “ตำนานเจดีย์ชเวดาโกง”

ขอให้มีความสุขกับการอ่านหนังสือวิทยุสารัญรอมย์ และ อายุลีมดิตตามรับฟังรายการต่างๆ ของสถานีวิทยุสารัญรอมย์ นะครับ

ประภัสสร เสรีวุช

บรรณาธิการ

ตารางการออกอาค่า สถานวิทยุสื่อรัฐวิทยุ

AM 1575

วัน	05.30 ถึง 06.00	06.00 ถึง 06.30	06.30 ถึง 07.00	17.30 ถึง 18.00	18.00 ถึง 18.30	19.00 ถึง 19.15	19.15 ถึง 19.30	22.00 ถึง 22.30
เวลา	06.00	06.30	07.00	18.00	18.30	19.15		
จันทร์	เกษตรกรนำรู้ รู้ฉบับโลก	กินทั่วไทย	ทำมหาภิน	ดูหลังข่าว กับสุภาพล	ชั่วภาคอั้งกฤษ	เข้าร่วมกิจโน柰รีบ (อังกฤษ)	เพื่อนประมวลไทย	
อังคาร	ห้องเก็บไทย	เล่าสักนั่งพูด ความหลัง ในต่างแดน	เปิดໂຄຍາມເຢັນ	ชั่วภาคอั้งกฤษ	รายงานน่ารักพิเศษ (อังกฤษ)	เพื่อนประมวลไทย		
nesday	ดวงดาวนกรุณ	รวมบ้านเรา	ทำมหาภิน	ดูหลังข่าว กับสุภาพล	ชั่วภาคอั้งกฤษ	น้านเมืองและ ชาวบ้าน (อังกฤษ)	เพื่อนประมวลไทย	
พุธที่สุด	สุขภาพน้อมรุ้ง	รวมบ้านเรา	เปิดໂຄຍາມເຢັນ	ชั่วภาคอั้งกฤษ	รายงานสดวาร์	รายงานสดวาร์	เพื่อนประมวลไทย	
ศุกร์	มรดกไทย	รวมบ้านเรา	สรุปข่าวเด่น รอบสัปดาห์	ดูหลังข่าว กับสุภาพล	ชั่วภาคอั้งกฤษ	สุนแสวงค่านักร (อังกฤษ)	เพื่อนประมวลไทย	